העולם הזה

משה דיין מחבק אב שכול בהלוויית חללי אוטובוס הילדים

השנה השחורה

לא פעם ידעה המדינה מסעי־שמועות, שקשה היה לברר מקורם. לפני שנים, כאשר כיהן טדי קולק כמנכ"ל משרד ראש־הממשלה, נפוצה לפתע שמועה אחילית כאילו מעל במיליוני לירות. מפיצי־השמועה אף ידעו לנקוב סכום מדוייק. השמועה נפוצה מדן ועד אילת, חזרה בכל שיחה, עד שהעולם הזה קיבל על עצמו, באמצעות סיפור־שער, לשים לה קץ.

בעת מלחמת ששת־הימים נפוצה שמועה זדונית כאילו השר ישראל ברזילי נתפס בריגול לטובת האויב. היא התפשטה כשריפה ברחבי הארץ, עברה ביחידות צה"ל שהתקדמו בחזיתות, והממשלה נאלצה לנקוט צעדים מעשיים להפרכתה.

איך נולדת שמועה כזאת? מי מפיץ אותה? האם יכולה שמועה לקבל ממדים עצומים כאלה, מבלי שעומד מאחוריה גוף מאורגן?

השבוע שאלנו שאלות אלה שוב — והפעם בייחס לשמועה שנגעה לנו.

★ גוף מסתורי מודיע

בפגרת הכנסת נסע שלום כהן לחו"ל, בשליחות שהוטלה עליו מטעם העתון.

כעבור כמה ימים התחילו להגיע אלינו מכל עבר שמועות מוזרות: ששלום כהן ברח, שהוא מעל בכספי העולם הזה (דובר על סכום שהלוואי והיה מצוי בקופתנו), שרב עם אורי אבנרי, שגורש מן העתון ומתנועת הכוח החדש, ועוד ועוד.

תחילה צחקנו. אולם כאשר גם ידידים טובים התחילו לטלפן

אבנרי וכהן בכנסת

לנו בדאגה, וכאשר הגיעו הדי השמועות גם מפינות רחוקות של הארץ, התחלנו לשאול אם מסע זה מאורגן על־ידי מישהו.

תשובה חלקית לכך קיבלנו בשבוע שעבר.

ידיד הודיע לנו כי אישיות מסויימת, התופסת מקום מרכזי בציבור העתונאים, הפיצה את השמועה בצורת "ידיעה מוסמכת" במסיבה ממלכתית רשמית. אדם זה הלך מאיש לאיש ולחש לו את הסוד הנורא, בהוסיפו שהדבר ידוע לו ממקור מוסמך ביותר.

ביום השני שעבר פנה גוף מסתורי לכמה עתונים ומסר להם "ידיעה" מוסמכת חדשה: ששלום כהן רב עם אורי אבנרי, שהוא פרש מהתנועה, וכי הוא עומד להקים סיעת־יחיד בכנסת.

כך, בפעם הראשונה, הוכח בעליל כי אכן עומד מאחורי השמועות גוף מאורגן, המפיץ אותן לשם מטרה פוליטית מסויימת.

★ הזדון של „למרחב"

מערכות „עד המישמר" וג'רוסלם פוסט, שאותו גוף מסר להן את הידיעה, סירבו לפרסם אותה ללא בדיקה. הן פנו אל שלום כהן, וכששמעו שזהו ברווז מגוחך, הירפו מן העניין.

לא כן מערכת למרחב. היא לקחה את ה"ידיעה" הזדונית, ופירסמה אותה. בגוף הידיעה ציינה כאילו באה אליה הידיעה מ„חוגי פעילי תנועת העולם הזה — כוח חדש בתל־אביב."

הפעם לא נותר כל ספק לגבי כוונת הזדון. וזאת משני טעמים:

● חקירה שלנו העלתה כי שום פעיל של תנועת העולם הזה בתל־אביב לא מסר שקר זה לפירסום, ואף לא חלם על כך. ההסתמכות על „פעילים" באה, כמובן, כדי לטשטש את המקור האמיתי.

● הכתב לא פנה לשלום כהן ו/או אורי אבנרי לפני הפירסום, כדי לאמת את הידיעה או לקבל לפחות תגובה.

בצורה מוזרה למדי נהגה מערכת ידיעות אחרונות. היא אמנם פנתה אל שלום כהן ושמעה את הכחשתו הנמרצת („אני משתף־פעולה עם אורי אבנרי מאז מלחמת־השיחרור, ואני אמשיך לשתף עימו פעולה לפחות עד שיקום השלום!") אולם לאחר מכן העתיקה את הידיעה השקרנית של למרחב, תחת כותרת החוזרת על העלילה, ורק בסוף הידיעה הוסיפה את ההכחשה של שלום כהן.

לשיא הגיע מעריב, שכתב סיפור על השמועות כאילו היו עובדות — ולא טרח להודיע לקוראיו על הכחשתנו.

★ ח ה

הדבר עצמו הוא חסר־חשיבות, כמובן. כל חברי המערכת שלנו התרגלו לשמועות על עמדותיהם הפוליטיות, חיי־המין והמצב המשפחתי שלהם, המבצבצות מעת לעת.

אחרי כמה שבועות איש לא יזכור את השמועה החדשה — כי הרי יסתבר ששלום כהן לא הקים סיעת־יחיד, ולא פרש מן העתון. הסנסציה תמות, כמו שמועות קודמות.

אולם חשוב לברר אחת ולתמיד איזה מנגנון נסתר במערכת השלטון ממציא ומפיץ שמועות כאלה, לפי הוראת מי, ולאיזו מטרה.

בנסיון לברר זאת, הגשנו השבוע תלונה רשמית לוועדת האתיקה של מועצת העתונות. בבירור נתבע מכתב למרחב לגלות את „הפעילים" המסתוריים שמסרו לו, כביכול, את דבר השקר.

לנו ברור שהמסע כולו הוא חלק מציד־המכשפות נגד כוחות־השלום שהחל עם פרשת גולדמן — חלק מהנסיון שהגדרנו אותו כ„סובייטיזציה של ישראל".

אלי יניב

יוסי בנאי בתפקיד הוצמד

המכשפה

מחזה מוסיקלי

אולם „אלהמברה"

הקהל החליט פה אחד

נפלא!!!

יום יום ב-8.30

יום ד' 20.5 ב-4.30 אחה"צ
וב-8.30 בערב

במוצאי־שבת, 2 הצגות, ב־6.45—9.30

כרטיסים ב„רוקוקו", ביתר המשרדים ובקופת „אלהמברה" מ־5.30 אחה"צ. כרטיסי חייל בקופת „אלהמברה"

ההצגה לכל בני המשפחה!

פרסום בלקין

תעריפון המנויים של העולם הזה

17.12.69

	לשנה בלירות	לחצי שנה בלירות
● דמי חמנוי בארץ	58	30
● לכל ארצות תבל, בדאר רגיל	66	35

דמי המנוי לארצות חוץ בדאר אויר

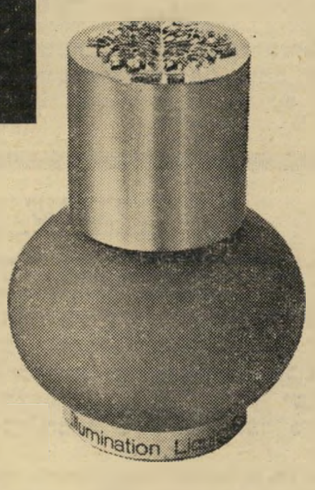
● לכל ארצות אירופה ואיראן	86	44
● ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל	160	82
● לאוסטרליה וניו־זילנד	176	90
● למקסיקו, פנמה	150	77
● לארצות־הברית ולקנדה	110	57
● לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, ניגריה, קניה, ציילון, חוף השנהב, תאילנד	120	62
● לדרום־אפריקה, זמבית, רודזיה, נואטמלה	140	72

בקבוק ובו מעינות אור לאיפור פניך מוגש לך ע"י הלנה רובינשטיין

הלנה רובינשטיין לכדה עבורך מעיינות אור במייק-אפ הנוזלי החדש — ILLUMINATION LIQUID FOUNDATION ב-6 גוונים שקופים אך מכסים היטב, המעניקים לפניך מראה חלק, משיי וללא פגם.

ILLUMINATION LIQUID FOUNDATION נשאר לח ורענן שעות רבות, מחניף לפניך ומוסיף להן רכות זוהרת, עוטף את פניך בלטיפות אור עדין וקורן. הדגישי גוון פניך הטבעי בעזרת גווני אור החדשים של ILLUMINATION LIQUID FOUNDATION, המייק-אפ הזוהר החדש המוגש לך ע"י הלנה רובינשטיין.

Illumination Liquid Foundation.

Helena Rubinstein

יעוץ קוסמטי ניתן חנם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, שדרות קק"ל 94 תל-אביב, בימי שני ורביעי בין השעות 3.30—6.00 אחה"צ.

תשקיף

התוכנית הסודית: כיצד להדיח את גולדה?

זאת עדיין לא תוכנית. זוהי, בינתיים, מחשבה — אומנם מגובשת — המתגלגלת בין כמה מראשיה של מפלגת העבודה.

אבל מכיוון שמדובר באנשים חשובים מאוד, המוזכרים חדשות לבקרים בידיעות על ההתגוששות הפנים־מפלגתית, כדאי לשים לב כבר בשלב זה לאותה מחשבה.

שכן מחשבה זו היא: כיצד להביא להתפטרותה של גולדה מאיר מראשות הממשלה, עוד לפני תום תקופת־הכהונה בת ארבע השנים.

הרקע לדיבורים אלה — המתקיימים בינתיים רק בפגישות סודיות ביותר, בין שניים־שלושה אנשים מדי פעם — היא אי־שביעות הרצון ממדיניותה של ראש־הממשלה. ההתנגדות לקו הנוקשה של גולדה, והתעקשותה לשמור על מתכונת ממשלת הליכוד הלאומי, דחפו בהדרגה כמה מראשי המפלגה — בעיקר בין פלג מפא"י לשעבר — למחשבה שהיא אינה ראש־הממשלה הדרוש עתה לישראל.

אחד מהם — שהוא גם שר בכיר בממשלה וגם אחד מאלה שתמכו בה משך שנים רבות — אף הירשה לעצמו לומר, בשיחה עם שר אחר: „היא אמון. היא חייבת ללכת."

בדרך כלל — דיבורים לחוד, ומעשים לחוד. אך לא בעניין זה. הדיבורים כבר הובילו לצעדים ראשונים, המורגשים היטב גם בין החכים הבכירים של מפא"י. כמה מהם כבר הירשו לעצמם למתוח ביקורת, בדיונים סגורים ולא כל־כך סגורים, על מדיניותה של גולדה.

אחדים מהם כבר הכריזו על עצמם כגלוי כמתנגדיה במישור המדיני. פחות בגלוי הבטיחו גם להסיק מסקנות אירגוניות ותכסיסיות מעמדתם הפוליטית.

למעשה, הקרקע בוערת כבר היום מתחת למדיניות הישראלית: בחזית המדינית צפויים מיבחנים נוראים. בחזית הכלכלית מתקרבת שואה. על כן, אפשר להניח שהדברים יתגלגלו במהירות. אלא שהדבר אינו תלוי רק ברצונם — או באומץ ליבם — של מתכנני ההדחה. הוא תלוי גם בהתפתחויות המדיניות־הצבאיות החיצוניות, ביחסים עם ארצות־הברית, בצעדיה של ברית־המועצות, ובתקריות המלחמתיות.

כיצד יביאו מורדים אלה להסתלקותה של גולדה?

גם כאן התגבשה ביניהם הערכה: „צריך לגרום לה שתיעלב. לא משר אחד, או מ־חבר־כנסת או שניים. היא צריכה להיעלב מהחלטה של המפלגה. גולדה בנוייה כך, שלא תוכל אלא להודיע שהיא מתפטרת!"

איך עושים זאת? האם אפשר לעשות זאת? האם יש למבקשי ההדחה האומץ הדרוש לעשות זאת?

כדאי לעקוב מקרוב אחרי ההתרחשויות של השבועות והחודשים הקרובים, כדי למצוא את התשובה לשאלות אלה.

לחץ על רשות השידור: תנו יותר לנצים!

מסתמנת התחלתה של מערכת־לחצים על הנהלת רשות השידור, כדי שבשידורי הרדיו והטלחיזיה יינתן מישקל גדול עוד יותר לדיעותיהם של הנצים.

מאחורי מערכה זו יעמדו כמה מראשיה בממשלה, לבין זה של מפ"ם. יוצע להפעיל לחץ על שני הצדדים, כדי להגיע לפשרה שתספק גם את הנצים וגם את היונים של מע"י.

● **סיכום מהיר של נקודות־המחלוקת הידיעות בין מע"י ומפ"ם. לצורך זה ינוהל המשא־ומתן עם יעקב חזן, בהיעדרו של מאיר יערי, אשר יצא לטיפול רפואי בשוויץ. במיקרה של סיכום, יימסרו תוצאות השיחות ליערי בחו"ל, אולי על־ידי חזן אישית.**

המרד נגד בן־אהרן

הפעולה נגד מזכירה הכללי של ההסתדרות תתרחב. נוסף לדרישות פומביות של מתנגדיו מימין, שיש לדחות את דרישתו לפטר את לסקוב, יצטרפו גם קולותיהם של כמה ממקורביו מאחדות־העבודה.

מסתבר כי כמה מאלה — ביניהם יגאל אלון, ישראל גלילי ומשה כרמל — לא ידעו מראש על כוונתו לדרוש את פיטורי לסקוב.

אבל אין להניח שמערכה זו תביא לפיטוקו או להתפטרותו של בן־אהרן, שיגיב דווקא במלחמה עיקשת יותר בנושא זה ובנושאים רגישים אחרים.

יהורם גאון מביים את סרטו הראשון

כוכב הקולנוע הישראלי, יהורם גאון, עתיד להתגלות גם ככמאי קולנוע.

המפיק מנחם גולן החליט להמר על כישרונו של יהורם, נתן לו לביים סרט ציבעוני בן 30 דקות, שייקרא בשם „אני ירושלמי". סכום ההשקעה בסרט הוא 80 אלף ל"י.

שערוריית ספורט הושתקה על־ידי משרד החוץ?

שערוריה הנוגעת לביקורה של נבחרת הכדורגל הלאומית של ישראל בחבש לפני כחודשיים, הושתקה, כנראה בלחצם של גורמים רשמיים, שלא רצו להטיל כתם על שמה של הנבחרת ערב השתתפותה במשחקי הגביע העולמי במקסיקו.

מאדיס־אבבה, בירת חבש, הגיעו ידיעות, לפיהן הוגשה כאילו מחאה רשמית מחצר הקיסר להתאחדות הכדורגל הישראלית, בקשר לשערורייה זו. אולם בישראל לא ניתן היה לקבל כל אישור לידיעות אלה.

לפי אותן ידיעות התעוררה השערוריה בעקבות יחסיהם של כמה משחקני הנבחרת עם צעירה חבשית הקרובה לבית המלוכה של הקיסר.

כזכור, שהתה נבחרת הכדורגל בחבש לפני חודשיים למחנה אימונים, לקראת הנסיעה למקסיקו.

לפי ידיעה שטרם אומתה, פעל כנראה משרד־החוץ הישראלי להרגעת רוחם של החבשים מתוך רצון הדדי לשמור על חיפרשה בסוד.

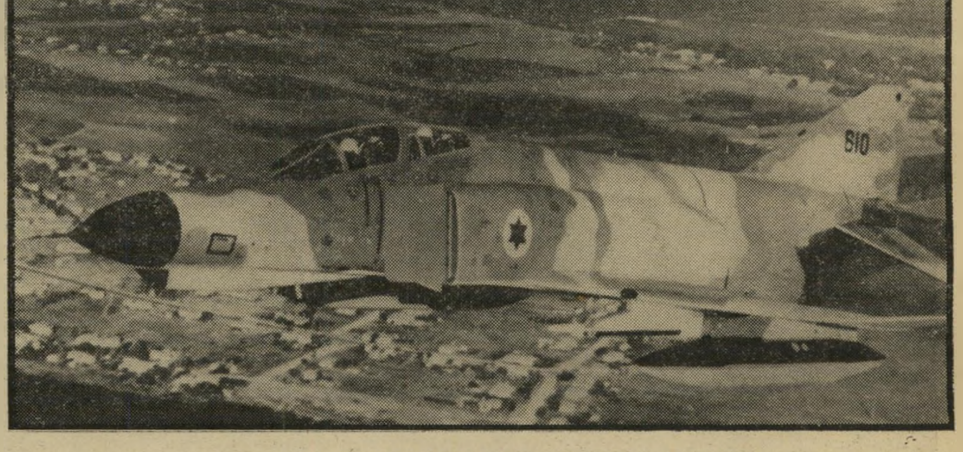
מרדכי שפיגלר יסע בכל זאת לצרפת

קפטן נבחרת הכדורגל הלאומית של ישראל, מרדכי שפיגלר, יחתום כנראה, למרות כל ההכחשות, על החוזה עם קבוצת הכדורגל הצרפתית „נאנט", לפיו ישחק החל מהשנה הבאה בשורות קבוצה מיקצוענית זו.

הפרשה כולה הושתקה לקראת השתתפותה של נבחרת ישראל במשחקי מקסיקו, מתוך תקווה שהלחצים שהופעלו על שפיגלר להישאר בישראל ישאו פרי והוא יישאר בארץ.

אולם בינתיים נודע כי לפני נסיעתו כבר החל שפיגלר במגעים לקראת מכירת רחיטיו וחיסול עסקיו.

„אוויישן וויק" מגלה: ישראל קיבלה כבר 40 „פאנטומים" בעשרת הנותרים יוכנסו שיכלולים, פרי תכנון של חיל־האוויר

מטוס „פאנטום" של חיל־האוויר הישראלי

שבועון התעופה האמריקאי „אוויישן וויק" טוען כי ארצות־הברית סיפקה כבר לישראל 40 מטוסים מתוך 50 מטוסי ה„פאנטום" שהתחייבה למכור לה. עשרת ה„פאנטומים" שנותרו עדיין בארצות־הברית עוברים עתה, לדברי השבועון, שינויים לפי תיכנון ישראלי. השינוי: בקרת תותחים אופטית שהיא פשוטה יותר מאשר הבקרה האלקטרונית המותקנת במטוסים אלה.

אותו עיתון טוען גם, כי עד כה נפלו שלושה מטוסי „פאנטום" מאלה שסיפקה ארצות־הברית לישראל. אחד מהם נפל בשטח סוריה ועוד שניים נפלו במיבצעים לא־קרביים.

הכרעות במערך בהיעדרו של יערי

בימים הקרובים יתקיימו בירורים מדיניים בצמרת המערך, בשתי נקודות עיקריות:

● איזון העמדה המפלגתית בין הקו של גח"ל **של תנועת ארץ־ישראל השלמה, שאחד מהם הצהיר השבוע: „אורי צבי גרינברג הוא עתה המשורר הלאומי שלנו! מדוע אין שומעים את יצירותיו לפחות פעם אחת בשבוע?"**

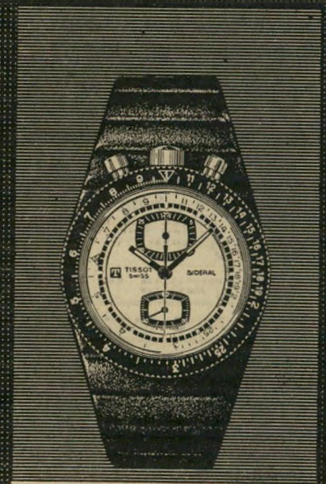
יו"ר הרשות, ד"ר חיים יחיל, נחשב למסייע פוטנציאלי למערכה זו.

חידושים נוספים!

השילוב המהפכני של פלדה וניברגלס - "המלה האחרונה" בספורט, מירוצים וניבוש החלל - מעתה גם על זרועך:

TISSOT SIDERAL

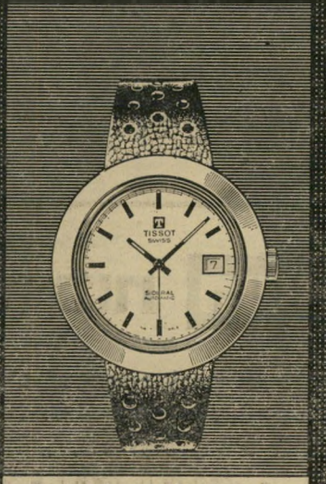
סידרל ניברגלס כרונוגרף
אטום למים. שני מדי זמן: לדקות ולשניות. משולש כחול: ל„שייט". קו אדום: ל„כדורגל". פטנט מיוחד של טיסו: טבעת חישוב וטכימטר.
המחיר: 199 ל"י.

סידרל ניברגלס
אטום למים.
אלקטרוני. עם תאריכון.
המחיר: 199 ל"י.

סידרל ניברגלס
דגם קטן יותר.
אטום למים. אוטומטי.
עם תאריכון.
עיצוב מהודר.
המחיר: 120 ל"י.

סידרל ניברגלס
אטום למים.
אוטומטי. עם תאריכון.
המחיר עם רצועה: 110 ל"י
עם צמיד: 145 ל"י

- **למי שחי את הקידמה, מסמל ניברגלס מירוצים, סקי, סירות, מטוסים וספינות חלל.**
- **מתאים במיוחד לאקלים הישראלי: אינו מתפשט בחום ואינו מתכווץ בקור. חזק מאד, בלתי שביר, מחוסן בפני כל זעזוע, אל-חלד, דוחה מים.**
- **טיסו-סידרל — יצירת הפאר החדישה של טיסו — אלקטרוני, אוטומטי, עם תאריכון וגם כרונוגרף. אטום למים.**
- **השילוב המהפכני של חומר חדיש ואצילי זה, נבחר ע"י מהנדסינו בשביל בתי-השעון של טיסו-סידרל.**
- **„שעון צעיר" לצעירים של ימינו, במחיר... לצעירים.**

טיסו, במבחר עשיר ביותר של דגמים, הוא השעון הנמכר ביותר בעולם. כל שעון טיסו מיוסף, דבר המאפשר פעקב שיטתי לאורך כל שלבי ייצורו. מספר הזהות החרוט על המנגנון, נרשם בבית החרושת בשוויץ. הוא מוסיע על תעודת האחריות הבינלאומית, שכוחה יפה ב־151 ארצות ברחבי תבל.

להשיג בחנויות טיסו המוסמכות

TISSOT
SIDERAL

טיסו צועד עם הזמן

קנה שעון טיסו — והשתתף במבצע הפרסים הענק „טוס עם טיסו לשוויץ" מס' 8

פרס ראשון: מכונית FIAT 124 (לא כולל מיסים)
זכתה בפרס הראשון של מומחי תחבורה בינלאומיים

פרס שני: 6 פרסי טיסה לשוויץ באל על נתיבי אויר לישראל (בעיול מאורגן, כולל מיסים)

פרס שלישי: 50 פרסי שעון-מעורר SWIZA תוצרת שוויץ - מהמעולים בעולם

מכתבים

השלום מסכן את מעמדה של גולדה?

לפני כמה שבועות גילתה ראש־הממשלה, בראיון ליומן השבוע, את תוכנית השלום שלה, באומרה שהיא רוצה בשלום דוגמת חוזה השלום ב־1953 בין רוסיה ויפאן, שלפיו השטחים הכבושים על־ידי הסובייטים נשארו בידי הסובייטים.

קוצר ראותה של גולדה, שמתגלה בהשוואה זו, בין מצבה של יפאן בסוף מלחמת־העולם־השנייה — שאז לא היתה לה שום ברירה מאשר כניעה ללא תנאי, ולזה של עמי־ערב כעת, מתמיה ממש.

אך הדבר הבלתי־מובן ביותר בדבריה, מתבטא בכך, שהיא אומרת שלמען שלום כזה היתה מוכנה אפילו לסכן את מעמדה.

האם שלום ישראלי כזה, המבוסס על סיפוח כל השטחים הכבושים, לא מספק עדיין את כל חברי הממשלה — עד כדי סיכון מעמדה? האם אין להסיק מכך שבממשלתה ישנם שרים שעיניהם נשואות להתפשטות נוספת?

רבקה תל, קיבוץ עמיר

יישר־כוח לדן בן־אמוץ

רוצה אני להביע יישר־כוח לדן בן־אמוץ על מכתבו הגלוי (העולם הזה 1706) ושאט־נפש מן ההשמצה האישית המכוערת בה נקטו ונוקטים יריביו.

בהזדמנות זו ברצוני לציין כי בעיקבות עבודת מחקר שאני עוסק בה (והעומדת להתפרסם בקרוב) בעניין המעמד המשפטי של „רכוש נטוש" בישראל ובעמים, גיליתי שלפי פסקיהם של בעל „חזון איש" והרב הרצוג והרב פרנק ועוד — שייך „הרכוש הנטוש" לבעליו ה„נפקדים" ושום שינוי־רשות אינו עשוי להפקיע אותו מבעלותם. הדר ברכוש זה, או המשתמש בו בלי רשותם — דינו כגזלן!

משום מה מתעלמים מקביעה זו נושאי שם הדת לשווא.

ד"ר צ. אברמסון, ניו־יורק, ארצות־הברית

„טוב? רשרש בידו"?

הסבריו של דן בן־אמוץ אינם משכנעים כלל ולא פלא הוא שנזקק למילים כה רבות. יש לאבחן בין הטיעון המשפטי ובין הטיעון המוסרי חברתי. נכון שמבחינה משפטית לא עבר דן בן־אמוץ כל עבירה על חוקי המדינה בזה שמאז מלחמת השחרור בחר לעצמו מקומות דיור ובתי עסק ברכושם של הנפקדים הערבים.

אולם מהצד המוסרי חברתי אין בשום פנים ואופן להבין מה מצא אדם הצועק כל היום ובכל מקום שגוזלים את רכוש הערבים וכי יש להחזיר להם את רכושם, מה מצא דווקא הוא לקנות בית ערבי נטוש בעין־הוד, לנהל את עסקי השעשועים שלו מ„החמאם" ביפו, לחכור מגרש ערבי נטוש בקטמון דווקא, ולבסוף להקים את בית הקבע שלו בבית ערבי (ולגמרי לא חשובה הבעלות אלא חשוב מי שגר בו) בלב השטח הגדול ביפו.

האין הוא בבחינת „טובל ושרץ בידו"?

עו"ד עמירם חריף, חיפה

דן בן־אמוץ מתקן טעות

בין מכתבי האיום שקבלתי בשבוע האחרון מ„אזרחים נאמנים" ושאר פחדנים שאין להם דם לחתום את שמם על דברי האיוולת שלהם, מצאתי גם מכתב אחד — שהעמיד אותי על טעות אותה אני מתקן:

במכתבי על מוחמד עבדאללה זאקוט, (העולם הזה 1706) התגיתי בין השאר את השבת הבית לבעליו בפיצוי כספי מצידו על השיפוצים והשיפורים שהשקעתי בנכס.

בן־אמוץ

אני מודה שזו טעות. לא בעליו הקודמים של הבית חייבים לפצות אותי על השיפורים שלא נתבקשתי על־ידם לבצע.

את הפצוי הכספי עלי לתבוע מהממשלה, במידה והיא תסכים להחזיר את הנכס לבעליו המקוריים. במשך שנים רבות נוהלו חשבונות מדוייקים על נכסי הנפקדים ושכר הדירה אשר שולם על־ידי הדיירים הנוכחיים, הופקד בחשבונות שנשמרו לכאורה עבור הנפקדים ליום בו יסכימו לקבל פצויים.

בחשבונות אלה חייבת הממשלה לפצות כל אדם אשר יסכים כמוני לפנות מרצונו הטוב את הנכס הנטוש.

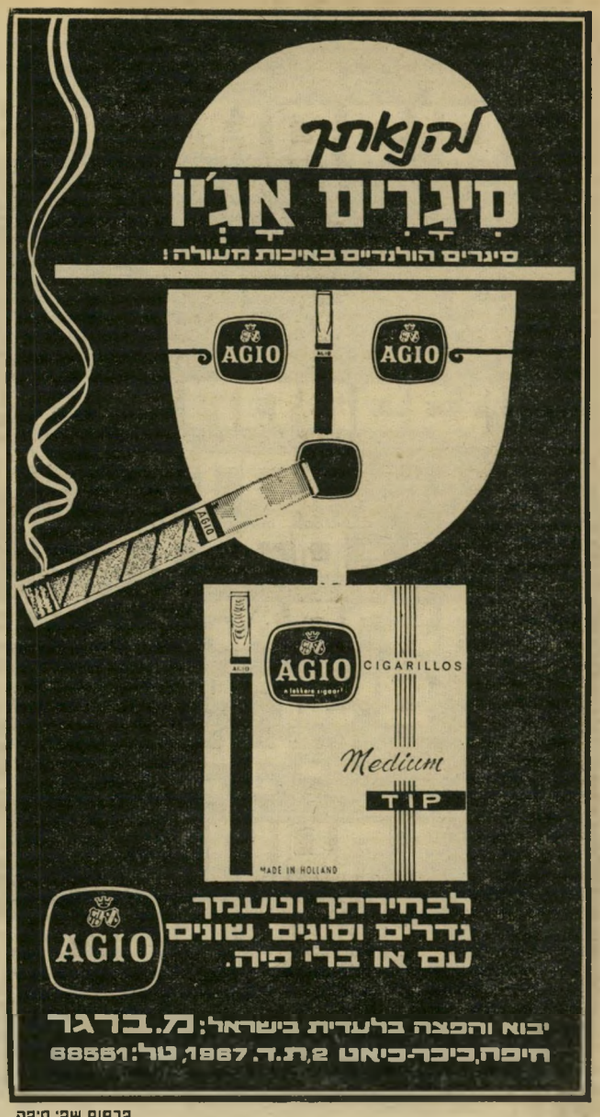
דן בן־אמוץ, יפו

(המשך בעמוד 8)

זהה את עצמך!

תמונה זו פורסמה בגליון „העולם הזה" (657) שהופיע לפני 20 שנה בדיוק. היא לקוחה מתוך כתבה על תהליך הגיוס לצה"ל. בתמונה: אימון ראשוני של החיילים המגוייסים. החיילים שיזהו את עצמם בתמונה, או כל מי שמכיר אותם, מתבקש לשלוח פרטים לת.ד. 136 תל־אביב ולציין על המעטפה „זהה את עצמך". בין אלה שיזהו את עצמם או את נושאי התמונה, תוגרל בסוף התחרות טיפה לחוץ־לארץ.

פרסום שפי חיפה

כריכות העולם הזה

קוראים המעוניינים לכרוך את גליונות „העולם הזה" של שנת 1969, יכולים להביא את הגליונות שברשותם למערכת „העולם הזה", רחוב קרליבך 12, תל־אביב, החל מיום ראשון ה־24.5.70, בין 10 בבוקר לשתיים בצהריים.

הקוראים יקבלו במקום, תמורת 14 ל"י, שני כרכים, א' וב' של 1969.

עבור כל גליון חסר יש לשלם 1.50 ל"י.

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' סין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע"מ.

אנשים

אלוף רחבעם (גנדי) זאבי:
„שיר השלום" של „להקת הנח"ל" — דפיטיסטי!"

14 ח"כים מאז הכנסת הראשונה

■ עם פרישתו של **דויד בן־גוריון** (84) מהכנסת, נותרו בה 14 חברי־כנסת שלא נטשוה מאז היבחר הכנסת הראשונה בינואר 1949, ה־14 — או ה־15, אם לחשב את **ישראל ישעיהו** (64), שנכנס ל־כנסת הראשונה במקומו של ח"כ שהתפטר, לקראת סוף כהונתה — היו עדים לתמורות שחלו משך 21 שנה ואף עברו לא אחת ממפלגה אחת לשנייה. ממפא"י ההיסטורית נותרה ב־כנסת רק **גולדה מאיר** (72). **מנחם בהן** (48), ב־1949 חייל־צה"ל, הספיק לכהן שבועות אחדים במקומו של **דויד רמז**, שר־התחבורה שניפטר. רק בכנ־סת השלישית הפך כהן להיות ח"כ מן הקבועים. ממפ"ם נות־רו שני המנהיגים כסופי־השיער **מאיר יערי** (73) ו**יעקב חזן** (71). ח"כים אחרים מהמפ־לגה שהיתה אז השנייה בגודלה, **ישראל גלילי** (59), **משה סנה** (61) ו**יצחק בן־אהרון** (64), נעדרו במשך שנים אחדות מבית המחוקקים, מכה־נים בו כיום. מהחזית הדתית המאוחדת נותרו בכנסת של היום **משה־חיים שפירא** (68) — שאחרי התנקשות הרי־מון הקטלנית בכנסת, ממנה ניצל רק על־ידי טיפול רפואי מסור, הוסיף לעצמו את השם חיים, כסגולה לאריכות ימים, דרך **מאיר ויץ** (77), זקן הח"כים של היום והרב **קלמן כהנא** (60). **זרח ורהפטיג** (64) ו**יוסף בורג** (61) שגם נימנו עם המקצוענים, נאלצו לפנות את מקומם בבית לפני כחצי שנה, אף שנשארו שרים. מחרות ההיסטורית נותרו בכנ־סת **מנחם בגין** (57), ד"ר **יוחנן באדר** (65), **חיים לנדאו** (54) ו**אפתר רזי־אל־נאור** (57), שנכנסה לכנ־סת הראשונה רק אחרי לחץ שהופעל על המועמד **יעקב וינשל** לפנות לה את מקומו. **יוסף ספיר** (68) ו**יוסף פרי־לין** (64) הם שני השרידים האחרונים שנותרו מן הציונים הכלליים. **יזהר הררי** (62), איש העובד הציוני, שנבחר כמועמד המפלגה הפרוגרסיבית, הינו היום חבר מע"י. החבר ה־14, שהיה אז צעיר חברי הכנסת, הינו **תופיק טובי**, אז בן 27, כיום אחד ממנהיגי רק"ח. גם **מאיר וילנר** (52) ו**סייף א־דין אל־זועבי** (57) היו בכנסת הראשונה וחברים בה גם כיום, אבל לא בתקופה רצופה.

■ בהופעתה של להקת הנח"ל בפני חיילי צה"ל בבית־לחם, דרשו החיילים מהלהקה שתשמיע את שיר השלום. **אלוף** פיקוד המרכז **רחבעם (גנדי) זאבי**, שנכח במקום, הכ־ריז כי הוא לא ירשה שהלהקה תבצע בנוכחותו „שירים בעלי אופי דפיטיסטי כדוגמת שיר השלום!" לאחר הודעת האלוף, עלה לבמה רס"ר היחידה והו־דיע שהלהקה תחכה עם ביצוע השיר עד שהאלוף יעזוב את המקום. כתשובה, נשאר גנדי עד תום ההופעה — והשיר לא בוצע, למרות דרישות החיי־לים.

הבדל בין הפגנה להפגנה

■ מה ההבדל בין הפגנה להפגנה? כשהפגין העולה מ־רוסיה **יאשה קאזקוב** לפני בניין האו"ם בניו־יורק, התייח־סו אליו כולם, כולל השוטרים האמריקאים, יפה. אך כשנשאל אותו יאשה קאזקוב, הלומד כימיה באוניברסיטה, מה דעתו על השמאל החדש ופעולותיו בישראל, השיב: „אני מאמין כי המשטרה נהגה בצורה הטו־בה ביותר במפגינים מול ביתה של ראש־הממשלה. שוטר יכול להסביר פעם, פעמיים ואחר־כך חובתו היא לפעול. ואם תוך כדי־כך הוא צריך להכות — שיכה. אני אינני מתנגד לכך."

■ לפני שבועיים סיפרו כמה תלמידי־תיכון, בשידור הר־דיו רדיו־עשרה, כי הם קוראים את העולם הזה. בשבוע שעבר התברר שהם לא יחידים. את העולם הזה קוראים, או יותר נכון, קוראות גם סטודנטיות ערביות הלומדות באוניברסיטה העיברית. בראיון לירחון הנשים את, סיפרה הסטודנטית למשפ־טים, נוצריה תושבת נצרת, **מאי חאלק** (22), כי היא קוראת את מעריב ואת העולם הזה.

■ באותו גיליון, על השא־לה למי הצבעת בבחירות האח־רונות? גילה מחזאי מלכת האמ־בטיה **חנוך לוין**: „לאורי אבנרי."

■ ובאשר למלכת האמב־טיה: מספרת **תיקי דיין**, אחת המשתתפות בהצגה: „כש־הגענו עם ההצגה להופעה ב־בית־קולנוע בחיפה, חיכינו עד שיגמר הסרט אריה בחורף, שהוצג שם. עוד לפני שנגמר הסרט, כבר התחיל הקהל לז־עוק „בוז!"

■ בהפגנה שערך השבוע חנוך לוין על מדרגות הקאמרי, השתתף גם **דן בן־אמוץ** שהתווכח עם צעיר על מלכת האמבטיה. „תגיד לי, אתה בעד או נגד?" שאל הצעיר. „נגד," ענה דן. „אז מה אתה יושב ומפגין פה?" „כי אני נגד להו־ריד," השיב דן.

מי הוא האדם השלישי?

■ כל פעם שמגיע המיליו־נר היהודי־אמריקאי **מוריס כאהן** לארץ, הוא מזמין את הזמרת **יפה ירקוני** להופעה בפני פצועי־צה"ל. במקום שכר עבור ההופעה, נותן כאהן ל־פצועים כל מה שיפה מבקשת עבורם. בשבוע שעבר הגיע המיליונר שוב לארץ. ושוב פנה ליפה. אך למרבית הצער היתה יפה עסוקה מאוד בשבוע זה. אבל מה לא עושים בשביל מיליונר? יפה התנתה תנאי: אם המיליונר יסכים לקחת 25 פצועים לנופש על חשבונו ב־צרפת, היא תעשה מאמץ ותו־פיע. כאהן הסכים, ובעוד שבו־עיים תצא קבוצת הפצועים ל־צרפת.

■ במועדון הסטודנטים ה־ירושלמי בר־אתון, נערך הש־בוע עימות בין נציב שרות בת־הסוהר **אריה ניר**, הע־תונאי **יגאל לב** ואסיר ש־ישב 10 שנים בבית־סוהר. הנה־לת המועדון הכינה פלקטים לכבוד האירוע. אך הם נתקלו בבעייה: הצנזורה אסרה לפרסם את שמו של **האדם השלי־שי**. מה עשו? פירסמו במוד־עות כי העימות יערך בין האדם הראשון יגאל לב, שיראיין את האדם השני אריה ניר ואת האדם השלישי — אסיר לשעבר.

■ החברה הקבלנית שגו־רת מכוניות החונות במקום אסור, הפסידה השבוע שכר של גרירת מכונית אחת. למה? בגלל **אורי גלר**, זה שקורא מחש־בות. ומעשה שהיה, כך היה: באחת מהופעותיו של גלר, נכח גם אמרגנו **מיקי פלד**. באמ־צע ההופעה אמר גלר: „מיקי, צא מייד החוצה! גוררים את המכונית שלך!" פלד, שלא כל־כך האמין, יצא החוצה והס־פיק למנוע מהגוררים, שכבר חיברו את מכוניתו לגרר, לגר־רה.

■ חברת האמרגנות מופע, המייצגת את כוכב להקת חיל־הים, שזכה במקום הראשון בפסטיבל הזמר הישראלי, **שלמה ארצי**, שערכה לכבודו מסיבת־סעודה בביתה של הזמ־רת **זמירה חן**. כל הדור הצעיר של זמרי ישראל התיצבו לחלוק לשלמה את הכבוד לרגל הזכייה הגדולה. הם חגגו את המאורע עד השעות הקטנות של הבוקר. היחיד שעזב את המקום זמן קצר אחרי שהת־חילה המסיבה היה שלמה ארצי עצמו. הסיבה: חברתו היתה צריכה לגשת למחרת היום לבחינת בגרות ושלמה נאלץ ללוותה הביתה בשעה מוקדמת.

דויד שיף בעל חנות הרהיטים התל־אביבית „ורסאי", הביא לחנותו חידוש עולמי: כור־סאות ממולאות בספוג ששואבים מהן את האוויר ומכניסים אותן לשקית קטנה. כשפותחים את השקית, מתנפחת הכורסא וגדלה לממדי כורסא המזכירה בצורתה את גוף האשה.

קירק דוגלאס נכח בסרט הישראלי „התמהוני" ש־הוקרן בפסטיבל קאן. כשירד המסך, ניגש דוגלאס לשחקנית הישישה ברטה ליטווינה (78), שיבח את משחקה בסרט וליווה אותה אל הבמה. גם אחרי הפסטיבל לא שכח קירק את ברטה. השבוע הוא הבריק לה: „נהניתי מן הסרט. המישחק היה יוצא מן הכלל. איחולים." מאחר שלא ידע את הכתובת המדוייקת של השחקנית הישישה, שלח קירק דוגלאס את המיברק לפי הכתובת: „נתניה... ליד תל־אביב."

אנוק אימה השחק־נית ה־צרפתית, הגישה תביעה מש־פטית לפיצויים בסכום של כמה מיליוני דולאר, נגד חב־רת הסרטים האמריקאית „פוקס המאה העשרים", על כי השתמשה, לצורכי הסרט „זיסטין", בכפילה עירומה לאנוק ונוצר הרושם כאילו אנוק היא המופיעה בעירום. לידה: השחקן מייקל יורק.

מכתבים

■ רכילות

זדונית

הכרוז שהוציא מר אמנון נחמיאס, המאשים את דן בן־אמוץ כי הוא מתגורר בבית השייך לפליט ערבי, מעביר ויכוח פוליטי לפסים של רכילות זדונית. מה עוד, שהדבר, כנראה, אינו נכון ואילו דן בן־אמוץ הודיע כי יהיה מוכן להחזיר ביתו, כאשר תחליט ממשלת־ישראל על החזרת הפליטים.

ברור, כי לא מטרה אנושית־הומאנית של דאגה לפליט עמדה בפני מפיץ הכרוז.

כרוז זה, מהווה חלק ממסע השיסוי הנערך כיום בישראל נגד כל המעדיפים שלום על שטח ומסתייגים ממדיניות „ממשלת הליכוד הלאומי", הוא בא להבאיש ריחם, לסקפק ביושרם ובכנות מאבקם.

אני מקוה כי אנשי השלום בארץ לא ירתעו!

ירון סחיש — רמת־גן

■ חשיש

בישיבה ?

בשם מרשי „ישיבת התפוצות — תורת ישראל" שעל הר־ציון והרב מרדכי גולד־שטיין, ראש הישיבה הנ"ל, הריני לפנות אליכם כדלקמן: —

1. ביום 13.5 ש.ו. פורסמה בגליון 1706 של עתונכם כתבה שכותרתה „חשיש בישיבה" אשר מוציאה דיבה על מרשי בכך ש: —

א. קובעת בכותרתה כי בישיבה מצוי חשיש.

ב. נאמר בה במפורש וגם מכללא באמצעות הצלומים שבה כי בישיבה נעזרים חלק מהתלמידים בחשיש כדי לזכות „בעילוי־נשמה", שחלק מתלמידי החכמים שבה נוהג ליהנות מפרי הגן־בוס וכי מתהלכים בירושלים סיפורים על אודות הישיבה לפיהם תלמידיה (ולא חלק מהם) משתמשים בסמים משכרים ומתקיימות בה מסיבות סמים.

ג. נאמר בה כי נוסדה ע"י קבוצת אינטלקטואלים שעישנו לפי גירסת הכל סמים משכרים.

ד. נאמר בה שהנאשמים בהחזקת חשיש דניאל ומוטי פישר (שאגב זוכה מכל אשמה) היו תלמידי הישיבה, וכי ראש הישיבה מרשי הרב מ. גולדשטיין הוא ששיחרר בערבות.

ה. מצוטטים בה דברים המיוחסים למרשי הרב מ. גילדשטיין, לפיהם בישיבה היו תלמידים שמעשנים חשיש.

2. שקר הינו וכל מטרת הכתבה וצלומיה, היא להוציא לעז ולעג על מקום תלמוד תורה ותלמידיו.

עו"ד א. בן־זמרה, ירושלים

■ הפתעות אבא אבן

בביקורו בחו"ל מפריח שר־החוץ אבא אבן, כי ישראל לא תוותר על הגולן, על ירושלים, על סיני ועל הגדה.

לעומת זאת מבטיח אותו שר־חוץ כי בעניין ויתורים מצד ישראל יש עוד הפתעות באמתחתו.

תל־אביב היא שלך עזור לספחה

או שזה מגוחך, או שאבן מתכוון למודעה שפירסמה עיריית תל־אביב, שבשינוי קל מהווה הפתעה.

רני זייג, רחובות

● מודעת עיריית תל־אביב: תל־אביב היא שלך, עזור לספחה, שהופכת בשינוי קל לתל־אביב היא שלך, עזור לספחה — ראה תמונה.

בקר בסקנדינביה הנפלאה

הידעתם כי בטוסכם אל/מ- ארה"ב/קנדה באפשרותכם להתעכב לחניית ביניים בארצות סקנדינביה ללא תוספת למחיר הטיסה ?

טיסות קבוצתיות*

$45.00+ל"י 1,440.-. המחיר כולל טיסה, מס נסיעות, 10 לילות לינה

קופנהגן־לונדון־אמסטרדם:

43 ימים- המראות: 21/6 ; 5/7 ; 19/7; 2/8

36 ימים - המראה: 26/7

קופנהגן־לונדון:

29 ימים - המראות: 28/6 ; 12/7 ; 9/8

22 ימים - המראה: 16/8

טיסות קבוצתיות מורכבות*

כולל טיסה, מס נסיעות, בתי מלון, סיורים, ארוחות וכו'

סקנדינביה־אנגליה־הולנד:

29 ימים $405.00+ל"י 1,995.- ;

המראות: 5/7 ; 26/7 ; 9/8

סקנדינביה־אנגליה־הולנד:

24 ימים $350.00+ל"י 1,835.-;המראה:10/7

סקנדינביה־אנגליה־הולנד־גרמניה:

29 ימים ; $410.00+ל"י 1,920.- ;

המראה: 12/7

ספרד־סקנדינביה:

24 ימים ; $345.00+ל"י 1,845.- ;

המראה: 17/7

סקנדינביה:

15 ימים ; $250.00+ל"י 2,065.- ;

המראות: 5/7 ; 12/7 ; 19/7 ; 26/7 ; 2/8

סקנדינביה:

17 ימים ; $250.00+ל"י 2,120.- ;

המראות: 2/7 ; 16/7

סקנדינביה־אנגליה־הולנד־גרמניה:

25 ימים $350.00+ל"י 2,165.- ;

המראות: 12/7 ; 2/8

סקנדינביה־הולנד־גרמניה:

29 ימים ; $435.00+ל"י 2,280.- ;

המראות: 5/7 ; 19/7 ; 26/7

סקנדינביה־אנגליה־הולנד:

25 ימים ; $350.00+ל"י 2,220.- ;

המראות: 2/7 ; 16/7

* מינימום 15 איש

SKANDINAVIA PACKAGE : 22 ימים

14 ימים (פנסיון מלא) טיול בפיורדים, כולל 7 ימים במקום נופש בהרים ; לינה בלבד ; 2 ימים אוסלו ; 3 ימים שטוקהולם, 3 ימים קופנהגן ; המחיר החל מ־$243.00

מטוס DC-8 יסיך ישירות ללא חניה תל־אביב־קופנהגן

פנה לסוכן הנסיעות שלך או אל

SAS

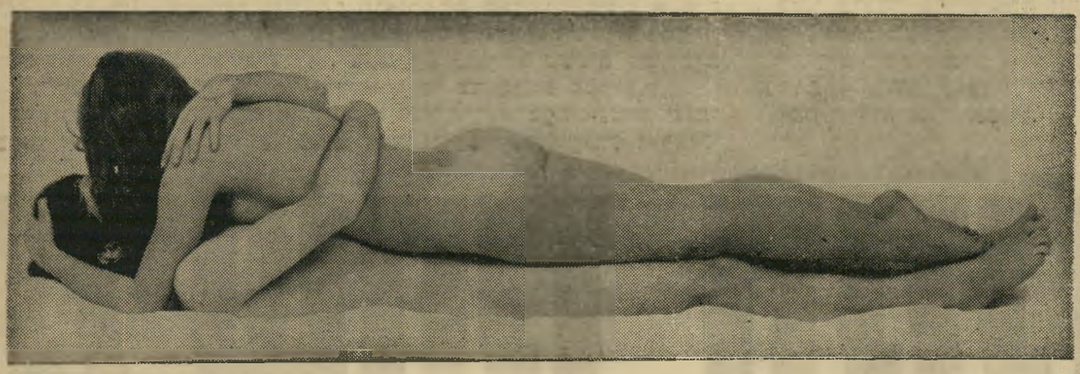
SCANDINAVIAN AIRLINES

רח' בן יהודה 32, טל. 52233, תל־אביב

רח' יפו 25, טל. 23341, ירושלים

הספר הראשון והיחיד בארץ שכולו עברית

אהבה בשניים

זוג מורים דניים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל אודות „איך לעשות אהבה". הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות־אירופה וארה"ב.

כריכה מהודרת * פורמט אלבומי * נייר משובח
וכל זה במחיר של —.12 ל"י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתירו.
ספר נועז ומתקדם ביותר אך יחד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא ועניני בעברית
בתוספת פרקים מיוחדים על אברי־המין (כולל תרשימים),
יסיפוק המיני ואמצעי־מניעה.

הספר שחייב להימצא
בחדר־המיטות של כל זוג נשוי

גזור ושלח

הזמנה / הצהרה

לכבוד
„אלבית", חוצאת־לאור ת.ד. 33144, תל־אביב.
נא לשלוח אלי בדואר חוזר את הספר „אהבה בשניים", ר"ב שיק מס' _____
על בנק _____ על סך —.12 ל"י בלבד.
אני מצהיר בזה שאני מעל גיל 18.
שם _____ גיל _____
כתובת _____ חתימה _____

תמונת השבוע

■ תחרות הצילומים

מצורפת תמונה לתחרות הצילומים שלכם. מה שאני מבקש מכם, הוא שתגידו לי מה לעשות עם הרגל השלישית?

● להופיע אתה בקירקס. ובאשר לתמונה: הקורא יעקב פאר מרחוב בצלאל 14 חיפה, זוכה בפרס השבועי של 10 ל"י.

■ צריך יחיות הוגן!

כשכותבים על הקירות „גולדמן במקום רוזנוואסר" ו„אורי אבנרי ושלום כהן — פרובוקטורים", כותב העולם הזה כי זה כמו ברחובות מוסקווה, קיוב ורוסטוב (העולם הזה 1705).

אני אינני דתי — אך מדוע לא קם אבנרי כנגד ההסתה נגד הדתיים, למשל, בשאלת מיהו יהודי כשכל הקירות כוסו בכתובות השמצה והסתה נגד הדתיים וה־ממשלה?

אם כתיבת סיסמאות על קירות היא הסתה — צריך לצאת נגד כל כתיבה כזאת ולא רק כשהיא נוגעת בנושא שהוא יקר לאבנרי.

צריך להיות הוגן!

ג. פיוון, תל־אביב

■ קארין כן התאימה!

ברצוני להתייחס אל הכתבה בגליון העולם הזה 1705 האומרת — כאילו סולקה דוגמנית הצמרת קארין דנסקי מהצגת המחזמר — שיער, בגלל קולה הצרוד...

קארין

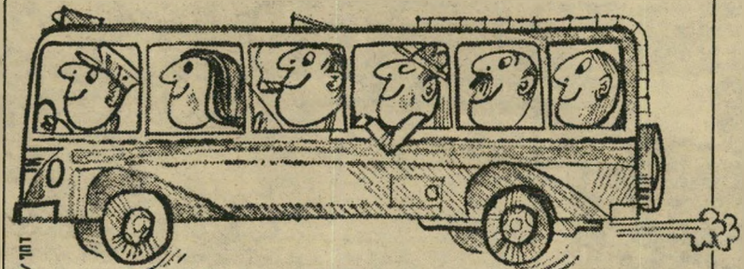
הבל הבלים, כאדם שנוכח באולם בש־עת החזרות לליהוק ההצגה, יכול אני רק להתנחם בעובדה — וזאת בלב שקט שלדעתי ולדעת רבים מהנוכחים באולם וביניהם אנשי מק־צוע, הרי היתה זו דווקא קארין שהת־אימה להפליא לתפ־קיד, התפקיד כאילו נגזר למידותיה. היא חוננה בהופעה מר־שימה, כשרון משחק לא מבוטל וקול סופראן צלול נפלא.

נכון שהיא מפגינה בטחון עצמי רב על הבמה, האם זו סיבה לקטילה?

האמת המרה נעוצה בדרישותיה המופר־זות שהתנהלה כנראה לא יכלה להם. אני בטוח שקארין עוד תוכיח קבל עם ועדה לאלה שניסו לשבור אותה!

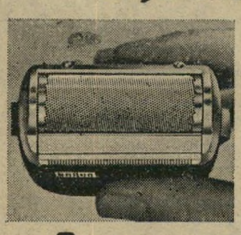
ס. ג., תל־אביב

ביום הנהיגה

אינה מענגת־ השאר אותה

לאגד

הקנה לעצמך אישיות עם שלוש שנים אחריות!

קנה בראון סיקסטנט מכונת הגילוח המשוכללת ביותר בעולם

BRAUN sixtant

חסנוי
קיבלת
חשבונך,
פרע נא
אותו בחקדם.

המצב הנוכחי בסואץ מוביל לעימות ישראלי־סובייטי

בצבא נהוג לתרגל מיבצע מתוכנן מראש בשולחן חול, כדי לברוק את הבעיות הכרוכות בו, ולמצוא לחן פתרונות.

כמה מוסדות בעולם — כמו שירות השידור הבריטי בי.בי.סי. — הנהיגו גם הם „משחקי מלחמה" תיאורטיים כאלה. מזמינים אנשים שונים ומבקשים כל אחד מהם לייצג את אחד הצדדים הנוגעים לבעייה המסויימת, לחשוב ולנהוג כמוהו. מעמידים בפניהם נתונים מסויימים — ומשתדלים בצורה זו לברר איך ינהג כל צד במצב מסויים.

„העולם הזה" עשה נסיון דומה. הוא זימן יחד ארבעה אנשים, שנתבקשו לייצג את ממשלות ישראל, מצרים, ברית־המועצות וארצות־הברית. הוא העמיד בפניהם את הנתונים הקיימים ברגע זה במלחמה הישראלית־ערבית, כולל המעורבות הסובייטית והעמדה האמריקאית, שבאה השבוע לידי גילוי בשיחות אבן בוושינגטון.

בפני ארבעה צדדים אלה הועמדה הבעייה: מה יקרה הלאה? מהי התפתחות הצפויה? איך ינהג כל צד?

הצדדים הם: כחול — ממשלת ישראל. ירוק — ממשלת מצרים. אדום — ממשלת ברית־המועצות. לבן — ממשלת ארצות־הברית.

המנחה הוא אורי אבנרי.

משחק המלחמה

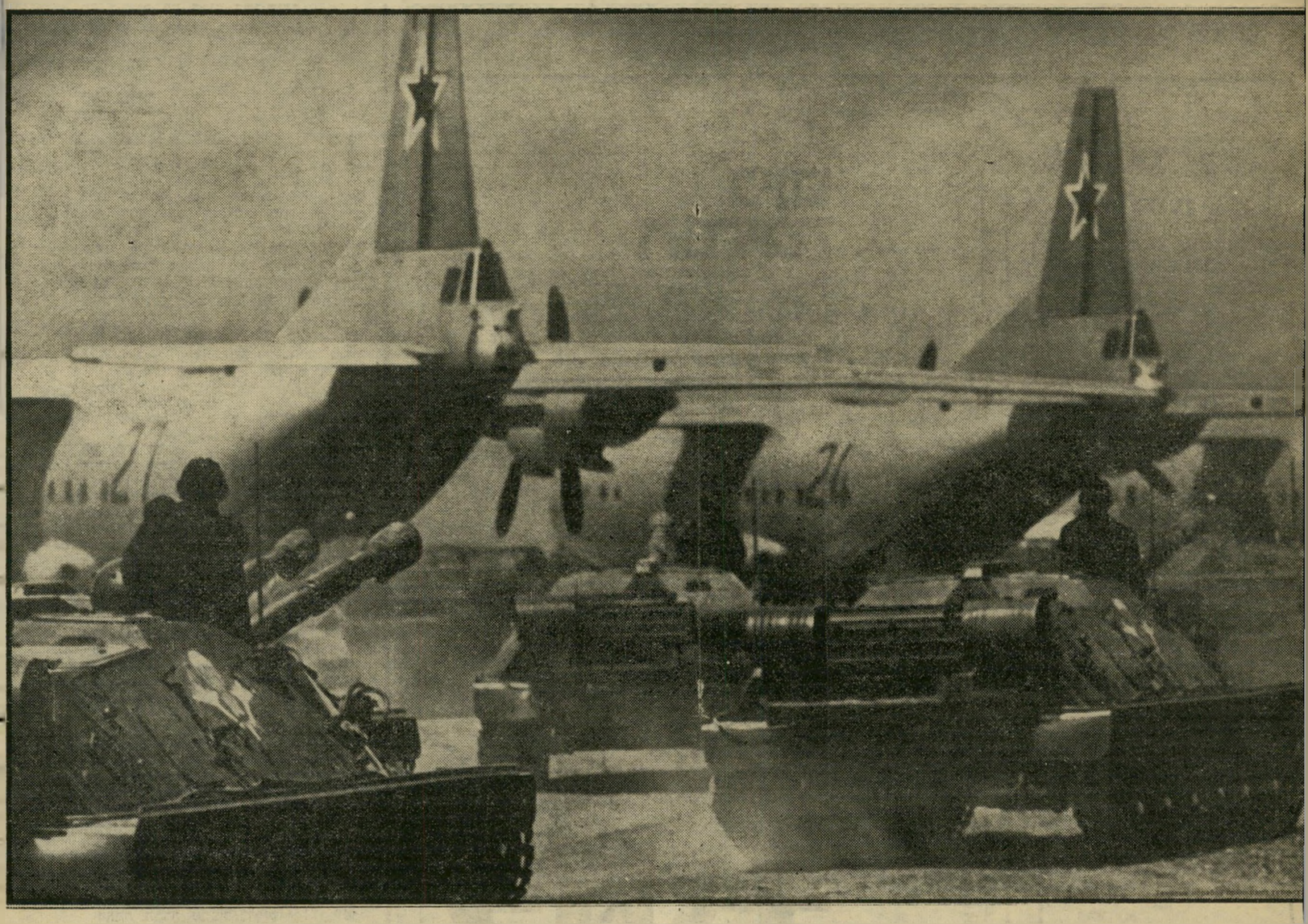
המנחה: אני מציע שכל צד יגדיר תחילה את עמדתו הנוכחית. לא את עמדתו המוצהרת, שנועדה לצורכי תעמולה, אלא את עמדתו האמיתית. כחול, בבקשה.

כחול: עמדתי הרשמית היא שאיני מוכן להיסוג אף משעל אדמה אחד, וגם לא להצהיר על נכונותי לנסיגה כזאת בעתיד. את דעתי על הגבולות הסופיים, שאני רוצה בהם, אגלה רק במשא־ומתן פנים־אל־פנים, לשם כריתת חוזה־שלום רשמי עם ממשלות ערב. מכיוון שיש לי קואליציה רחבה, איני יכול לנקוט בכל עמדה אחרת.

למעשה כבר החלטתי על מינימום של סיפוחים, שמהם לא אזוז. והם: ירושלים רבתי (כולל שועפאת, רמאללה, בית־אל ובית־לחם), רמת־הגולן, רצועת־עזה, אזור חברון, צפון־סיני, חוף ים־סוף ושארם־אל־שייך, ואיזורים מסויימים ליד הגבול הקודם (לטרון, קלקיליה, טולכרם וכו'). ארצה לקיים גם שליטה לאורך הירדן.

ייתכן שהייתי מוכן למשא־ומתן בלתי־ישיר, כשלב ראשון, אילו קיבלה מצרים את הדרישות הטריטוריאליות האלה. אך מכיוון שלא רק מצרים, אלא גם כל ידידינו בעולם, מתנגדים לגבול זה — אין לי ברירה אלא לנקוט קו נוקשה ביותר.

לכן אני מוכן להמשיך במלחמה, אפילו מול האיום הסובייטי. אך מובן מאליו שאיני מעוניין בעימות צבאי עם הכוחות המוויינים הסובייטים, ואשתדל להימנע מכך.

הרוסים: „נשקול הבאת חטיבות שריון שיחסמו את הדרך לקאהיר"

„יש סיכוי סביר למלחמה בין ישראל ובריה"מ באויר, ביבשה ואולי גם בים"

ירוק: אני מכיר את הדרישות האלה של ישראל, שהועברו אלי בדרכים שונות וגם באמצעות ההצהרות של שרי־ישראל. איני יכול לקבל דרישות אלה. העם שלי לא יסבול העברת שטחים מצריים לישראל, ואיני מוכן להוסיף בפני העולם הערבי כבוגד שהסכים לסיפוח שטחים ערביים לידי הציונים.

אני מוכן להסדר־שלום בשני תנאים: שישראל תחזיר את כל השטחים שכבשה ב־1967, ושתפתור את בעיית הפליטים ברוח החלטות האו"ם (עקרון הבחירה החופשית). על ביצוע שתי דרישות אלה אפשר לדבר. אני מוכן לפשרות ביחס לשלבי הנסיגה הישראלית, אחרי שיושג הסדר כולל, ולמיספר המכסימלי של פליטים שיש להחזיר על־פי בקשתם.

בראיונות שהענקתי לאחרונה (לאריק רולו ולדי וולט), וגם בנאומי לעם המצרי באחד במאי, הכרזתי על נכונותי לשלום בתנאים אלה, וגם הבאתי בחשבון כינון יחסים נורמליים עם ישראל. בפרשת גולדמן ניסיתי להמחיש עמדה חדשה זו.

ברור לי שממשלת־ישראל אינה רוצה בכך, ולכן אין סיכוי לשלום, אלא אם כן המעצמות הגדולות יכריחו אותה. אני לא מאמין שהאמריקאים מסוגלים לכך, מטעמים פנימיים.

לכן אין מנוס מהמשך המלחמה. איני יכול להסכים לחידוש הפסקת־האש, כי פירושה שישראל תספח בשקט את כל השטחים שכבשה, ושאנחנו משלימים עם זה.

מכיוון שאיני יכול לנהל את המלחמה לבדי, מול עדיפות־הכוח העצומה של ישראל, אין לי מנוס אלא לקרוא לעזרת הסובייטים. לא אני ולא העם שלי רוצים להפוך למושבה סובייטית, והסכנה ברורה לנו. אבל לא אהסס לקרוא לכל סיוע סובייטי שהמצב ידרוש.

אדום: מצבי מסובך למדי.

מובן שאני שמח על ההזדמנות הניתנת לי להתבסס במצרים, ובמיזרח־התיכון כולו, בעיקבות המלחמה שם. אולם איני מעוניין בסיבוכים מלחמתיים, ולא־כל־שכן בעימות עם האמריקאים.

זוהי הפעם הראשונה ששלחתי כוחות מזויינים לארץ שאינה שייכת לגוש הקומוניסטי, ושגם אין לה רציפות טריטוריאלית עם ברית־המועצות או בנות־בריתה. עשיתי זאת כדי להגן על ההשקעה המדינית, הכלכלית והצבאית העצומה שהשקעתי במצרים, שהיא בשבילי פתח לאפריקה, לעולם הערבי ול„עולם השלישי" כולו.

אם יצליחו הישראלים והאמריקאים להפיל את המישטר הנאצרי, תאבד השקעה עצומה זו. אני מוכן לסכן הרבה כדי למנוע זאת.

איני סבור כי הסיכון הוא גדול מדי, מפני שאמריקה שקועה בבוץ בהודו־סין, ועוברת משבר פנימי עמוק. היא לא תוכל להתערב בנקל במיזרח־התיכון. לפיכך אנהג אומנם בזהירות, אבל בתקיפות. ההתערבות הצבאית שלי תימשך.

לבן: גם לי יש השקעות עצומות בארצות־ערב, בייחוד בשטח הנפט. בגלל ישראל, נמצאות השקעות אלו בסכנה גדולה.

ההתערבות הסובייטית במצרים מדאיגה אותי מאוד. אבל מה אני יכול לעשות? דעת־הקהל שלי לא תסבול בשום פנים התערבות אמריקאית נוספת באיזשהו מקום בעולם, אחרי מה שעשיתי בקמבודיה.

ישראל רוצה שאספק לה פנטומים ונשק נוסף, כדי להמשיך במלחמה. קשה לי להחליט על כך. מצד אחד, ישראל היא סרו־אמריקאית מובהקת, וגם דעת־הקהל היהודית בארצות־הברית היא גורם חשוב. אבל מצד שני אני פוחד שתמיכה כזאת בישראל תביא לחורבן כל האינטרסים שלי במיזרח־התיכון — ואם אאבד אותם, הרי לא יהיה לי גם עניין בישראל. במה היא תוכל לעזור לי אז?

חוץ מזה, ישראל נוקטת בקו נוקשה ביותר. היא מתנגדת לתוכנית־השלום שלי, והכריזה על סיפוח חברון ורמקא בימים שעלי להחליט על עניין הפאנטו־מים. כשיש לה מצב־רוח כזה, מסוכן לתת לישראל נשק נוסף. היא תיגרר לעימות עם ברית־המועצות — ועימות כזה עלול ליצור בשבילנו סיבוכים קשים.

המנחה: העמדות ברורות. נעבור למצב המיבצעי. אדום מקים מערכת נגד־מטוסית של טילי ס־א־3 סביב קאהיר, אלכסנדריה ועוד. טייסיו מגינים על מרכזים אלה ועל הטילים החדשים. ירוק מנסה לשקם את המערכת הנגד־מטוסית לאורך התעלה. בעזרת אדום. מה עושה כחול?

כחול: אני מגביר עד למכסימום את ההתקפות שלי לאורך התעלה, כדי להשמיד את המערכת הנגד־מטוסית, תוך כדי הקמתה. ייתכן שאני סוגע בטכ־נאים סובייטיים. אך אני נמנע מלטוס לעומק מצרים, כדי שלא להיפגש באוויר עם טייסים סובייטיים.

איני יכול להפסיק את ההפצצות, אחרת יעשו התותחים המצריים קציצות מהחיילים שלי לאורך התעלה.

ירוק: כבר אמרתי, איני יכול להסכים להפסקת־אש. אני מוכרח להוכיח שאיני משלים עם המשך הכיבוש הישראלי בבסיסי. לכן איני יכול להסכים לשיתוק הכוחות שלי לאורך התעלה. אני אקרא עכשיו לסובייטים ליטול לידיהם את ההגנה האווירית על איזור־התעלה עצמה. כלומר: שהטייסים שלהם יירטו את חיל־האויר הישראלי מעל לתעלה.

המנחה: האם מוכן לבן להזהיר את אדום שהיענות לבקשה זו של ירוק עלולה להביא להתערבות צבאית אמריקאית?

לבן: לא. כבר אמרתי שאיני מסוגל לכך. אודיע שכל עוד יסתפקו הסוב־ייטים בטיסות־הגנה מעל לשטח מצרים, ממערב לתעלה, לא אתערב.

המנחה: האם ייענה אדום לבקשה המצרית?

אדום: אני חושב שכן.

כאשר הכנסתי את טילי ס־א־3 למצרים, קיבלתי על עצמי אחריות להגנת מצרים. אם יוכח שלמרות זאת נשארת מצרים חסרת־הגנה, תאבד יוקרתי

(המשך בעמוד 30)

דרום־אפריקה

היהודיה הפכה לסינית

למרות שמשטרו של הדוקטור פורסטר נחלש במיקצת בבחירות האחרונות בדרום אפריקה, עדיין שולט שם מישטר האפרט־הייד — הפרדת־הגזעים — בכל איתלתו.

דוגמה אחרונה לטימטום־החושים של מישטר זה הוא סיפורה של סוזאן שיימן, יהודיה תושבת יוהנסבורג, שהפכה, בזכות החוק הגזעני, לסינית לכל דבר.

„נמשיך לקיים יחסים". סוזאן שיימן התאהבה בזמנו בבן־תערובת חצי־סיני בשם הנרי יזעק (יצחק), שהוריו הם יוצאי־סין. כיוון שהנרי מופיע בכירטוס הגיזעי כסיני, וסוזאן כלבנה, לא יכלו ה־שניים להשיג רשיון־נישואין. עובדה זו

יהודיה שהפכה סינית שיימן
„מוותרת על השתייכותי לגזע הלבן"

לא הפריעה להם להוליד במרוצת שנות־אהבתם שלושה ילדים.

יום אחד נודע פרט זה לפקיד שהקפיד על טהרת הגזע הלבן יותר מחבריו. כיוון שלפי החוק אסור ללבנה לקיים יחסי־מין עם צבעוני, הובאה סוזאן לבית־המשפט, הואשמה בקיום יחסי־מין בלתי־חוקיים.

סוזאן, שחרתורת בעלת מזג חם, הטיחה בפני השופט: „אנו חיים יחדיו ונמשיך ל־קיים יחסים. מה אתה רוצה, אדוני השופט? שאבי ילדי יפקיר אותי?"

היא נידונה לשישה חודשי־מאסר, הנרי ל־18. בית־המשפט התחשב בנסיבות, הפך את שני גזרי־הדין למאסר על תנאי.

הבריחה — גלות. המשפט משך את תשומת־ליבם של עיתונאי־החוץ. ממשלת דרום־אפריקה הבינה את הנזק העלול להי־גרם לה. לשניים הוצע, בדרכים בלתי־רש־מיות, לנטוש את המדינה.

הנרי וסוזאן דחו הצעה זו. „נולדנו ב־דרום אפריקה," אמרה סוזאן, „וכל ידי־דינו וקרובינו מתגוררים כאן ביהנסבורג. אם ננטוש את הארץ תהיה זו בשבילנו גלות."

משום כך, הציעה סוזאן, מוטב שהשל־טונות יסתגו אותה מחדש, יקבעו ששוב אינה לבנה אלא צבעונית.

חוקי־הגזע של דרום־אפריקה משונים וחסרי־הגיון לא פחות מתיקון־החוק מיהו יהודי בישראל. קיימים, לפיהם, ארבעה סו־גי גזע: לבן, שחור, ציבעוני וצהוב. לצהו־בים יש זכויות־יתר על־פני הכושים ושאר הציבעונים. מותר להם להתגורר בבתי־המ־לון של הלבנים ולאכול במיסעדות שלהם. רק דבר אחד אסור להם: להינשא לבן־זוג לבן. סיבת זכויות־היתר האלו: דרום־אפרי־קה מקיימת סחר חוץ ענף וכדאי ביותר עם יפאן. פניה בגאותם של היסאנים עלולה לחסל את ענף היצוא המכניס הזה.

האמא במיטת הזוג. שלטונות יו־הנסבורג הודיעו לסוזאן שבקשתה בדיון, תבעו ממנה ומהנרי, בינתיים, לא לקיים יחסי־מין עד שלא ייקבע מהו מעמדם ה־אמיתי. בני הזוג הוסיפו איפוא להתגורר בבית אחד — אבל הנרי ישן עם הילדים, וסוזאן עם אמה בחדר־המיטות הזוגי.

כך חלפו מיספר חודשים מורטי־עצבים. לבסוף נתקבלה ההודעה המיוחלת. סוזאן לא יכולה להיות ציבעונית, נאמר בהודעה, מאחר וגם לציבעונים אסור להתערב עם הסינים. אך לעומת זאת היא יכולה ליהפך לסינית לכל דבר.

התוצאה: סוזאן שיימן היא עתה סינית כשרה למהדרין.

בריטניה

ספינת־שודדי־המין

העולם התרגל כבר לספינות־פיראטים, המשדרות מוסיקה בלתי־חוקית. הקיץ עשר־ייה אירופה להתברך בספינת שודדי־המין הראשונה שלה.

שני אנשי־עסק צעירים (35), מוריס שוט־לס היהודי־בריטי וג'ון רוברטס האנגלי, מנסים עתה לשכור אונייה, כדי לארגן את מסע־המין הראשון בעולם, שמטרתו: לה־ציע ל־500 בריטים וזרים, תמורת סך צנוע של 270 ל"י לנפש, שבועיים של הוללות נעימה.

„אנחנו נלך בעיקבות יריד־המין בקופנ־האגן," מסביר שוטלר, בחייו האזרחיים מנ־הל המכירות של חברת מזון בעיר אלדר־שוט הפרובינציאלית. „נסריט סרטים פור־נוגראפיים ונציג הצגות עירום ומין, במש־מרות: שלושה זוגות יבצעו תרגילי־מין לעיני הנוסעים 24 שעות ביממה. על הסי־פון יסתובבו דיילות יפהפיות בבליקיני — ומה שהן תעשינה בזמנן הפנוי אינו מענ־יין אף אחד."

הצגות־ראווה לסביות. וזה עדיין לא הכל: „אנחנו שוקלים אם להכליל ב־תוכנית גם הצגות־ראווה לסביות," מודה רוברטס. „אני בעד. אבל שוטלס מתבייש משום־מה."

מגיב שוטלס, כשהוא מסמיק: „אינני מתבייש מן הבחינה העיסקית. אני איש־עסקים ובעסקים הכל מותר, אם זה חוקי. נכון שמבחינה אישית, בלתי־עיסקית, אני מתעורר לפעמים בלילות כשספקות בליבי. אך אני מתאושש מהר.

„ככלות הכל, לכסף אין ריח, נכון?"

ארה"ב

המשטרה מתאכזרת לעכברים

ארבעת הסטודנטים האמריקאיים שנהרגו לפני שבועיים בעת ההפגנות בקמפוסים לא היו הקורבנות היחידים במהומות אלו. בשבוע שעבר התגלה כי נוספו עליהם קורבנות נוספים — הפעם מחוץ לגזע האנושי.

מבוט בראש הפרופיסור. ד"ר רו־ברט שטראוס, פרופיסור לביולוגיה ב־אוניברסיטה האמריקאית בוושינגטון, האשים את המשטרה בהתאכזרות. לדבריו, ירו השוטרים ליד חלון המעבדה שלו גז מד־מיע בסטודנטים מפגינים — והרגו שמונה עכברי־נסיון.

לא היו אלו עכברים סתם: מדעני המחלקה לביולוגיה טיפחו ביצורים אלו במשך חמש שנים תמימות, ערכו בהם בין השאר הש־תלות אברים מסובכות.

טופו של הפרופיסור, מכל מקום, היה טוב מזה של עכבריו:

כאשר יצא אל מחוץ למעבדתו למחות באוזני השוטרים על רצח העכברים, ספג אלה בראשו מידי שוטר משולהב, נזרק לציידת, הואשם בהתנהגות פרועה. ושוחרר רק לאחר ששילם עשרה דולר ערבות.

המפיצים: חב' נוריה בע"מ
פרסום 2000, רתי בן־אריה, צלוסי: צ. הדני

גופות ילדים עטופות תכריכים

אח מוכה הלם מבכה את מות: אחין שרוסק בפצצה

אוטובוס התלמידים הפך

אמבולנס המתים

גופות מרוסקות של ילדים ומבוגרים, אברים כרו־תים של ילדים, עצמות רכות מנותצות, פיסות־עור ובשר נאספו לתוך אמבולנס שהגיע למקום ההתנקשות הרצחנית בכביש הצפון. למן הרגע בו נתקבלה בבית־החולים הממשלתי בצפת ובבית־החולים **רמב"ם** בחיפה, הידיעה על ההתנקשות המחרידה, הוכרז מצב חירום. עשרות רופאים חשו לחדר המיון וחדרי הניתוח, כדי להגיש עזרה לפצועים, רובם ילדים קטנים, אשר הובאו בהליקופטרים.

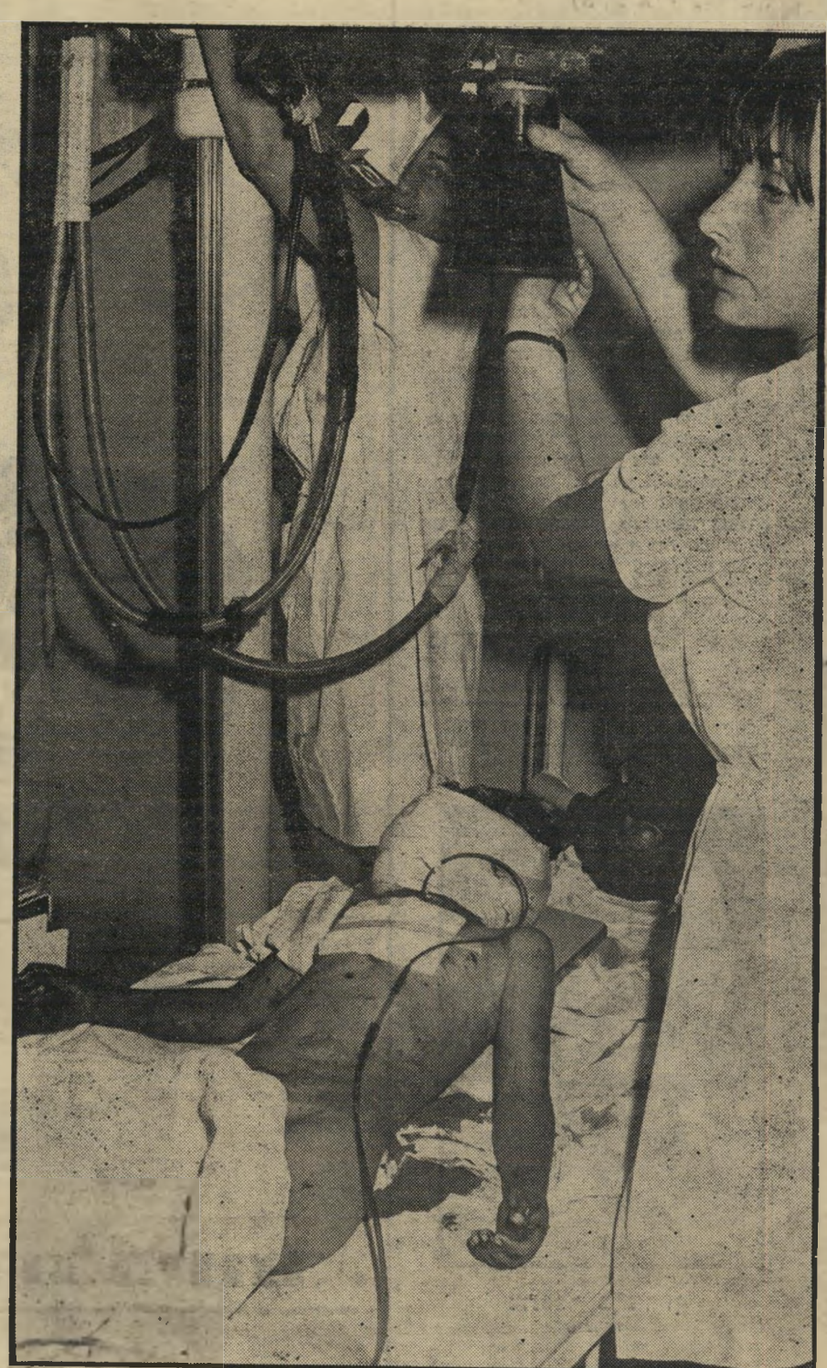

תיקי התלמידים כך נראה, מבפנים, האוטובוס הפגוע: ילקוטי בית־הספר, מושלכים על־גבי ספסלי האוטובוס השרופים, כשלצידם מחברות שרופות.

לבית־מטבחיים

זעקת אם קרובים ומכרים מנסים, ללא הצלחה, להרגיע אם, שילדה נהרג בהתקפה על האוטובוס. רק אחרי שקיבלה זריקת הרגעה, ישבה האם כשמבטה רווי הכאב בוהה. הידיעה על מות הילדים גרמה לעשרות מיקרי התעלפות.

דם, לגוף של ילד חלק מהפצועים ניצל תודות לטיפול המהיר שקיבל מידי צוות עובדי בתי־החולים. אחיות בית־החולים הממשלתי בצפת, נותנות טי־פול ראשוני של עירוי־דם, לאחד הילדים שנפגעו.

מקום המארב מסומן בעיגול. מכאן ירו החבלנים את פצצות הבזוקה הרצחניות שגרמו לאסון הנורא, שירד על מושב אביבים. אחרי שנפגע, המשיך האוטובוס להתדרדר כמה עשרות מטרים, ונעצר בשולי הכביש.

במדינה

העם

„עוד זה מדבר — וזה בא...״

„ויהי היום ובניו ובנותיו שותים יין בבית אחיהם הבכור; ומלאך בא אל איוב ויאמר: הבקר היו חורשות והאתונות רועות על ידיהם; ותיפול שבא ותקחם ואת הנערים היכו לפי חרב ואמלטה רק אני לבדי לך הגיד לך; עוד זה מדבר וזה בא ויאמר אש אלוהים נפלה מן השמים ותבער בצאן ובנערים ותאכלם ואמלטה רק אני לבדי להגיד לך; עוד זה מדבר וזה בא ויאמר כשדים שמו שלושה ראשים ויפשטו על הגמלים ויקחום ואת הנערים הכו לפי חרב ואמלטה רק אני לבדי להגיד לך; עוד זה מדבר וזה בא ויאמר בניך ובנותיך אוכלים ושותים יין בבית אחיהם הבכור; והנה רוח גדולה באה מעבר המדבר ויגע בארבע כנפות הבית ויפול על הנערים וימותו...״
(איוב א' י"ג—י"ט).

אף כי פרקי השבוע בתנ"ך נלקחו מתוך מזמורי תהילים, הלם יותר ספר איוב את מצב־רוחו של העם השבוע. כי בסיפור איוב התרגשו האסונות ובאו בזה־אחר־זה בסוף השבוע השחור ביותר שידעה המדינה מזה זמן רב. עוד בטרם התאוששו אזרחי ישראל מטבח הילדים באוטובוס בצפון (ראה עמודים 15—13) ירדה עליהם כהלם הידיעה על האסון בו נהרגו שבעה חיילי צה"ל בשבתם במעוז.

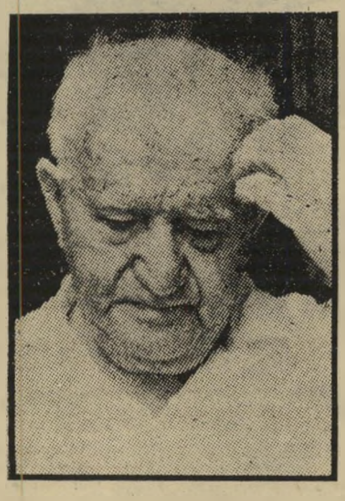
עוד בטרם יבשו הדמעות מאסון זה חזר שר־החוץ אבא אבן ממסעו בארצות־הברית כשבפיו למעשה בשורת־איוב למדיניותה של ממשלת־ישראל: ארצות־הברית אינה מוכנה בשלב זה להיכנס לעימות עם הסובייטים בזירה המזרח־תיכונית. ועוד לפני שתפסו אזרחי ישראל את משמעות בשורה זו, ניחתה על ראשם ידיעה אחרת: דו"ח מודיעין של נאט"ו אישר את החששות כי הסובייטים עומדים להכניס כוחות נוספים לחזית התעלה לקראת עימות עם צה"ל.

לאיוב התנ"כי היו רעים בפניהם יכול היה לשפוך את ליבו ולתנות את צרותיו. ישראל מצאה השבוע את עצמה מבודדת במשפחת העמים, כשהיא אחוזת תמיהה על שהעולם אינו חרד יחד עימה לגורלה.

מפלגות

בן־גוריון הלך הסיפוחיסטים נשארו

באיזה מצב מוסרי מעמידה סרישת בן־גוריון את חברי סיעת הרשימה הממלכתית? הרשימה נוצרה כולה בתמיכה אישית

מתפטר בן־גוריון
מוסרי?

לבן־גוריון — כאשר זה הודיע כי לא יחזור למפלגת־העבודה כמו שאר מנהיגי רפ"י. בבחירות הופיעה, למעשה, כרשימה אישית

(המשך בעמוד 18)

מחתך הג'ורה

דמה כאילו נפרץ המיכסה של ביב־שופכין, ותוכן הביב עולה על גדותיו, ממלא את אזיר המדינה בצחנתו, מרעיל את חיינו.

סיגנון, שלא ידענו כמותו באר־צנו מזה שנים, נשפך מעל דפי ה־עיתונים וממלא את המאמרים.

כל מי שהתפרסם בארץ כרוזף־שלום, מקבל עתה מדי יום מכתבי־איום, המבשרים לו מיתות שונות, כיד דמיונם של חולי־נפש. מופרעים למיניהם מפרסמים בעיתונות מודעות ומכתבים־גלויים, השולחים את מז־כיר־ההסתדרות לקרמלין, את רוזסי־השלום למחנות אל־פתח, ואת כל מי שאינו שותף למחלתם למצרים.

עיתונאים נכבדים וכותבי מכ־תבים־למערכת תבעו לחזור הצ־גה מן הכמה, בסיגנון הלקוח ב־מישרין ממילונם של שורפי־הס־פרים בגרמניה של 1933.

אחרי שמנהיג לאומי דגול איים „לצאת אל הרחוב", החלו אוהדיו לפוצץ אסיפות, לזרוק סצנות־סירחון בהצגות־תיאטרון, ל־לכלך את הקירות בכתובות של „בוגדים", „עוכרי ישראל", „סוכני האוייב".

הג'ורה הלאומית עולה על גדו־תיה.

★ ★ ★

כך מדינה יש אחוז מסויים של מופרעים וחולי־נפש, המוצאים פורקן למומיהם האישיים בזירה הפוליטית.

בכל חברה יש תופעות־שוליים פאשיס־טיות, אנשים וחוגים בעלי מוח מעוות, ה־מחפים על נחיתותם האישית באמונה שהם משתייכים לעם־אדונים, והמתרגמים את שינאתם לעצמם (המוצדקת בהחלט) לשפת הסתה נגד „בוגדים" ו„האוייב הפנימי". זה נורמלי. כשם שכל חי נושא בקירבו כל העת חיידקים שונים, מבלי לחלות.

זה נורמלי — כל עוד אין תופ־עות אלה עוברות גבול מסויים.

כל עוד הן נשארות בשוליים.

כל עוד החברה ההגונה מסתייגת מהן.

כל עוד אינן מוצאות ביטוי הגי־בוי בעיתונות, בכנסת ובממשלה.

★ ★ ★

מחינה זו היינו עם נורמלי בהחלט — עד שנת 1967.

היו לנו קבוצות־שוליים, שהיינו קוראים להן „פאשיסטיות" או „ניאו־נאציות" אילו התקיימו ב־מדינה אחרת — גרמניה, איטליה, ארצות־הברית.

היתה קבוצה של „מלכות ישראל", שכל בר־דעת צחק מהן, אף כי היוצץ המשפטי הביאן לדין באשמת מעשי־טרור.

היתה קבוצה של שניים־שלושה „כנענים".

היו אנשים בודדים ומבודדים, ששלחו למערכות העיתונים כרוזים וחוברות, ש־נדדו ישר לסלי־האשפה.

מי העלה אז על דעתו להזמין את הד"ר ישראל שייב־אלדד להרצות לקהל רציני?

מי התייחס ליונתן רטוש שלא כאל קוריוז?

כי אז היינו עם נורמלי. הגוף הלאומי היה בריא, בושה בעצמו.

עד שניצחנו את הגדול בנצחונותינו — בזכות בחורים פשוטים שלא חלמו לא על מלכות ישראל, ולא על אימפריה עברית בארץ־הפרת, ואפילו לא על ארץ־ישראל ה־שלמה והמשתלמת.

בזכות „שיח הלוחמים", ולא בזכות פיטפוטי קנאים.

★ ★ ★

אז חיים אנחנו בפאראדוכס, הנותן את אותותיו בכל אורחות חיינו.

אומרים לנו שהשגנו את „גבו־לות הביטחון". אולם ביטחוננו ה־עצמי התערער עד היסוד.

בגלל העיוורון המחריד של מנהיגינו, לא השכלנו לתרגם את הנצחון המזהיר למחרת היום למצב של שלום. (התרענו על כך עוד לפני שהמלחמה נסתיימה. האם נותר בר־דעת במדינה המכחיש היום שצדקנו אז?)

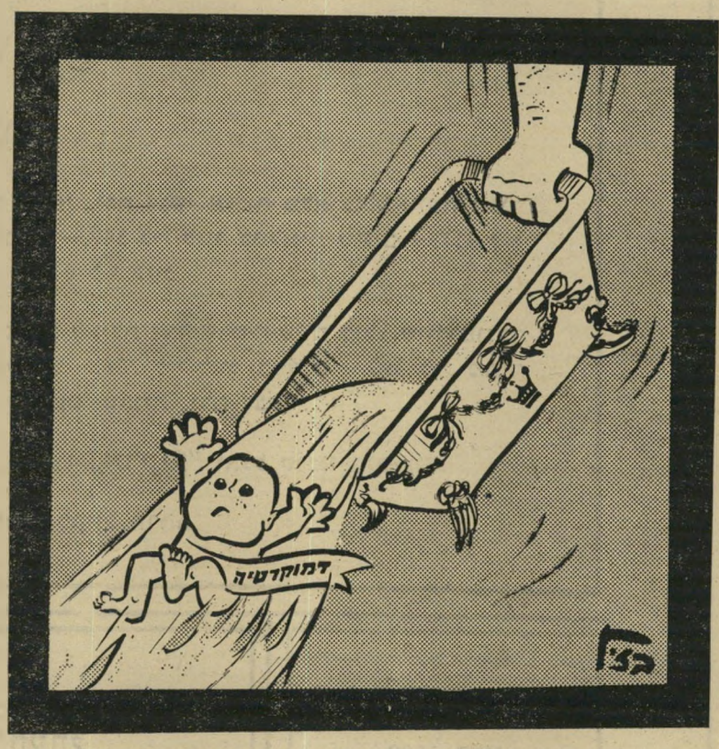
מצבנו הביטחוני נעשה חמור. אבידותינו בנפש מעיקות על ליבנו. התקציב הביט־חוני מרקיע שחקים, ומרוקן את משכור־תנו. האוייב אינו נכנע, ווכוח באהדה גוב־רת והולכת בעולם.

מולנו מזדקרת סכנה שלא ראי־תה כמוה מסוכנים מן הבזוקות של הפידאיון, ומן הסיולים של הטייסים הסובייטיים.

כי הם נושאים את חיידקיה של מגיפה, העלולה להרוס את הגוף הלאומי מבפנים.

הם עלולים לגרום לאובדן שפיות־הדעת הציבורית, לשבור את הליכוד הלאומי, ש־הוא חיוני לעמידתנו (הליכוד של העם — לא הליכוד של עסקני־המפלגות, המתחל־קים בכסאות הממשלה.)

היא עלולה ליטול מן המדינה את היכולת להתמודד עם הסכנה

שופכים את התינוק עם מי האמבטיה

נוה אף בחלומות־ביעותים לפני עשרים שנה: עימות צבאי עם אחת משתי מעצמות־הענק העו־למיות, מבלי שהמעצמה השנייה תחוש לעזרתנו.

ובאותה שעה — גדלים הספקות מבפנים. האם מנהיגינו מוכנים באמת לשלום תמורת ויתור על כיבושים? סיצוץ פרשת גולדמן, ההתנחלות הפרובוקטיבית בחברון, דיכוי יוזמת־השלום של אל־ג'עברי — האם אינם מוכיחים שנוצר סער נורא בין רצון־השלום התמים של העם, ובין חזון־ההת־פשטות של מנהיגים זקנים, שאיבדו כל מגע עם המציאות?

סקרי דעת־הקהל מגלים כי ה־ספק מתפשט בחוגי המשכילים, האינטליגנציה והנוער.

בעיקבות מעשי הממשלה, מתערער ה־ביטחון בצידקתנו, בשאיפתנו הכנה לשלום.

ככך מנחיתה הממשלה מהלומה נוראה על המוראל הלאומי.

★ ★ ★

ירעור הביטחון העצמי של העם יוצר בקיעים עמוקים.

מבעד לבקיעים אלה עולים מי הג'ורה.

שלפניה, להיחלץ מן המשבר ה־מדיני־צבאי שלתוכו היא נקלעה, להגיע לחוף־מיבטחים של שלום.

★ ★ ★

תופעות־השוליים הפאשיסטיות חד־לו להיות תופעות־שוליים. הם חדרו למרכז הבמה. אי־אפשר עוד להתעלם מכך.

החידוש אינו ככך שיש בקיר־בנו פסיכופאתים. החידוש הוא ככך שפסיכופאתים אלה מוצאים עתה אוזן קשבת ואכסניה מוכנה בכלי־התיקשורת ההמוניים.

החידוש אינו בכך שיש לנו קנאים מטור־פים, המאיימים ברצח ובמעשי־אלימות אח־רים על „הבוגדים". החידוש הוא בכך ש־שר־ממשלה, כמו ישראל גלילי ואבא אבן, נותנים להם גיבוי בנאומי־הסתה ארסיים נגד המותחים ביקורת על קו הממשלה.

החידוש אינו בכך שמי־שופכין נשפכים בחוצות, אלא בכך שאנשים נורמליים מוצ־אים לנכון להתבוסס בצואה זו, למרוח על עצמם את התישפוכת המאוסה, כדי שלא ייחשבו, חס וחלילה, ליוצאי־דופן.

זוהי תמיד ההתחלה של פאשי־זציה אמיתית.

פאשיסטים יש תמיד, בכל ארץ ובכל עת. השעה לתקוע בשופרות־האזעקה מגי־עה כאשר אנשים „הגונים" מתחברים עם רוכלי־השינאה, כאשר עיתונאים זריזים ופי־ליטוניסטים גמישים משתדלים לשחות על־גבי הזרם העכור, כאשר פוליטיקאים ממר־לחים משתדלים להתחנף לציידי־מכשפות.

זוהי שעת־הסכנה. היא הגיעה אצלנו.

★ ★ ★

י שרוצה להיטהר ממי־שופכין ש־דבקו בו, טובל באמבטיה.

יש משום סמליות ככך שדווקא האמבטיה הפכה סמל־שינאה ו־יעד־התקפה של שוכני־הביב.

אין זה חשוב כלל אם אתה מסכים ל־תוכן ההצגה, או אף לעצם מגמתה.

החשוב הוא שהוצגה הצגה הנוגדת את רוח ציידי־המכשפות. שהציבור נהר אליה בהמוניו, ובכך הביע את רצונו לראותה, לחשוב עליה, להתמודד עימה.

נגד הצגה זו התגייסו קלגסי הקנאות החשוכה, זרזירי־העט של הדמגוגיה הל־אומנית, כותבי מכתבי־שיטנה ואימי־רצח, פוליטיקאים עלובי־נפש, וסתם מופרעים.

נזרקו פצצות־סירחון. בויימו מהומות. נותקו חוטי־מיקרופונים. שוגרו הודעות על הטמנת פצצות.

ובפני הסתערות זו, התקפל המחנה „ההגון". מנהיגים שפויים הצטרפו אל מסע הלינץ'.

שרי הממשלה, שלא ראו את ההצגה (מלבד אחד — משה דיין — ייזכר הדבר לזכותו) מילאו פיהם מים, או תמכו בגלוי או בעקיפין במערכת האלימות וההסתה.

איימו בסנקציות כלכליות. הפעילו לח־צים סמויים.

ובסוף הורדה ההצגה.

אבל לא רק ההצגה.

משהו הרבה יותר הורד מן ה־במה — היומרה שיש במדינה זו חופש־ביטוי, חופש־ביקורת, חו־פש־מחשבה.

כי אחרי תקדים זה — מי יעז להרים את קולו ללא־פחד? מי ישלה את עצמו שהאנשים הטובים שבמימסד יתייצבו לה־גנת הדמוקרטיה בשעת הכרעה?

אחרי תקדים זה — מה יעצור בעד קבוצות קטנות של אספסוף מוסת, הבוטח בתמיכת עיתוני־הערב ושרי ממשלה, להשליט מישטר של טרור נגד כל גילוי של מחשבה עצמאית, של מרידה במוסכמות, וחיפוש דרך חדשה?

★ ★ ★

אנו, העם הזה, שרכשנו בדמנו מנ־יות במדינה הואת, חייבים לראות את הסכנה בכל מוראה, להתמודד עימה פנים אל־פנים.

לפנינו תעמוד, בעתיד הקרוב, הברעה גורלית בין שלום ובין כיבושים, בין מפע־אמוק לאומי ובין מדיניות שפוייה.

הכרעה זו חייבת להתקבל באחירה חופ־שית של התמודדות מחשבות, דיעות וכו־חות ציבוריים.

היא זקוקה לכל קורטוב של צלילות־הדעת, של מחשבה אובייקטיבית.

לא נוכל להכריע כעם חופשי, אדון לגורלו, אם כנופיות בריונים ישתוללו בחוצותינו, אם צחנה של הסתה תרעיל את אוויר נשימתנו.

יש להחזיר את מי־השופכין לתוך הביב, יחד עם כל העסקנים וזרזירי־העט הנהנים כל־כך לרבוץ בתישפוכת זו.

חזרה לג'ורה!

במדינה

(המשך מעמוד 16)

של בן־גוריון. מצביעיה הצביעו בעד בן־גוריון האיש — כי מלבדו לא היתה ב־רשימה אישיות בולטת, ולא היה לה מצע ייחודי.

אולם בן־גוריון לא בא מעולם לכנסת, מלבד כדי למסור את הצהרת־האמונים שלו. בפעולה הפרלמנטרית לא השתתף כלל.

פרישתו הרשמית הופכת מצב זה ל־רשמי: הבוחרים הצביעו עבור בן־גוריון, בן־גוריון הלך, ונותרו ארבעה חברי־כנסת.

נגד קו בן־גוריון. אי־אפשר אפילו לומר כי הארבעה הם ממשיכיו של קו בן־גוריון בעניין הגורלי ביותר הטעון הכרעה: בעיית השלום והשטחים.

ערב הבחירות הצהיר בן־גוריון, בפאריס, שהוא מוכן לסגת מכל השטחים המוחזקים, מלבד ירושלים והגולן, תמורת שלום. הר־דעה זו היתה טריה בתודעת הבוחרים ב־יום הקלפי.

בן־גוריון עצמו נשאר נאמן לקו זה גם מאז, חזר על כך לפני שבועיים בלבד ב־צורה חד־משמעית.

אולם הסיעה שנבחרה בכוח אישיותו ־ הצהרותיו — רחוקה מעמדה זו. ח״כ איסר הראל טוען קיצונית למין סיפוח השטחים, וכמוהו, כמעט באותה קיצוניות, גם ח״כ יגאל הורוביץ. שניהם אינם נבדלים במאומה משני ח״כי המרכז החופשי.

דיעותיו של הח״כ החדש, שובל, עדיין לא באו לידי ביטוי בכנסת. ואילו ח״כ מאיר אביזוהר טרח לפרסם השבוע מכתב למערכת הארץ, בו התנגד לסיפוח כללי ותמך בסיפוח שטחים מסויימים — כנראה ברוח תוכנית אלון.

עקרון והיפוכו. הפאראדוכס הוא ש־הסיעה מאוחדת רק בנקודה אחת: התביעה לבחירות אישיות.

ואילו הסיעה עצמה מייצגת בדיוק את ההיפך: האיש שהבוחרים הצביעו בעדו נעלם מן הכנסת, ובמקומו נשארו ארבעה ח״כים ששום בוחר לא הצביע בעדם זו בעד דיעותיהם.

שלום
דני האדום
והמבולבל

הסטודנטים הישראליים הם ברובם חסרי עמדה בבעייה סוליטית אקטואלית, הרי זו בדרך־כלל דעה קונפורמיסטית ממוסדת. גם פעילויותיהם של התאחדויות הסטודנטים ב־ישראל נעשות על פי רוב בחסות ובהדרכת משרד־החוץ הישראלי.

משום כך, כאשר החליטו השנה הסטודנ־טים של האוניברסיטה העברית בירושלים להקדיש את חגיגות יום הסטודנט שלהם ל־נושא השלום, היה ברור שזוהי פעולה יוז־מה על־ידי משרד־החוץ, שמטרתה היא תע־

32 שנים חלפו מאז צולמה ה־תמונה ההיסטורית ביום העלייה לחגיתה. באותה תמונה נראה מפקד הפלמ״ח, יצחק שדה, כשהוא מחבק בשתי ידיו שני מפק־דים צעירים של הפלמ״ח — יגאל אלון ומשה דיין.

יצחק שדה נפטר ואילו אלון ודיין ניצבים היום בצמרת השלטון ובראש מחנה הניצים בישראל. בניהם של השלושה הם כיום באותו גיל בו היו אלון ודיין כאשר צולמה התמונה. לפחות לגבי שניים מהם היה ידוע שהם מתנגדים לעמדות הממשלה בשאלת יחסי ישראל־ערב.

לפני כחודשיים היה זה יורם שדה, בנו של אלוף הפלמ״ח, שפירסם מאמר תקיף בגנות עמדתה של הממשלה בפרשת הד״ר נחום גולדמן. אסי דיין הצטרף אליו לפני שבוע, כאשר פירסם בפומבי את דיעותיו האנטי סיפוחיסטיות.

ומה בקשר לבנו של יגאל אלון? האם הוא דוגל בהשקפותיו של אביו?

כתב העולם הזה יצא לקיבוץ גינוסר כדי לפגוש את יפתח אלון (21), קצין שסיים זה עתה את שירותו ה־צבאי וחזר לקיבוצו שעל גדות הכינרת. מדווח כתב העולם הזה:

★ ★ ★

„צריך לחכות בהם!"

א ת אשתו של יגאל אלון מצאתי כשהיא יושבת לעת ערב, לבושה ב־בגדים, על כיסא־נוח ליד ביתה בקיבוץ. „יפתח בני הוא עצמאי. הוא אינו גר איתנו. איני יכולה למנוע ממנו להעניק

טוס ל„ירח דבש" באילת דרך שרם-א-שייח

ארקיע
מציעה:

התוכנית הרגילה: 5 ימי „ירח דבש" אירוח מלא כולל טיסה הלוך ושוב לאילת: בכפר הנופש —.347 ל״י לזוג. במלונות סוג ב׳ —.417 ל״י לזוג. במלונות סוג א׳ —.617 ל״י לזוג.

תוספת מיוחדת: טיסה לאילת דרך שרם-א-שייח כולל סיור מודרך בן יום אחד במחיר של עוד —.206 ל״י לזוג (במקום —.399 ל״י, מחיר התוכנית לזוג ללא שילוב עם תוכנית „ירח דבש").

* פרטים והרשמה במשרדי „ארקיע" ואצל סוכני הנסיעות.
* תוכניות נופש נוספות לקהל הרחב.

„מלכת האמבטיה" הורדה מהבמה בלחץ דעת־הקהל

אך אותנו מאלצת דעת-הקהל לספק כמויות נוספות של

JOCHEM'S HORMONE

תכשיר-הפלא של מדעני הולנד, המונע נשירת שיער בכל שלביה.

מצוי עתה בבתי־המרקחת — פרטים נוספים: ת״ד 2481 ת״א.

פולקסווגן
1500 סלון
עם רדיו + טסט.
שנת ייצור נובמבר 63.
במצב מצויין 10.000 ל״י.
כל הקודם זוכה.
טלפון 411934
בשעות הערב.

ביום רביעי, ה־3.6.70, בשעה 8.30 בערב, יתקיים
חוג בית
בביתו של יהודה כהן, רחוב אחד־העם 23, ראשון־לציון בשהתתפות נציג מרכז התנועה.

מועדון חברים
אימפרוביזציה
Improvisation
ערב ערב
ת״א, רח׳ הירקון פינת נס-ציונה

מולתית, מיועדת לרכישת ליבם של הסטודנטים ברחבי העולם.

מכל הסתדרויות הסטודנטים בעולם בחרה דווקא זו הגרמנית השמאלנית, לשלוח נציג להשתתף בכינוס הישראלי. היה זה דניאל בנדיט־כהן, המכונה „דני האדום".

מאחר שהחוגים הלאומניים הם הצעקניים ביותר בקרב הסטודנטים, ניתן היה לצפות, שהופעתו של איש השמאל הקיצוני כדני האדום תעורר שערוריה ומהומות. אולם ה־סטודנטים, שגירשו לפני שבועות מספר את הד"ר נחום גולדמן ולא נתנו לו להשמיע את דעותיו בפניהם, התייחסו באדישות לדב־ריו של דני.

לא מבינים — לא מפריעים! דני הופיע באודיטוריום על שם וייז באוניברסי־טה הירושלמית, אחרי שלפניו דיברה שורת מרצים, החל באלוף המילואים יהושפט הר־כבי וכלה באורי אבנרי.

דני נשא נאום נלהב בשפה האנגלית, ש־נתן להבין כיצד הצליח להלהיב בזמנו את הסטודנטים של פאריז למרד נגד משטר דה־גול. באותה מידה שהיה זה נאום נלהב, כך היה גם מבולבל. הוא השמיע את הסיסמות הנדושות של השמאל הקיצוני באירופה, שלף בזו אחר זו דוקטרינות מעורפלות, שהיו קרובות לדעות מצפון.

סה ושם שיסעו את דבריו קריאות ביניים. אבל איש לא הפריע לו לדבר ואיש לא ניסה להורידו מהבמה. רק כשאמר כי „שום צבא בעולם לא הגן על חייהם של בני־אדם אלא על מישטרים!" היו כמה תגובות זוע־מות. אבל הרוחות נרגעו במהרה. „לא הבנו מה הוא רוצה, לכן לא יכולנו להתנגד," אמרו כמה סטודנטים שבאו במטרה ברורה להתווכח עם דני האדום.

דת
מי היא גיורת?

הלן זיידמן, צעירה ילידת ארצות־הברית, שהיא כיום חברת קיבוץ נח"ל־עוז שבגבו־לות הרצועה, עלולה לגרום למשבר ממשלתי.

בדומה לרב־סרן חיל־הים, בנימין שליט, שפרשת רישום ילדיו שהם בנים לאם ש־אינה יהודיה גרמה לסערת הרוחות של פר־שת „מיהו יהודי?" בתחילת השנה, כך גם פרשתה של הלן זיידמן מאיימת בהתלקחות מחודשת של מלחמת הכפייה הדתית בישר־אל. הלן זיידמן נולדה כנוצריה. היא שירתה כמתנדבת בארץ, נישאה לחבר קיבוץ נח"ל־עוז וילדה לו בת. במלחמת ששת־הימים הופגז ביתה של הלן ונהרס בהפגזת תות־חים של הצבא המצרי ברצועת עזה.

אחרי שהכנסת קיבלה את התיקון בחוק השבות, הקובע הלכות חדשות לגבי זהותו של יהודי, הגישה הלן זיידמן בקשה לבית־המשפט העליון, תבעה להכיר בה כיהודיה. הניסוח לבקשתה: היא גוירה לפי דיני יש־ראל בידי שלושה רבנים. אולם משרד הפנים סירב להכיר ביהדותן של הלן ובתה, טען כי התיקון ברישום התושבים יבוצע רק אחרי שתגיש הלן תעודה מהרבנות באיזורה כי היא גוירה כחוק.

אלא שאף לשכת רבנות בארץ לא תאשר את גיורה של הלן. כי הלן גוירה בידי רב־נים רפורמיים.

סכנה ליהדות האורתודוכסית. כאשר התעוררה לאחרונה סרשת „מיהו יהודי?", לחצו החוגים הדתיים לקבוע בחוק במפורש שרק מי שגוייר בידי רב אורתו־דוכסי יוכר כיהודי. אולם דרישה זו היתה עלולה לעורר בעיות רבות. כי הקהילה ה־רפורמית בארצות־הברית היא גדולה ורבת השפעה. רבים מהעולים מארצות־הברית נשו־אים לנשים שגוירו בידי רבנים רפורמיים.

הפשרה נמצאה כאשר הוסכם בין ה־מפד"ל לבקשתה כי מי שגויר בחו"ל על־ידי רב רפורמי יוכר כיהודי, אך לא כן מי שגויר בארץ בצורה זו.

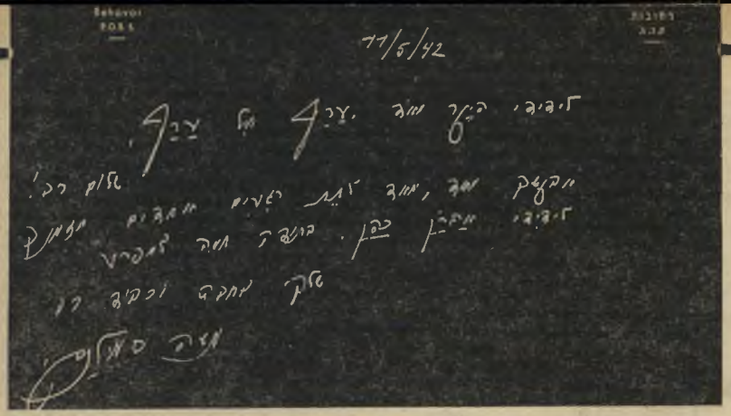
אם בית־המשפט העליון יכיר ביהדותה של הלן זיידמן ויחייב את משרד־הפנים לרשום אותה כיהודיה, יהיה פירוש הדבר תחילת קץ הרבנות האורתודוכסית בארץ.

לכן, כאשר התברר השבוע כי היועץ ה־משפטי לממשלה אינו מוכן להתנגד לבק־שתה של הלן זיידמן בבית־המשפט העליון, נזעקו ראשי המפד"ל.

למרות שהיועץ המשפטי מצא דרך לעקוף את החוק בצורה שהכרה ביהדותה של הלן זיידמן לא תהווה תקדים לעתיד, לא היו ראשי המפד"ל מוכנים להשלים עם כך. הם איימו בפרישה מממשלת הליכוד הלאומי.

אלא שהפעם הרגיזה עמדתם אפילו את גולדה הותרנית, שאינה מוכנה להיכנס ב־ריב עם ראשי המפד"ל. נציגי התנועות ה־קיבוציות בהעבודה הבהירו לה שהפעם לא יהיו מוכנים לקבל את דין הכפייה הדתית.

מכתב זה נכתב לפני 28 שנה — אך הפגישה התקיימה רק השבוע

מכתב המלצתו של משה סמילנסקי משנת 1942
אחרי 28 שנה

אח פגישה, פגישה שכזאת...

ב**שנת 1942, כשקיבל אהרונצ'יק** כהן את תפקיד המזכיר של הליגה־לשיתוף־התקרבות־יהודית־ערבית, ניסה לק־שור קשרים עם אישים ערביים פלסטינים כדי לקרבם ולשתפם בפעולות הליגה. מאחר ולאהרונצ'יק כהן, חבר קיבוץ השומר הצעיר שער העמקים, לא היו מהלכים רבים בחוגים אלה באותה תקופה, פנה כהן לסופר הרחובותי משה סמילנסקי, שהיה מעורה בחיי הערבים הפלסטינים וביקש ממנו להפגישו או לציידו בהמלצות לפגישות עם אישים ערבים.

סמילנסקי, שחיבר ספרים רבים על הווי הערבים והיה מקורב לברית־שלום, נתן לכהן בין השאר גם מכתב המלצה להיסטו־ריון הערבי ערף אל־ערף. התאריך שנו־שא מכתב המלצה זה הוא ה־11 במאי 1942. כעבור 28 שנים בדיוק התקיימה אותה פגישה שסמילנסקי המליץ עליה.

ב־28 השנים שחלפו הפך אהרון כהן למזרחן יזוע שספריו על העולם הערבי נחשבים כמקורות מהימנים ביותר על המתחולל במרחב. ואילו ערף אל־ערף, שהיה בזמנו מושל מחוז באר־שבע התמסר באותם שנים אף הוא להשלמת מפעל חייו בכתיבת ההיסטוריה של העולם הער־בי. ערף הישיש (78) שהוא חולה־לב, שמע על אהרונצ'יק כהן מיד אחרי מלחמת ששת־הימים, הביע את רצונו לפגשו, למרות שלא ידע על המכתב השמור אצל כהן זה 28 שנה. אבל הפגישה לא יצאה לפועל בגלל מחלתו של ערף.

כשנפגשו שני המזרחנים השבוע בביתו של אל־ערף באל־בירה שליד רמאללה, הם מצאו מיד לשון משותפת.

כשהגיעו לשיחה על נושאים אקטואלים הגיעו לכלל הסכמה כי לולא הימצאם של בעלי דיעות קיצוניות משני הצדדים לא היתה מתקיימת כיום שום לוחמה בין העם העברי והעם הפלסטיני.

„אני אוהב את האומה היהודית," אמר אל־ערף, „אינני שונא אף יהודי אחד. אבל כערבי פלסטיני לא אשלים עם כיבוש זר, אפילו אם הכובש יהיה עם ערבי אחר."

אל־ערף, הדובר עברית צחה עורר את התפעלותו של כהן בצורת איסוף החומר הקפדנית שלו. כשנפרדו השניים, ליווה אל־ערף את אהרונצ'יק עד הדלת ואמר: „היה לי כבוד לשבת בחברתך. עבדת קשה..."

„זה לא יואמן," אמר אהרונצ'יק כהן. „האיש הזה הוא בן 78 וחולה־לב ועדיין מלא־מרץ. האמת היא שעכשיו נוכחתי שעבודתי המדעית היתה יותר קלה משלו."

מזרחנים כהן ואל־ערף באל־בירה, 1970
„אינני שונא אף יהודי"

★ יפתח אלון, בנו של סגן ראש־הממשלה, בעד אוטונומיה לגדה המערבית

אלון חושש להצטלם!

ראיון לעתונאי אם הוא רוצה בכך. תנסה את מזלך..."

הצריף בו מתגורר יפתח אינו במצב מעורר התפעלות. זהו אחד הצריפים ה־רעועים ביותר במשק. על הדלת כתוב בעפרון: „יפתח." זוג אופניים וסל אחד ניצבים בפתח הצריף. צעירה בעלת שיער שחור ועיניים כחולות פותחת את הדלת. יפתח, שזוף, שקט, ווהיר, שוקל כל מי"ה. על השולחן ניצב פנס דייגים.

ליפתח אין מקצוע מיוחד. אחרי שסיים את לימודיו בבית־הספר התיכון התגייס לצה"ל, השתחרר לפני כחודש, עובד עתה כדייג בכינרת.

„אני עדיין חושב כמו חייל," אומר יפתח, „יכול להיות שבעוד זמן מה, כש־ארגיש את עצמי כאזרח, אחשוב אחרת."

מה דעתך, יפתח, לגבי סיכויי השלום עם הערבים?

„אני יודע למה אתה מתכוון. קראתי השבוע בהעולם הזה את עמדתו של אסי דיין. אינני מסכים איתו. הוא מוכן לוותר אפילו על ירושלים תמורת שלום. אני על ירושלים אינני מוכן לוותר! אני מקבל את הפתרון בנוסח החלטת מועצת־הבטחון מ־נובמבר 1967, אבל אני מתנגד שניסוג מ־סיני לפני שלום. במצב הנוכחי נוכל להח־זיק בקו תעלת סואץ אפילו עוד 20 שנה."

לאיזה ויתורים אתה מוכן כדי לקדם את השלום?

„אנחנו צריכים לחכות עד שהערבים יהיו מוכנים למשא־ומתן ישיר. אם נוותר על משהו הם עלולים עוד להבין שאנחנו מוכנים לותר על הכל. צריכים להכות בהם עד שישכנעו את עצמם ויבואו ל־שיחות ישירות."

האם אתה בעד תוכניתו של אביך, ה־נקראת „תוכנית אלון"?

„כן, אני בעד תוכנית זו. שוחחתי עם אבי והוא אמר לי אותם דברים שהצהיר ברדיו ובעיתונות. יזוע לי שגח"ל מתנגד לתוכנית זו. אם הם לא ישתכנעו לקבלה, אז שיעזבו את הממשלה!"

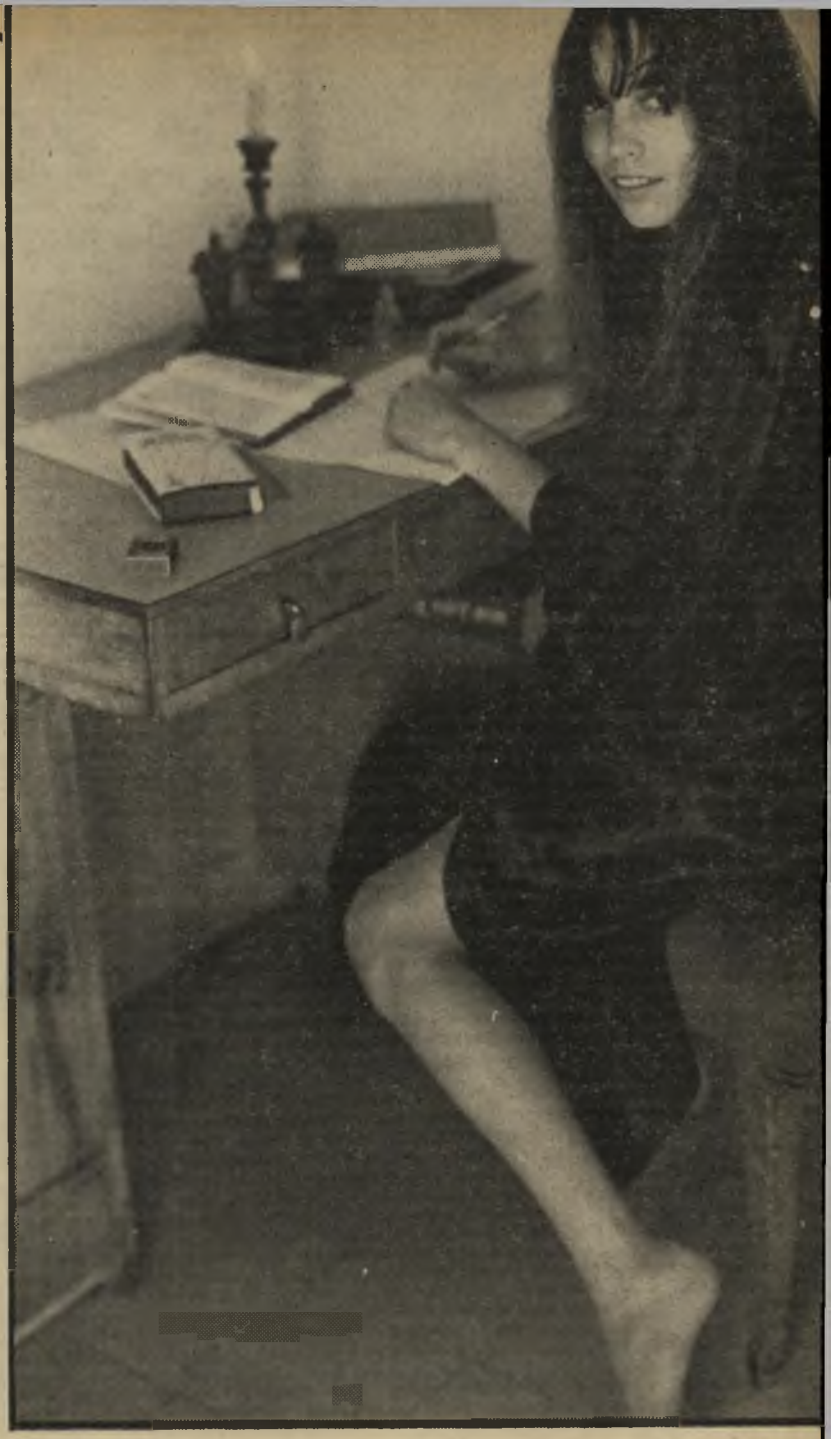
ומה בקשר לגדה המערבית?

„אני חושב שיש לתת אוטונומיה לגדה המערבית, אם יש סיכוי שהדבר יקרב את השלום. יתכן שצה"ל יהיה חייב לפנות את הגדה אך לעמוד בקירבת מקום כדי למנוע הפתעות. זו אינה רק דעתי. לא דיברתי עם כל החיילים, אבל כך חושבים גם החברים ששירתו איתי יחד בתעלת סואץ."

כאשר בקשתי את יפתח אלון רשות לצלמו, הוא סרב. „זה עלול להזיק לי," אמר, „אם תופיע תמונתי בעתון זה יזיק לי בעבודה שאני עומד לקבל בקרוב."

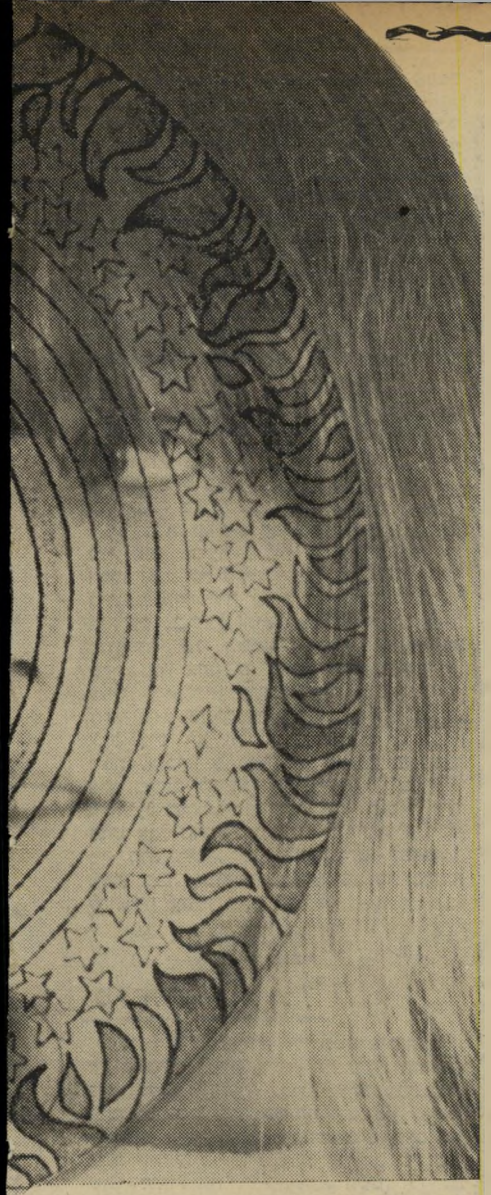

אלון, שדה, דיין — 1938
מה אומרים הבנים?

המזלות של טלילה

טלילה ליד ההורוסקופים שלה. במיסגרת הנמצאת בתחתית עמודים אלה מסכמת האסטרולוגית הצעירה והחיננית את התכונות האופייניות לדעתה לבני כל אחד משנים־עשר המזלות. „אין הכרח שתכונות אלה דווקא יהיו לבן־המזל המדובר, אך הן דומיננטיות," אומרת היא.

טלילה יוספי בת ה־20
היא האסטרולוגית הצעירה ביותר בארץ

בגיל שבו נערות אחרות חולמות על נסיך חלומותיהם, יש לטלילה יוספי בת ה־20 ילד בן שנתיים וחצי.

בגיל בו נערות אחרות מתפארות בחברי־הם החיילים, יש לטלילה יוספי בעל המשרת בצבא בשירות חובה.

ובגיל בו משמשים הכוכבים לנערות אחרות רקע לבילוי רומנטי, הם מהווים עבור טלילה יוספי את ספר הקריאה היחיד, הפותח בפניה את כל רזי עולם.

כי טלילה יוספי היא האסטרולוגית המקצועית הצעירה ביותר של ישראל. היא אינה מתיחסת אל אנשים בתואריהם או בשמותיהם אלא בכינוי המזל בו נולדו. לבנה ראובן היא קוראת „העקרב הזה", לבעלה היא קוראת „קשת אהובי" ולידידיה היא כותבת בנוסח „דלי יקירי,". כשהיא מכירה אנשים חדשים הם אינם צריכים להציג את עצמם בפניה. „אתה סרטן, נכון ?" היא אומרת לבן־שיחה אחרי כמה רגעי היכרות, וממשיכה לספר מיד לאיש המופתע את בעיותיו, את מיחושיו ואת תכונותיו. אם ילדה אינו אוכל יום תמים ולועס רק את תוכנן של שתי חפיסות סוכריות, היא אינה מתרגשת ככל אם אחרת. „הוא עקרב, מה אפשר לעשות?" היא אומרת. היא אינה מאמינה ואינה מקוה. הכל נגזר וחתום כבר בשמיים. במסלולי הכוכבים.

★ ★ ★

טלילה היפהפיה, בעלת השיער הבלונדי והעיניים החומות והתוהות־כמעט, מאמינה כי היו אלה הכוכבים עצמם שגזרו עליה לעסוק כל זמנה בהם. „תמיד הייתי יוצאת־דופן," היא אומרת, „בגיל 14 כבר נתקלתי בספר קטן של הורוסקופים באנגלית. ראיתי שזה נושא המתאים לרוחי, כיון שנולדתי במזל דלי. בדקתי את הדברים שנאמרו בספר לגבי מכרי וראיתי שזה נכון. החלטתי להתמסר לעבודת הכוכבים."

מזל טלה

בני מזל זה הם אנשים פעלתנים, מלאי מרץ ובעלי כושר מנהיגות. בדרך כלל הם אמיצים ובעלי יזמה. יש להם נטיה להפגע בראשיהם ובדרך כלל אפשר לראות הרבה בני מזל טלה עם צלקות על הפנים. הם נוטים להיות תוקפנים ורוגזנים. לעיתים הם לוקחים על עצמם משימות הרבה יותר מכפי כוחם, לכן נשקפת להם סכנה של התמוטטות גופנית או התמוטטות עצבים. הם מקפידים על ההופעה. על בני מזל זה נמנים: יגאל ידין, הרב מנחם פורוש, צ'רלי צ'פלין, ליאור נרדו דה וינצ'י ויוהאן סבסטיאן באך.

הרב פורוש

מזל שור

משה דיין

התכונות הבולטות בבני שור הן היותם מתמידים, יציבים ורכושנים. הם נראים סולידים ושלווים, אבל הם מסוכנים כשהם מתפרצים. כושר ההתבטאות שלהם חלש בעל־פה אך טוב בכתב. הנשים בנות מזל זה הן בדרך כלל יפות, אך אין להן תפיסה מהירה. מגלים נטייה למוסיקה ולשאר האמנויות. זמרים רבים נמנים על בני מזל זה. בדרך כלל אלה טיפוסים המצויים לעצמם מטרה צנועה אותם הם משיגים בעיקר בכוח ההתמדה. על בני מזל שור נמנים ויליאם שקספיר, זיגמונד פרויד, תיאודור ביקל, משה דיין וגולדה מאיר.

מזל תאומים

בן מזל זה הוא אינטלקטואל, מבריק, מעביר אינפורמציה טוב. לכן הוא מתאים למקצוע העתונות, הרדיו או אמצעי התיקשורת האחרים. הם יודעים להתבטא, בעיקר בכתב, מהירי תפיסה, אוהבים להתרוצץ, פקחים ומתעניינים בענייניהם של אחרים. הם נוטים למחלות ריאות, כתפיים וזרועות. הם קלי־דעת, אינם נאמנים לאף אחד ולשום דבר בעולם. הם יודעים להסתדר היטב בחיים. לעיתים קרובות ניתן לגלות

עזר וייצמן

אצל בני מזל זה מערכת עצבים לקויה. בולטים מבני מזל זה: עזר וייצמן, מרלין מונרו, וג'ון קנדי.

מזל סרטן

רגשני מאוד, קשור למשפחה ולבית. הוא בעל רגשות אבהיים או אמהיים

אסתר עופרים

מפותחים. הוא מחונן בזכרון טוב. בני מזל זה הם לרוב ממולחים ופקחיים, בעיקר בעניני עסקים. הם נוטים להיות מכונסים בתוך עצמם. צורתם החיצונית נוטה להיות עגולה ובדרך כלל הם חיוורים ונוטים להשמנה. מה שמאפיין אותם הוא שהם חסרי שריר ובעלי פני ירח. הם נוטים למחלות קיבה בשל קיבתם הרגישה. בין אלה אפשר למצוא את ג'ינה לולובריג'ידה, אסתר עופרים, מארק שאגאל, או נסלי וודּ.

מזל אריה

אלה שנולדו במזל זה הם לרוב גאותנים, רחבי לב ורחבי יד, העושים הכל בצורה גרנדיוזית. הם נוטים להתעסק בענינים הקשורים בארגון והנהלה. הם אוהבים ילדים וטבע. בן מזל זה הוא הטיפוס הנאמן והיציב. אצלו מילה זה מילה. הם מצטיינים במרץ רב, ובהדר, נוטים לצבעים חזקים ובריאים בדרך כלל. אם הם חולים אז זה משום שיש להם נטיה למחלות. לכן עליהם להיזהר ביותר עם הופיע סימנים ראשונים של כאבים בחזה. על בני מזל זה נמנים גם ז'קלין קנדי־אונאסיס, השרים שמעון פרס, מנחם בגין וג'ורג' ברנארד שאו.

ז'קלין קנדי

מזל בתולה

בן מזל זה הוא מאוד אינטליגנטי ומתאים לכל עבודה הקשורה בתיקשורת. הוא מאוד נקי, דייקן ומסודר. הוא נוטה להיות פדאנט ומקפיד על פרטים קטנים ביותר. הוא מצטיין בתפיסה מהירה ויחד עם זאת הוא נוטה להיו

חיים טופול

היפוכונדר. יש להם מבט אירוני בעיניים והם בדרך כלל ביקורתיים מאוד. מבחינה חיצונית הם בעלי תוים מחודדים ואף מאורך, הגונים וישרים וחשוב להם מאוד כיצד הם נראים בעיני אחרים. בין בני מזל זה נכללים לינדון ג'ונסון, סרפיה לורן, סילבי קשת, וחיים טופול.

בבית־הספר העממי למדה טלילה עד כיתה ז׳. אחר כך ניגשה לבחינות הבגרות החיצוניות בכוחות עצמה. יחד עם זאת למדה את רזי האסטרולוגיה בהתכתבות בשיעוריו של בית־ספר לונדוני ידוע. היא עברה את המבחנים שיסמיכוה להיות אסטרולוגית של האישיות, ועתה היא לומדת את תורת האסטרולוגיה הפוליטית, כדי שתוכל לחזות את גורלן של ממשלות ומדינות.

היא השקיעה אלפי לירות בקניית ספרות אסטרולוגית, כשהיא מממנת את רכישותיה בעבודה כדוגמנית וככוכבנית סרטים בארץ. עתה היא רואה את עצמה כאסטרולוגית לכל דבר, היודעת לקרוא את הצפוי לכל אדם לפי ההורסקופ שלו.

„יום אחד היתה אצלי אשה שביקשה שאעשה לה הורוסקופ,״ היא מספרת. „ראיתי בהורסקופ שלה שהיא מסרה את כספה לעורך־דין שישקיע אותו. הבחנתי שהוא מוליך אותה שולל. היא אמרה לי: ‚נכון, הרגשתי שמשהו לא בסדר. הוא תמיד קונה לי מתנות כדי להתחנף אלי.׳ עזרתי לה להציל את כספה.״

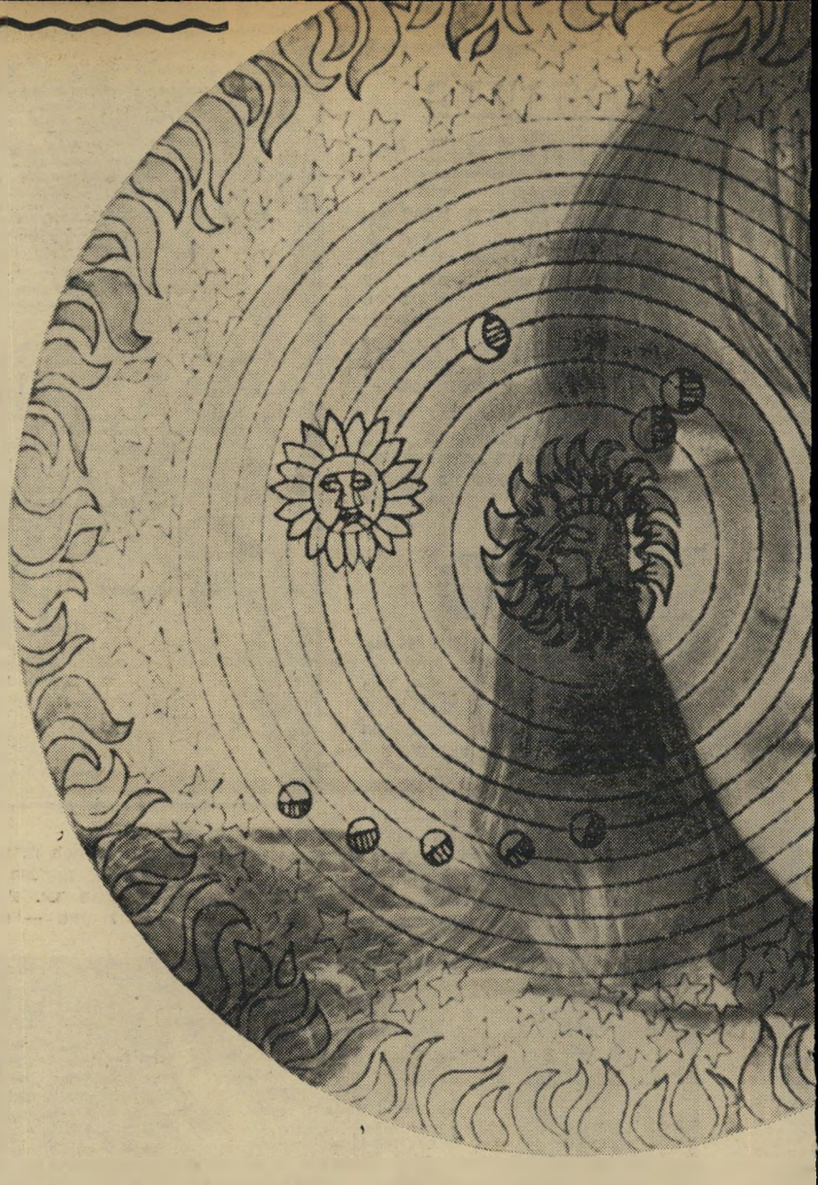
„ביום אחר נסעתי במונית. הנהג היה חביב והבחנתי לפי התנהגותו שהוא בן מזל דגים. כשאישר לי את זאת יעצתי לו להשמר שלא לקרר את רגליו. ‚הפעם היחידה שחליתי בחיי,׳ אמר לי הנהג, היתה כשנכנסתי לשלולית מים וחליתי כתוצאה מכך בדלקת־ריאות.״

★ ★ ★

תכן ונטיותיה של טלילה אל האסטרולוגיה נבעו מהשפעתה של אמה, אביבה סטן, העוסקת בפאראפסיכולוגיה. אבל טלילה מכחישה זאת בכל תוקף. „אין קשר בין שני המקצועות. גורלי נקבע בכוכבים.״

היא נולדה באוסטרליה ומגיל שנתיים היתה ללא אב. אבל כשפגשה את החייל לו נישאה וילדה לו בן, לא טרחה כלל לבדוק את ההורסקופ שלו. היא גם לא תיכננה שבנה יוולד במזל הרצוי לה. „האם בה זה דבר משעמם,״ היא אומרת. „כולם מדברים על זה בלי סוף. העתונות, הרדיו, הקולנוע והפירסומת עוסקים בכך, כך שלא נשאר קורטוב של מיסתורין. אני אוהבת מיסתורין, ולא חשוב באיזה נושא.״

הבעיות האסטרולוגיות ממלאות את כל עולמה של טלילה. היא עוסקת בהם ביום וחולמת עליהם בלילות. היא חיה בעולם שכולו כוכבים, ירחים ושמשות.

בין הכוכבים

האם והבן טלילה ובנה ראובן, אותו ילדה בהיותה בת 17½, בעלה משרת שרות־חובה בצה״ל.

מזל מאזניים

דויד בן־גוריון

אלה הם הטיפוסים הבל־ מאוזנים בדרך כלל. הם ם, חיננים, אוהבים יו־ והרמוניה וסולדים מ־ בות. הם נוטים להיות נים ועדינים. הם אוה־ לבלות ומהוים אנשי ברה טובים. מבחינה חיצו־ ית הם בעלי גזרה דקה חיננית, גם הגברים שבהם. הם בורכו בקסם אישי רב. יש להם חוש טעם מפותח וחוש מפותח להרמוניה. בדרך כלל הם אינם מסוג־ לים להיות לבד ומחפשים תמיד להיות בחברה. יש להם נטיה למחלות כליות ולמיחושים בגב. ביניהם נמצאים גם דויד בן־גוריון, הד״ר נחום גולדמן, יגאל אלון, פינחס ספיר וזיוה יריב.

מזל עקרב

אלה אוהבים סודיות, ער־ מומיים ופקחיים, הם עקש־ נים נורא, עומדים על דע־ תם ואינם מוכנים לסגת ממנה. בני מזל זה מסוג־ לים לקרוא את המחשבות של הזולת. יש להם מוח עמוק וחריף. בדרך כלל הם אוהבים מיסטיקה ונמש־ כים למקצועות העוסקים במשטרה פשע או דברים שבמחתרת. אם הם בוחרים במקצוע הרפואה הם הופ־ כים למנתחים. אוהבי מין בצורה בולטת. בין תכונו־ תיהם ניתן למצוא גם את הקנאה והרכושנות. בין בני מזל זה אפשר למצוא את שולמית אלוני, הרמט־ כ״ל חיים בר־לב, חנה מרון, וגריים קלי.

חנה מרון

מזל קשת

בן מזל זה הוא טיפוס אופטימיסט הנהנה מהרבה הצלחה ומזל בחיים. הוא אוהב חוק וספורט מאחר שהוא בעל חוש צדק מפו־ תח והרפתקן בטבעו. הוא טוב־לב, אימפולסיבי ובדרך כלל יש לו יותר מזל מ־ שכל. בצורתו החיצונית הוא

פרנק סינטרה

מתבלט בעצמות לחיים בול־ טות, בתנועות גוף חינניות. הטיפוס היותר נעלה של בן מזל קשת מתעניין בדת, בפילוסופיה ובמיסטיקה. לא נדיר למצוא אצל בני מזל זה חוש נבואי. אישים כמו פרנק סינטרה, מריה קאל־ אס, פרוספר חיים וייצמן, הנשיא המנוח יצחק בן־צבי, נמנו על בני מזל זה.

מזל גדי

משה סנה

התכונה הבולטת ביותר אצל בני מזל זה היא כוח הרצון העז שלהם והדבי־ קות במטרה. הם שאפתניים מאוד ואינם נרתעים מפני שום מכשול. יש להם שלי־ טה עצמית, כושר ריכוז וחוש אחריות מפותח מאוד. הם יודעים לנצל כל הזדמ־ נות כדי לקדם את הקאריי־ רה שלהם. בדרך כלל הם נראים מבוגרים מגילם ונכ־ רים ברצינותם. מצד אחד הם מצטיינים בחוש הומור מפותח ומאידך הם נוטים לדכאון. הם סובלים מעצ־ מות חלשות, בעיקר באיזור הירכיים. ביניהם אישים כמו משה סנה, מרלין דיטריך, ריצ׳ארד ניקסון וג׳מאל עבד אל־נאצר.

מזל דלי

מי שנולד במזל זה עשוי להיות אידיאליסט, כיון ש־ הוא נחון ביושר אישי וב־ שאיפה לצדק אוניברסלי. הוא מעריך את האדם באשר הוא אדם מבלי להתחשב במעמדו. אנוכיות, חנפנות והתרפסות זרות לרוחו. סולד מאורח־חיים שיגרתי ונוטה

יהורם גאון

להיות מרדן. הוא מצטיין במחשבה עצמית מקורית, באופקים רחבים ותפיסה מהירה. בני מזל זה אוה־ בים נקיון אך לא סדר. הם מצטיינים בסוב־לב. במחלות הם נוטים למחלות כלי הדם. ביניהם ניתן למצוא אנשים כמו יהורם גאון, אברהם לינקולן והשופטים העליונים צבי ברנזון ויצחק אולשן.

מזל דגים

בני מזל דגים הם חולמ־ ניים ואידיאליסטים המוכנים להקריב את עצמם למען הזולת. יש להם נטיה לב־ רוח מהמציאות, לכן על־ הם להזהר מסמים ואלכו־ הול. הם נראים תמימים, אבל בעצם הם די ממול־ חים. לרוב יש להן הופעה רשלנית. יש להם נטיה לעבודות סוציאליות ונטיה ברורה למוסיקה. אחת הת־ כונות הבולטות שלהם היא שהם אוהבים מאוד לישון. בני מזל זה נוחים בדרך כלל יותר לזולתם מאשר לעצמם. כפות הרגליים של־ הם הן פגיעות והם רגישים לקור. במזל זה: אבא אבן, יצחק רבין, אליעזר טייגר, והשופט העליון חיים כהן.

יצחק רבין

חפוס לפי יכולתך!

חמישה מתוך 15 הזוגות ש־השתתפו בתחרות הנשיקה הארוכה ביותר. המתחרים, שהוכיחו עצמם כעומדים על רמה מיק־צועית מעולה, התרכזו במלאכתם בלב ונפש, עיצבנו את חבר ה־שופטים, שציפה לכך שהתחרות תסתיים תוך דקות ספורות, הופתע לרעה מאורכן הנצחי של הנשיקות. מה פלא? ההנאה לא הובאה כלל בחשבון, מה גם שחלק ניכר מן המשתתפים ממש גילה עם תחילת התחרות עולם חדש — שעזר לו לעמוד במשימה הקשה.

מעולה

מאיר שליו ואשתו (האומנם?) נותרו בין שלושת הזוגות האחרונים שהחי־זיקו מעמד. אומנם חבר השופטים החליט בסוף שלא להעניק פרס ראשון בגלל סיבות שונות, אולם הקהל — וביחוד אלה שישבו בשורות הראשונות ויכלו לחזות בפרטי־הפרטים של טכניקת הנשיקה — בחר, באורח בלתי רשמי, פה אחד בשליו ושלוותו כנשקנים מספר אחד של התחרות. מעניין כי דווקא הזוגות שהאזינו לקריאות העידוד מצד הקהל ולעצות השונות — לא הצליחו להוכיח רמה נאותה, נפסלו עד האחרון בהם.

מספיק בקושי

הוא הציון שמעניק **העולם הזה** לזוג זה. הזוג אומנם שמר על הכללים החמורים, ונראה כעושה את מלאכתו נאמנה, אך מהבעת פניו של הגבר ברור לעין כל כי הוא חושב על הנסיעה לפאריז או על השלג של אשתקד — ורק לא על נשוקתו. זה לא יפה. דקות אחדות אחרי תחילת התחרות אפשר היה לקבוע בוודאות מי מבני הזוג נהנה ממש מן הנשיקה — ומי לא. למשל, כל הנערות, בלי יוצאת מן הכלל, עצמו את עיניהן בתחילת הנשיקה, אך לא כל הגברים.

נכשל

שני מתחרים אלה חושבים כי הם נמצאים בסרט של קלארק גייבל או משהו. זאת נשיקה, זאת? איפה ההיצמדות, איפה הלהט, איפה האקשן? ציון **העולם הזה** לצוות זה: נכשל. אולם מבין הזוגות שניכר היה עליהם כי הם מתאמצים, אפשר היה להבחין בטכניקות שונות ומשונות. היו כאלה, שמתוך כוונה להאריך בנשיקה זמן רב ככל האפשר, החלו אותה מייד בכך שהנערה הניחה את ראשה על כתפו וזרועו של בן־זוגה, ובכך חסכה לעצמה עמל מיותר. כמה גברים פיסקו רגליהם בעמידה חברה־מנית.

הסטודנטים של בתודעה פוליטית —

ב רומא העתיקה היה סוחר בהמות ידוע, שהיתה לו שיטה פשוטה ובדו־קה להחליט אם חמור או סוס־משא ייטבו עדיין לעבודה: הוא היה משכן את הח־מור ליד אתון. אם היה החמור מגלה עניין בבת זוגו — סימן שהוא עדיין בכושר לכמה שנות עמל סובות. אם התנהג הח־מור כחמור, גילה אדישות לקסמי שכנתו — סימן שהוא מחוסל.

לוא היה אותו מומחה רומי עתיק מבקר השבוע בחגיגות יום הסטודנט, שנג־תח ביום השבע בערב בקאמפוס של האוני־ברסיטה בירושלים, היה ללא ספק עונה לשאלה הקלאסית זה נוער זה? — בחיוב החלטי.

תן נשיקה וסע לפאריז

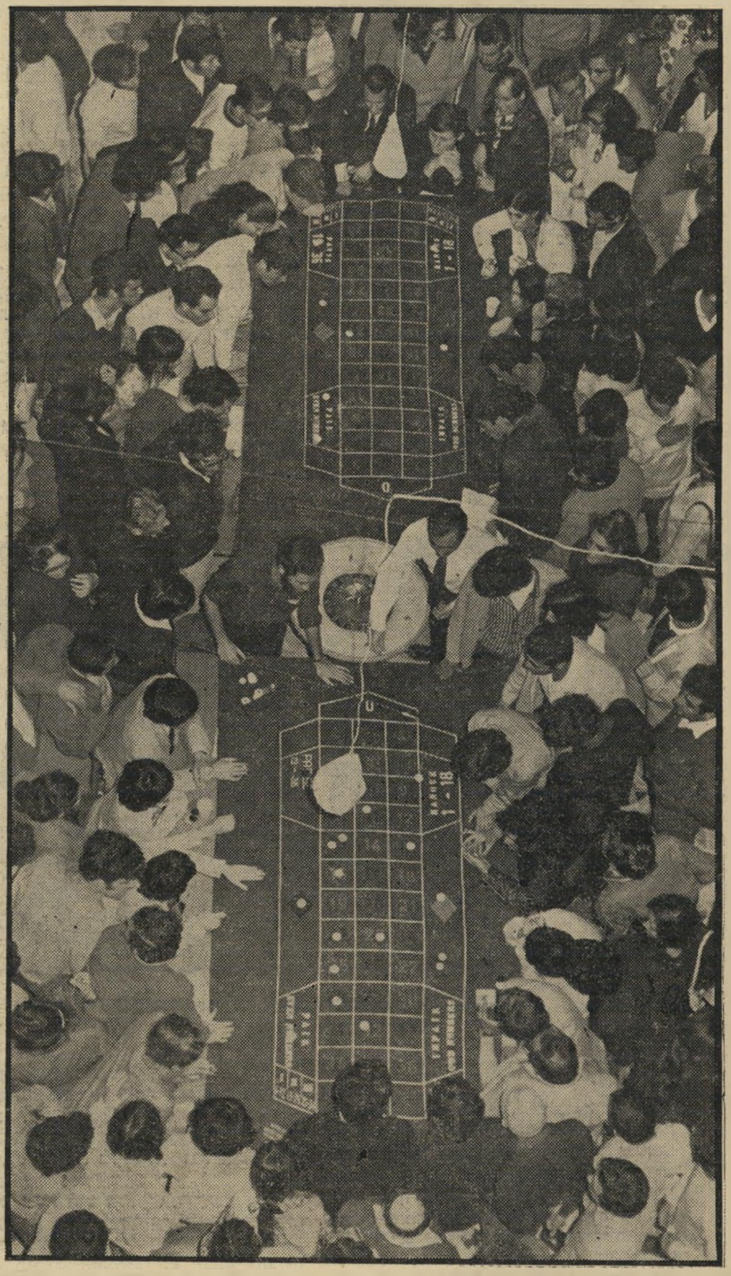
ל א חם וחדיה שהסטודנטים גילו עניין באתונות, ביום חגם השנתי. לא צריך להגזים. אולם האינסטינקטים שלהם פעלו כראוי: מכל הפתויים שהציעו הם התלהבו ביותר מתחרות הנשיקות.

אלפים הצטופפו על הדשא, בלילה הירו־שלמי הקר. סביב הבמה עליה נערכה תחרות הנשיקה הארוכה ביותר. 15 זו־גות המתחרים הקשיבו להוראות („עיניים סגורות, אסור להכניס ידיים לכיסים, מותר לרקוד."), התחילו להתנשק. רגע, שניים, עשר, רבע שעה, רק זוג אחד נפלט. השאר ממשיכים, ממשיכים, ממשיכים. (מה לא עושים בשביל פרס ראשון: נסיעה

אוניברסיטת ירושלים אינם מצטיינים
אבל בדבר אחד הם הוכיחו את כוחם:

הפקולטה למדע הנשיקות

שולחן הרולטה משחקי ההימורים הם בלתי־חוקיים במדינת ישראל אולם הם יוצאים מן המחתרת רק בחגיגות הסטודנטים. מנהלי ההימורים המיקצועיים הפועלים בישראל מוציאים אז את שולחנות המזל הנסתרים שלהם, גורפים הכנסות לא מבוטלות, בהן הם מתחלקים עם מארגניהן של החגיגות.

חצי פה וחצי שם

צעירה זו, השורפת במרץ רב קלוריות על הבמה, היתה מהנפשות הבודדות שנכנסו לאקסטאזה כיאות, בערב הפתיחה של יום הסטודנט. בשלב הנראה בתמונה זו, השתלשלה שמלתה הסרוגה כבר עד לרמה הקריטית. מה יקרה עוד שנייה? האם תחזור לעשתונותיה או שתישרף כליל?

סטודנט, חולצים ומושיטים שלום, ובהן סטודנטית חשופת שד, ציפו רבים להופעת חשפנות מובטחת. השטחים המשוחררים והמובטחים לא באו. תופעת אי־הופעה זו איפיינה בצורה קולעת את אופיו חסר־ההפתעות של יום הסטודנט.

אופי שהתאים דווקא יפה לחומר האוניברסיטאות המהפכני והמרדני של ישראל 1970.

לפאריז ?). המארגנים, שלא צפו מראש את כוח המשיכה של כרטיס טיסה לפאריז, מעבירים אותם לבמה צדדית. באחת ושלושים בבוקר, 14 הזוגות עדיין מתנשקים.

גלויות פורנו יריד שחיתויות,

א **ותם סטודנטים** שכבר איבדו את העניין במין השני, או עדיין לא גילו אותו, יכלו לבלות באירוע העליז שדמה ל־פיקניק ענק, בבידורים רבים אחרים.

לרשותם עמדו יריד שחיתויות, כולל גלויות פורנו מקופנהאגן העליזה, תזמורת מזרחית, תחרות מלכת־יופי. גולת הכותרת היתה קאזינו אמיתי — כשליד גלגל הרו־לטה מומחה אמיתי מלאס־וגאס, סטודנט בשם ז'קי כהן — אשר בו ניתן היה להפסיד כסף אמיתי. בין הסטודנטים היו אף נועזים מעוררי התפעלות כאלו שקנו ז'טונים ב־30 ל"י. עד כדי כך. ממשטרת ירושלים נמסר כי לא היו התאבדויות.

חידות מרעישות אחרות: מכירה פומבית של מכונית שברולט (מחיר התחלתי — 80 אגורות), ודוכן קטן שהצליח למשוך המו־נים בגלל השלט הענק שהיה תלוי מעליו: קפה ארוס. אלא שהשלט התגלה כבלוף. הדברים הארוטיים היחידים שניתן היה לק־נות שם היו ואפלות ומשקאות קלים.

נוהגי מסחר הוגנים יותר גילו מארגני יום הסטודנט. הם הודיעו מראש מה לא יהיה באירועים: תצוגת אופנה, פלאפל, סטייקים, גזוז, מחירים גבוהים וברכת ראש הממשלה. מי שלא רוצה — שלא יבוא.

על הבמה המרכזית ניסה אורי זוהר להכ־ניס קצת חיים בדור המנומס וה־פושר. ללא הצלחת יתר. קצת יותר — רק קצת — הצליחו להקת־קצב ולהקת המחזמר שיער.

גולת הכותרת של הערב — לא התקיימה כלל. על מישקל מודעות הפירסום ליום ה־

תחרות הריקודים

עוד אחת מהמעטות שגילו סימני חיים ביום הסטודנט המנומס והמבולגן, בעת ריקוד בתחרות הריקודים.

אורחות חיים

קיבוץ של היפ'יס בראש פינה

רעיון החיים בקומונה התגשם לראשונה ברצינות בקיבוץ הישראלי, נדד, לאחר שנים ארוכות, לארצות־הברית, שם אימצו ה־היפ"ס לעצמם שיטת חיים זו. היה זה כמובן בלתי נמנע, ושאלה של זמן בלבד, עד שהמעגל ייסגר, וההיפ"ס המקוריים יגיעו מארצות־הברית לארץ הקיבוץ המקורי.

קיבוץ — קיבוצון, ליתר דיוק — היפי אמיתי ומקורי גילה כתב העולם הזה ב־ראש פינה. מדווח האיש:

ראש־פינה איננה רק במרחק ארבע וחצי שעות נסיעה באוטובוס מתל־אביב. היא בכלל על כוכב אחר.

המקום טובע בכמויות של טבע, המופר־עות רק על־ידי סימן ההיכר האופייני ל־ישוב ישראלי: מיבנים מרובעים ומכוערים — שיכונית התחתיים של ראש־פינה.

בראש־פינה העליונה, העתיקה, קיימת מ־זה מספר שנים שכונת אמנים. לפני מס־חודשים הגיעו לשם היפי אמריקאי בשם דיק, אשתו ניצה וילדיהם ותלמה, לני ונמר. הם שיפצו שני בתים עתיקים, נכנסו לגור בם והצטרפו אליהם כמה ישראלים.

יד בן שלוש — מעשן סיגריה. החיים בקומונה הקטנה מב־וססים על חופש מוחלט — איש הישר בעיניו יעשה.

דיק חוזר הביתה עם דלי חלב. הבית הוא מיבנה עתיק ועקב שהיה שייך פעם למתיישבים הראשונים של המושבה. חדר ה־כניסה משמש כחדר עבודה למוצרי עור. בחדר המרכזי שוכבים הילדים תלמה ו־ג'ונתן על הספה ומשתוללים להנאתם.

על קיר בית־השימוש — פניני לרוב. פניני לשון. לני יושב, מכנסיו מופשלות, קורא עיתון מחתרת אמריקאית. דיק מתגלח. תלמה מתקלחת. הכל ביחד. על הדלת כתוב באנגלית: בואו יחדיו.

במטבח עומדת ניצה, מכינה ארוחת ערב אקזוטית לכבוד יום העצמאות. געפילטע פיש כמובן. אנחנו שומעים רעמים ויוצאים למרפסת המשקיפה על העמק. אי־שם ל־מטה, ביישוב חוגג, נשלחים לשמים זיקוקין די־נור. הם מתפוצצים מתחתנו, הרבה מ־תחתנו.

ג'ונתן (ג'וג'י) ניגש אלי, מבקש סיגריה ומדליק. ג'וג'י (3) הוא ילד מלא מרץ שאי־נו פוסק מלהתרוצץ ולהשתולל. „כמה זמן הוא מעשן"? אני שואל את דיק, אביו. „רק כשהוא מצליח להוציא סיגריות מפראיירים" הוא עונה. ניצה, האמא, מתערבת: „אם תכתוב שג'וג'י מעשן — אוי ואבוי לנו. עוד יבואו לכאן ממשרד הסעד." דיק: „אינני מרוצה מזה שהוא מעשן, אבל אם אאסור עליו — הוא יעשן בסתר. אנו חיים כאן באווירה של שיתיון. לכל אחד מותר מה שמותר לשני. ג'וג'י כבר מספיק גדול להבין את זה. אי־אפשר להעלים זאת ממנו."

„אמונה פלאסטית." הטיפוסים ה־אחרים בקומונה: לני, היפי נודד מאמריקה, יהודי כמובן, שהגיע לישראל מנפאל. „הגע־תי לראש־פינה לחודש — ונשארתי ארבעה. עכשיו אני חוסך כסף כדי שאוכל להמשיך. לני הוא הטיפוס הססגוני ביותר כאן: שיער וזקן פרא, חולצה רקומה והרבה מחרוזות וטבעות. יותר אוטנטי אפילו מהשחקנים של שיער.

תלמה הבלונדית היא ישראלית הצוחקת נון סטופ.

נמר הוא צייר תל־אביבי שבא לכאן לראות מה זה — ונשאר. הוא מצייר, מקשט את בית השימוש ויוצר תכשיטים מעור.

למעשה, אי־אפשר לקרוא לזה עבודה. מה שעובד זה הדמיון, ובעזרתו יוצרים נמר והאחרים חגורות פנטאסטיות, תיקים משוגעים ותכשיטים דמיוניים. גם שמו של בית־המלאכה משוגע לא פחות — האמונה הפלאסטית.

אין כאן עבודה — רק בילוי מתמיד. אם נשבר לבלות בחברת החגורות והארנקים והמחרוזות והבאטיק — יוצאים התוצה למרפסת, מנגנים בגיטרה ומסתכלים על הנוף.

יחי החופש. תלמה, ניצה, נמר ולני עומדים על המירפסת ומסתכלים בשמש ה־עולה לצלילי הנה באה השמש של החיי־פושיות. אחרי ארוחת־הצהריים מבצע דיק תרגילי יוגה לצלילי ראבי שנקר. את ג'וג'י ואחיו אוהב (מתחרז עם שובב) בן שבעת החודשים משכיבים לישון לצלילי קולו ה־רך של דונובאן. בחצות הלילה מכניס דיק את האשפה לתוך קסדת הג"א ושורף אותה תוך ריקוד לצלילי סגול כהה. מתלוננת ניצה: „כבר אי־אפשר לשמוע שום דבר, אפילו לא את הציפורים. כל הזמן רק מו־סיקה ומוסיקה ומוסיקה."

הפסיפון נח רק בין השעות 6—7 בבו־קר. בשאר שעות היממה רועש הבית ממו־סיקה סטיראופונית. אין כאן שעות שינה קבועות. למעשה, אין כאן שום דבר קבוע. ארוחת הצהריים יכולה להיות מוגשת ב־שמונה בערב. כל אחד עושה מה שהוא רוצה — מתי שהוא רוצה. שומע מוסיקה, מטייל בטבע, ישן, אוכל.

ולפעמים, אפילו עובד.

פיס האותיות הקטנות והממזריות של מפעל הפיס

לשמואל אסלטי לא שיחק המזל בחיים, יתר על המידה. במלחמת השחרור נפצע והפך — נכה. מאז עבד כל שנותיו קשה בעבודות שונות. היום, בגיל 45, כשאחד מבניו במשמר הגבול ובתו כבר נשואה, נשאר עדיין חייב משכנתא גדולה על דירתו הקטנה בבת־ים, ובריאותו הולכת ורופפת.

עם כל תלאותיו, היתה לשמואל תמיד קרן־תקווה אחת. במשך כל השנים נהג מדי שבוע לרכוש אגרות־פיס ולוטו. היה נוסע במיוחד לבית מפעל הפיס, מקום בו ניתן לרכוש את האיגרות בסיטונות.

לפני שלושה חודשים רכש שמואל איגרת לוטו שזכתה סוף־סוף. הוא ניחש שישה ניחושים נכונים שזיכוהו בכ־85 אלף ל"י.

הלם. באותו ערב ערך שמואל חינגה רצינית בביתו, כיאות לאיש עשיר. למחרת היום נסע לקבל את כספו בבנין המוכר לו כל כך.

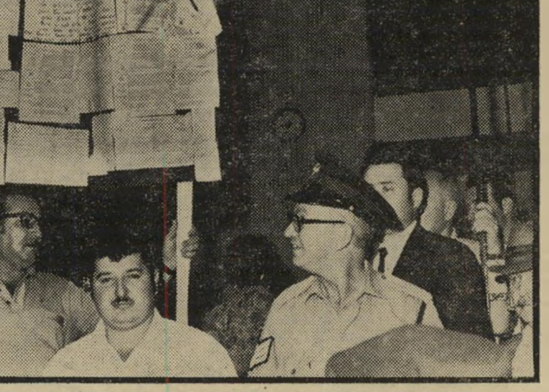
כאן הוכה בהלם. התברר שמסרבים ל־שלם לו. טענת הפקיד היתה שהמוכר שכח למסור את המקור של הטופס של אסלטי, או שהפתק הלך לאיבוד — ואסלטי אינו יכול לקבל את הכסף.

הזוכה האומלל התחיל להתפרע, הוצא מן המקום. הוא פנה מיד לעורך־דין, ואז גילה לראשונה, להפתעתו, את האותיות המיקרו־סקופיות המפורסמות, בהן נאמר:

„הרכישה של לוטו מפעל־הפיס לא נות־נת שום זכויות משפטיות, ולא תהווה אלא הסכם של כבוד בלבד."

לא לעשוק. אלא שעורך־הדין, אברהם קלמנוביץ, סירב לקבל את הדין. הוא שלח מכתב התראה למפעל הפיס, בו תבע את מלוא הזכייה, הזהיר כי לא יירתע מתביעה משפטית.

עילת התביעה תהיה, הזהיר קלמנוביץ, „עשיית עושק ולא במשפט, ושימוש בתנ־אים הגורמים נזק לציבור — תנאים הכתו־בים באותיות הקטנות, שאין הציבור שם לב אליהן."

שמואל אסלטי מפגין בפתח מיפעל־הפיס
אותיות קטנות במקום כסף

פשעים

חולה לכסף

סיבות רבות לפשעים הושמעו בפני שו־פט השלום התל־אביבי ברונו יעקבי, אולם זו שהעלתה לאחרונה המשטרה, במקרהו של משה לויה, היתה מקורית ביותר: ל־טענת המשטרה, ביצע לויה פריצה מסיבות בריאותיות.

צחוק מיותר. משה לויה הוא צעיר בלונדי ארוך קומה שהופעתו המצטנעת מהווה ניגוד מוזר לחיוכו העליז והשובב. חיוכו זה הפך לצחוק גדול כאשר השמיע התובע את האשמתו המוזרה. אך למרות ש־כל האולם הצטרף גם הוא לצחוק זה, היה דווקא צחוקו של לויה מיותר, כפי שהוברר מהחלטת השופט.

לדברי בא־כוח המשטרה, נפרצה בתחילת חודש מאי דירתו של סולומון סוברט בשכונת מכבי בהר־צליה. מהדירה נגנבו שעון ו־2000 ל"י במזומן. החשד נפל על משה לויה.

רפואה מקו־ריית למחלה מי־קוריית. ולמה דו־קא?

חשוד לויה
המחלה — כסף
הרפואה — כסף

ידידתו של לויה היא בחורה צעירה ושאפתנית בשם רב־קה קדוש, הידועה כאוהבת דברים יפים בכלל וכסף מזומן בפרט.

ידידים קרובים של לויה לחשו במשט־רה כי שמעו את רבקה מחליפה ערב אחד דברים חריפים עם בחיר ליבה, כי־שהיא צוקת עליו בראש חוצותיה של שכונת מכבי בהרצליה: „אני חולה! אתה שומע? אני חולה!"

כששאל לויה מה יש לה, ענתה הגברת בטונים גבוהים: „אני חולה לכסף!"

התוצאה: המשטרה חושדת כי לויה, ש־רצה בכל מחיר לרפא את אהובתו, ערך טיול חשאי לדירתו של סלומון, הביא ל־קדוש תרופה בצורת 2000 ל"י במזומן ו־שעון.

כבר לא לוויה. כאשר הכחיש סני־גורו של לויה, עורך־הדין ישעיהו לויט, את כל המעשיה — הציג התובע שאלה פשוטה: ביצד, אם כן, נמצאה רבקה קדוש בדירתו של לויה בעת שנעצר — אם הוא אינו מכיר אותה כלל?

תשובתו של הנאשם, כי נוכחותה של הקדושה היתה מקרית, לא שיכנעה כל־כך את השופט. הוא שלח את לויה לבית־המעצר באבו־כביר לשבוע ימים, עד שתשלים ה־משטרה את חקירתה.

האם את עדיין מקריבה 5 ימי רחצה בים כל חודש ?

האם קיימים בשבילך חמישה ימים בחודש, בהם החוף הוא מקום בו את רק יושבת ומתבו־ננת באחרים, העושים חיים בלעדיך ? חמישה ימים בהם אינך יכולה להכנס למים ? חמישה ימים הכופים עליך בדידות ?

האם לא הגיעה העת שתנסי טמפוני טמפקס ?

תוכלי לשכוח את חמשת ימי ההגבלה בפעילותך. תשכחי חגורות, סיכות ותחבושות. תוכלי לשכוח את החשש לריח.

לא סיכות
לא תחבושות
לא חגורות
לא ר י ח

טמפוני טמפקס מיועדים לשימוש פנימי, כך ששום דבר אינו יכול לעכב בעדך. את תוכלי לשחות, לעשות חיים ולהשתתף במפגשי חוף, ככל אשר תרצי... בכל יום מימי החודש.

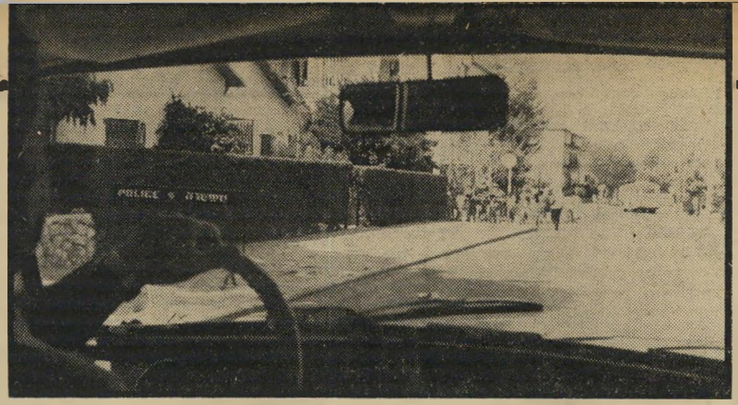
פותחו ע"י רופא
עתה בשימוש מליוני נשים

חגנת סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובחמרוקיות מובחרות. המעוניינות בקבלת דוגמאות וחומר הסברתי ישלחו 45 אג' בבולי דואר אל היבואנים אינווסט־אימפקס בע"מ, תל־אביב, רחוב ירמיהו 38

רצח הרופא

הד"ר יוסף שפירא נדרס על-ידי מכונית שדהרה על המדרכה — האם היתה זו נקמה?

מבט דרך המכונית

מקום הרצח (קטע המדרכה שבין מחסום המשטרה עד הפינה) כפי שנראה ע"ידי הרוצח שישב במכוניתו. מירדף המוות החל קצת לפני המחסום, והמכונית הדורסנית סטתה שמאלה ועלתה על המדרכה במהירות גדולה, גרדה את קורבנה לכל אורכה, עד הפינה.

"ר רגתי בן־אדם!"

הקריאה הדרמאטית, שנפלטה חנוקה מגרונו של הגבר השחרחר, הדהימה לשנויות ספורות את כל הנוכחים באולם הכניסה של תחנת משטרת פתח־תקוה. השוטרים במקום הביטו, משותקים מהפתעה, באיש המבוהל שניצב ניכחם בהבעה מתוחה. "אני נותן גט לאשתי," הוסיף האיש לתוך הדממה, בקול שסירב לצאת מגרונו. "אני יודע שאני הולך למאסר עולם."

הפתעתם של השוטרים לא ארכה. הם נכנסו במהירות לפעולה, גילו מפי האיש את כיפור הרצח הנורא והמוזר שאירע אך לפני דקות ספורות.

לדברי האיש, הוא דרס זה עתה למוות, בכוונה תחילה, את ד"ר יוסף שפירא, מנהל המחלקה הפנימית בבית־החולים השרון ב־פתח־תקוה. הסיבה, כפי שסיפר אותה:

לפני כשנה אושפזה אמו במחלקתו של ד"ר שפירא עקב מחלת מעיים, ונפטרה שם. לדברי האיש — עקב הזנחה מצידו של הרופא.

פרטים נוספים שהעלו השוטרים: שם החשוד ברצח: צבי צוקר (39), מרחוב איינשטיין, רמת־אביב. עלה לארץ מצרנוביץ ב־1947, התחתן לפני שבע שנים. לזוג כיום תינוקת בת שנה וחצי.

"כמו בחלום בלהות"

הרוצח לא ניסה כלל להימלט ממקום הרצח, ולכן לא הרתיעה אותו העובדה כי היה עד ראייה למעשהו.

העד היה ידיד ותיק של הרופא הנרצח — יאיר אפולינסקי, פרדסן המתגורר ברחוב קרן־קיימת 14 בפתח־תקוה — בדיוק מול המדרכה שעליה בוצע הרצח.

חוליית־כיפוי של "העולם הזה"

נפגשה עם אפולינסקי זמן קצר לאחר הרצח. זהו סיפורו המלא על המירדף למוות שהתחולל נגד עיניו:

זה היה בשבת אחרי הצהריים, ב־5:10 לפנות ערב. ישבתי על המרפסת עם נכדי בן השלוש. מכיוון בית־חולים השרון ראיתי את ד"ר שפירא חוזר מהעבודה כמו כל יום.

אמרתי לנכדי: "כשתראה את הרופא, תעשה לו ביד לשלום. אבל הרופא הקדים וניפנף בידו, כשהגיע מול למרפסת שלנו. ואז, כמו בחלום בלהות, זינקה פתאום מצד ימין של הכביש מכונית קטנה — פיאט 600 בהירה. היא סטתה שמאלה ועלתה על המדרכה במהירות של 80—70 ק"מ.

"הרופא הגדול מת כמו כלב"

רופא המשיך ללכת כמה מטרים כשהמכונית דולקת אחריו. כ־20 מטר היא רדפה אחריו עד שפגעה בו.

הרופא קיבל מכה בחלק התחתון של חוט השדרה מהטמבון של המכונית. מעוצמת המכה הוא הועף אחורנית ולמעלה, ונשכב לכל אורך המיכסה. הראש שלו היכה בכוח עצום בשמשה הקידמית של המכונית, וריסקה אותה לחתיכות.

מההתנגשות בשמשה, נחתך עורפו של הרופא בצורה איומה. אני בעצמי ראיתי ארבעה חתכים על צווארו, מאוחר יותר כשהגעתי לבית החולים.

הפיאט המשיכה לדהור עם הרופא בערך שלושים מטרים — עד פינת המדרכה כשהגיעה לסופה, סטה הנהג במהירות ימינה, והרופא נפל מעל המכונית והתגלגל עד מעבר לרחוב לתוך גדר של שיחים. הוא התגלגל כמו כלב. הרופא הגדול מת מות כלבים. זה לא הגיע לו.

מיד ראיתי שזה הסוף של ד"ר שפירא. וגם הבנתי שזה היה רצח, לא תאונה. אני נהג כבר 35 שנים, ונהג צריך לתמרן הרבה כדי לדרוס בן־אדם בצורה כזאת.

"אני נותן גט לאשתי!" אמר הדורס. "אני יודע שאני הולך למאסר־עולם!"

"החשוד ברצח נראה כאילו לא איכפת לו"

כשראיתי את כל זה, צעקתי: "קחו את הילד. הרגו את ד"ר שפירא." קפצתי מעל המעקה ורצתי לבית־החולים, שזה על־ידינו. נכנסתי לחדר המודיעין ונתתי צעקה גדולה: "רוצו. הרגו את ד"ר שפירא. תודיעו למשטרה."

הפקיד במודיעין ואחת האחיות שהיתה במקום נשארו המומים ולא הבינו מה אני מדבר. עד שיצאה האלונקה מבית־החולים, כבר הגיעו שני נערים, שנשאו בידיהם את הרופא.

נהג המכונית הדורסת, אחרי שהרופא התגלגל מהמכסה, עצר לרגע את המכונית, ושאל צעיר שעבר שם באותו רגע: "איפה המשטרה?"

הבחור ראה שהמיכסה העליון של המכונית כפוף, והשמשה הקידמית מפוצצת. הוא הבין שמשהו לא בסדר. והראה לנהג את הכיוון למשטרה.

אני הגעתי למשטרה כמה דקות אחריו.

(המשך בעמוד 26)

כך נדרס הד"ר יוסף שפירא על המדרכה ליד ביתו בפתח־תקווה

צילום זה משחזר כיצד אירע רצח הרופא — על רקע מקום הרצח האמיתי: מכוניתו של [illegible] נית. גופו של הרופא נפל על מכסה תא המנוע, משם הועף לתוך השמשה הקידמית, שהתפ־

רצח הרופא

(המשך מעמוד 25)

זיהיתי אותו שם מיד. וגם את המכונית. הוא עשה רושם שהענין לא איכפת לו.

אחר־כך סיפרו לי שבהתחלה, כשהוא הגיע למשטרה, הוא הודה מיד ברצח וגילה את הסיבה. אבל אחר־כך, כשהתחילו לחקור אותו הוא חזר בו, הפסיק לשתף־פעולה. כשלחצו עליו עם שאלות הוא התנגד: „אני לא עונה על שאלות," הכריז. „מה זה כאן, רוסיה?"

איך מגיעים לרצוח אותו?

דהמה — זו היתה תשובתו המיידית, האינסטינקטיבית, של כל מי ששמע והיתה נוכחת כאשר הובא למקום לאחר שנידרס: „לא ישנתי כל הלילה. קשה לתאר איך הוא נראה כשהביאו אותו. כל ראשו היה מרוסק. זה היה נורא — כזה אדם נהדר, פשוט אין לי מילים לתאר אותו. כל־כך מסור לחוליו, עדין נפש."

„יש רק אדם אחד שאליו אני יכול להשוות אותו," הסכים נוסף. „לרבי עקיבא הצדיק."

כיצד קרה שד"ר שפירא נראה באור כה שונה על־ידי אנשים שונים?

מסביר זאת ידידו אריה ניר, נציב שי־רות בתי־הסוהר, הגר בבית הסמוך לזה של הרופא שנרצח:

„שפירא היה מסור כל כולו לעבודתו. היא היתה כל חייו. הוא היה יוצא לבית־החולים מוקדם בבוקר, לפני שרוב השכ־נים קמו בכלל, לפני ששתה אפילו כוס תה. רק אחרי ביקור ראשון במחלקה היה חוזר הביתה לארוחת בוקר.

„יחד עם זה, הוא היה בעל התנהגות נוקשה כלפי חוץ. גם דיבורו היה כזה. לא כל אדם היה מסוגל להשלים עם התנה־גותו זו, ולראות מאחורי חומת הנוקשות המקצועית את האדם שמאחוריה."

עד לשיגעון

נ ראה שצבי צוקר, נהג מכונית המתת, היה אחד מאלו שלא השלימו. בשלוש היממות שחלפו מאז הרצח, ניגלו אודות צוקר פרטים נוספים, העשויים לשפוך אור על התנהגותו:

צבי צוקר הוא מוצר אופייני של ילדות קשה. גדל בבית הרוס. האב עזב את הבית כשהיה עדיין תינוק, עלה לישראל. צבי, אחיו הצעיר ואמו התגלגלו בזמן מלחמת העולם השנייה ברחבי רוסיה, ניצלו מרעב וממוות רק תודות למאמציה העל־אנושיים של האם להשיג לה ולילדיה מזון וקורת־גג.

מכאן הקשר הנפשי העמוק בין הבן לאמו. בארץ היה זה צבי שפירנס את משפחתו שנים רבות. הוא התגורר עד נישואיו בבית אמו, וגם לאחר נישואיו לא ניתק הקשר. האם עשתה ימים כלילות בביתו של הזוג הנשוי.

התפתחות אחרת: אמו של צבי נפגשה בארץ מחדש עם אביו — והשניים חזרו לחיות יחד.

זהו הרקע הנפשי שהביא, ככל הנראה, את הבן האוהב לנקום את מה שנראה בעיניו כנקמתה הצודקת של אמו — לקראת יום השנה למותה — במעשה כה נורא.

מעשה שהותיר אחריו כקורבן לא רק את הנרצח, אלא גם רבים אחרים:

בבית בודד נאה בפתח־תקוה, אלמנה ושני בנים.

בדירת שיכון ברמת־אביב, אשה ותינו־קת.

ובתחנת־המעצר במשטרת פתח־תקוה — הקורבן האחרון:

הבן שאהב את אמו עד לשיגעון.

חשוד ברצח צוקר מובל למעצר
מוצר של ילדות קשה

על הרצח. שכן סיפורים על חולים שלא מרוצים מרופאיהם אינם נדירים. אך עד לידי רצח לא הגיעו הדברים מעולם.

מה קרה הפעם? מדוע במיקרה זה — כן הגיעה טינתו של מישהו למדי טירוף? קשה לתת לכך תשובה מלאה בשלב מוקדם זה. אולם ניתוח אופיים של הרופא והחשוד ברציחתו, לפי הנתונים שהעלתה חקירת העולם הזה, עשוי להצביע על תשובה אפשרית.

ד"ר שפירא היה דמות מורכבת. פתח־תקוה היא מקום קטן והרופא היה מוכר ברבים, מה עוד שהיה מומחה למחלות־לב בעל שם עולמי.

מה דעתם של הרבים שהכירוהו?

ד"ר ג'קיל, לא מיסטר הייד

א חדים מהם בחרו השבוע להז־כיר סיפור ידוע על מקרה שאירע לפני כשנה.

„ד"ר שפירא עבר אז, בשובו מעבודתו הביתה, ברחוב קרן קיימת — ממש ליד המקום בו נרצח השבוע — כאשר אחד השכנים לקה בדיוק באותו רגע בהתקף־לב. אשתו של האיש יצאה מבוהלת להז־עיק עזרה, ראתה לשמחתה את ד"ר שפירא המפורסם והזעיקה אותו.

לדברי הסיפור, סירב הרופא לעזור. רבים אחרים לעומת זאת בחרו לצייר את ד"ר שפירא באור חיובי.

„ההובי שלו היה דיג," סיפר מכר שלו. „הוא היה יוצא לדיג על שפת הירקון. אבל כשהיה מעלה דג בחכה, היה משחרר אותו וזורק אותו בחזרה למים. ,דג אצלי זה כמו בן־אדם,' הוא היה אומר. ,איך אפשר לפגוע בהם?'

„הדיג בשבילו היה גם כן עבודה," סי־פר אחר. „הוא היה יושב על שפת הירקון — וחושב על החולים שלו."

„הוא היה כמו רבי עקיבא הצדיק"

מ ספרת פאולינה בליץ, אחות במח־לקה האורולוגית בבית־חולים השרון,

ארונו של הד"ר שפירא (משמאל) בבית־חולים „השרון"
הדגים נזרקו חזרה לים

במדינה

שכנים מעשים מכוערים

מסביב למכון היופי

כאשר הגיע יעקב לוקסמבורג לישראל לאחר שעבר את מוראות הנאצים באירופה, חשב כי עתה הנה הגיע אל המנוחה ואל הנחלה, כי הלא בין אחיו הוא יושב.

לצערו גילה כי הישיבה בין אחיו אינה לא מנוחה ולא נחלה — ביחוד כשאחים אלו הם גם שכנים.

יעקב, קוסמטיקאי במקצועו, רכש דירת קרקע ברחוב ז'בוטינסקי 146 בתל־אביב, כדי לפתוח שם מכון ליופי. לפני כן דאג לקבל את הסכמת השכנים כמובן.

המתה חתמה את שמה. השכנים הסכימו — אך ברגע שהמכון נפתח החלו הצרות: לדבריו, תבעו ממנו לפתע הדיירים 30 אלף ל"י דמי הסכמה עבור המכון. יעקב סירב — ושני הצדדים נכנסו למאבק משפטי ממושך ומר.

המפתיע במאבק המשפטי היה, כי תבי־עות השכנים לסגירת העסק התקבלו בבית המשפט — מבלי שלוקסמבורג ידע כלל על דבר קיום המשפט.

לבסוף התגלה הסוד: בבית המשפט נמצ־או אישורים בחתימתו על קבלת ההזמנות לישיבות המשפט — אלא שחתימות אלו היו מזויפות.

מישהם אלמונים חתמו בשמו על ההזמ־נות לבית המשפט — על מנת שהמשפט ייערך ללא ידיעתו.

לוקסמבורג הצליח להוכיח זאת רק בנס — כאשר על אחת ההזמנות לדין נכתב כי אשתו סירבה לחתום.

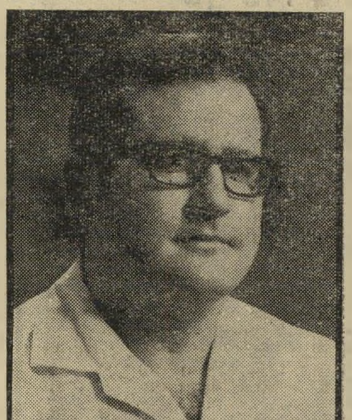
האלמונית שהציגה עצמה כאשתו המסר־בת לחתום שכחה רק את העובדה, כי הקוסמטיקאי הנלחם על פרנסתו הוא אל־מן מזה שנים רבות.

פשעים

שיא החוצפה — או סתם שיגעון?

„זהו שיא החוצפה," פלטה בהשתאות ובקול רם צעירה ג'ינג'ית שנסעה בכרמלית במעלה הכרמל.

היא הצביעה על כותרת הצהרון שבידיה, בה סופר על האלמוני שניסה להוציא

מתחזה אסא
נורמלי?

במירמה רבע מיליון ל"י מנשיא התאחדות בעלי התעשייה — בתואנה שהכסף נועד להלחאה סודית לממשלה.

שאר הנוסעים — נטו להסכים עם תגוב־תה. ולא רק הם. היתה זו תגובה משותפת לרוב קוראי העיתונים בישראל. „נוכל בקאליבר בינלאומי." „איזו תעוזה, איזה עצבים של ברזל," היו התגובות האחרות.

קצת „תנובה", קצת פירסומת. אלא שיוסף אסא (32), האיש שעורר את דמיונם והתפעלותם־בעל־כורחם של רבבות, איננו נוכל ממולח ברמה בינלאומית, ואף לא ברמה לאומית. אדרבא, שיקול שני, של מעשהו, לאחר ההפתעה הראשונית, מצביע מיד כי בנסיון הרמאות שלו היתה יותר כסילות מאשר חוכמה.

אם איננו נוכל מקצועי — מיהו אסא?

dépilan

משאיר עורך חלק לזמן יותר ארוך

dépilan

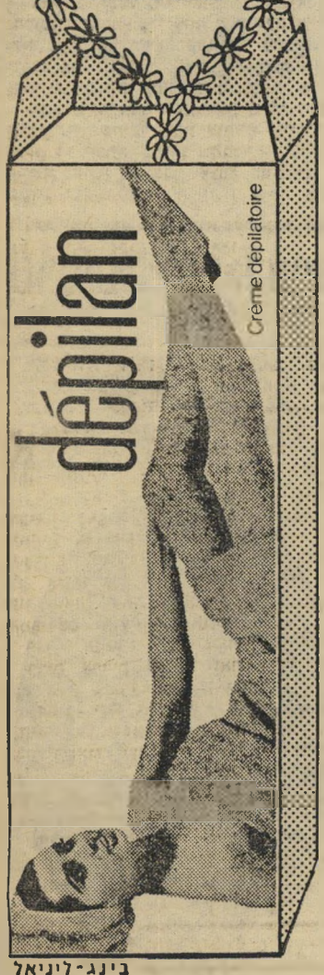
הקרם השויצרי הנודע להרחקת שיער מיותר. דפילן פועל על שורשי השיער, מחליש צמיחתם ולכן פעולתו לזמן ארוך יותר מכל משחה.

dépilan

הקרם הקוסמטי בעל הריח העדין להסרת שיער בדרך הנשית ללא פציעות, ללא כאב, בצורה היגיינית ונעימה. דפילן מותיר לך עור חלק רך כקטיפה. נסי והוכחי גם את

vitamol

ZURICH, SUISSE

בינג-ליניאל

המון מוסת מתפרץ לפני בנין התיאטרון „הקאמרי"
„מי מהם ראה פעם תיאטרון?"

אסא, המתגורר ברחוב סוקולוב 93 ב־חולון, עובד מאז ינואר השנה במלחקת השיתק של תנובה. לפני כן היה קצת פירסומאי, אך את עיקר מאמציו הקדיש הצעיר שחור הבלורית, השמנמן והממוש־קף, ללימודיו באוניברסיטה.

„אני נדהמת מכל העניין," סיפרה אשתו רחל, לבורנטית תעשייתית במקצועה, הנשו־אה ליוסף עשר שנים, לכתבת העולם הזה.

גב שבור וזעזוע מוח. מפתח אפ־שרי לתעלומה אפשר אולי למצוא בתאונה הקשה שאירעה ליוסף לפני שלושה חוד־שים. הוא התהפך או עם הסוס־תא שלו לתוך ואדי, סבל שברים בגב וזעזוע מוח קשה, אושפז בתל־השומר.

לדברי רחל, קשה למצוא סיבה אחרת למעשהו: בני הזוג אינם שקועים בחובות, והוריהם עזרו להם בתקופת לימודיו של יוסף באוניברסיטה.

היום יש לזוג כבר ארבעה ילדים, ביניהם תאומות. משום כך לא יכלה רחל להמ־שיך לצאת לעבודה אחרי שנולדו. „אבל איכשהו עברנו את השנים הקשות — והנה ברגע שיוסף נעמד על רגליו והתחיל לעבוד, פקד אותנו האסון הזה. זה יכול להיות רק שיגעון שפגע בו."

שרק לא יהיה נורמלי. זה היה גם הקו שבו נקט סניגורו של אסא, עורך־הדין דרור מקרין, ממשרדו של עורך־דין חיים קאזיס. הוא ביקש מהשופט בוריס רפפורט לשלוח את אסא לבדיקת פסיכיאטר. השופט לא קיבל את בקשתו, מאחר שלפי החוק אפשר לשלוח חשוד לבדיקה כזו רק לאחר הגשת כתב האישום נגדו — ואילו אסא נתון עדיין במעצר חקירה בלבד. אלא שמקרין לא נפגע, עמד השבוע לערער בפני בית־המשפט המחוזי.

הבסיס החוקי לעירעורו היה סעיף בחוק המאפשר לבית המשפט לפעול לפי שיקול דעתו, בהליכים פליליים, כדי לעשות צדק. אולם הסיבה שהעלה מקרין לעירעורו היתה הרבה יותר מעניינת: לדבריו, מאז התאונה סובל אסא מהתקפות של עיר־פול החושים, בהן אינו יודע מה הוא עושה. כאשר תולפת ההתקפה, הוא חוזר לצלילות דעתו.

מקרין היה מודאג מכך, שבמידה והב־דיקה הפסיכיאטרית תיערך לאחר זמן ממו־שך, ולא מיד — עלול אסא לחזור לצלי־לות דעתו, להיות אז נורמלי בהחלט.

מתנגדי „מלכת האמבטיה" מפתעים על המפגינים נגד הורדתה
המחזאי נשא שלט — „Z"

דימוקרטיה האמבטיה — סוף הסיבוב הראשון

„אם אחותך היתה אלמנת מלחמה, היית גם כן כותב מחזה כזה?" צרח מישהו בזעם לתוך פרצופו של חנוך לוין, בפארא־פרזה אינסטינקטיבית על הטיעון הגיזעני הקלאסי האם היית מסכים שאחותך תתחתן עם כושי?

שאלה לא צודקת, לא הגיונית, לא רל־וואנטית זו איפיינה בצורה קלאסית את העימות הסוער, שהתפתח בערב יום ה־חמישי האחרון בפינת הרחובות פרישמן ודיזנגוף בתל־אביב בפתח אולם הקאמרי.

פירחחים יורדים על העם. ה־סערה התחילה בשקט. היה זה היום השלישי להפגנתו השקטה, שקראה לא להסיר את ההצגה, של אבי האמבטיה, חנוך לוין, ב־פתח הקאמרי. בשעות הערב, לאחר ההצגה, החלו לוין ואוהדים להפיץ בקהל גיליון־דעת של 40 שחקני הקאמרי שיצאו בחריפות „ובשאט נפש נגד כניעתה של הנהלת ה־תיאטרון ללחצים פוליטיים ואחרים."

תוך שניות נחלק הקהל הרב לשני מחנות עוינים. הויכוח הפך במהירות לדבר אחר, שונה לגמרי מדיון אנטלקטואלי על הצגת תיאטרון. הוא הפך למה שהוא באמת: לויכוח נזעם בשאלה עקרונית הנוגעת לליבו של כל אחד.

כל האלמנטים שביצבצו אל פני השטח בסערה המרה ששטפה את ישראל בשאלת האמבטיה — נתגלו כאן עתה. אך היה גם אלמנט חדש.

היה זה אלמנט של צעירים משולהבים, שניראו והתנהגו כפרחחי רחוב, ואשר ספק רב אם ביקרו כלל בהצגת מלכת האמבט־יה — או בכל הצגת תיאטרון אחרת.

צעירים אלו עשו רושם מאורגן, והשתת־פותם בחלק הדיבורי של הויכוח היה קטן.

„הנה, בגין מקיים את הבטחתו לרדת אל העם," קראה בזעם צעירה, שאחד מהחברי־א דחף אותה בגסות בחזה.

החיילים הוקעו כבוגדים. אלמנט האלימות שהוחדר, בצורה כנראה לא כל כך ספונטאנית, לתוך הויכוח — היה חדש אך לא מפתיע. הסערה, כה מוזרה באותו קטע רחוב המוקדש בלעדית לצד הבידור־רי והקליל של החיים, היתה מרה, לא הגיונית, רגשית־היסטרית. רוב המתוכחים לא ראו כלל את ההצגה.

אולם ההצגה עצמה נשכחה מהר מאוד. הויכוח גלש לכיוון המשמעות האמיתית שלה, נסב על שלום ושטחים, סיפוח וייר־שות פלסטינית. מתנגדים להצגה תבעו לכ־בוש את הבשן והגלעד — ומייד. אוהדים הטיחו בפניהם: „מחר תירצו לחזור לפו־לין בראש הצבא המשחרר." חיילים שחייבו את ההצגה הוקעו כבוגדים באחיהם היוש־בים בתעלה.

נוק־אאוט דמוקרטיה. נוכח ההת־רגשות העמוקה, החמסין ונסיונות הפרו־בוקציה מצד הקבוצה המאורגנת, מנעה רק נוכחותם של השוטרים פריצה של תיג־רה המונית. בהתחשב בכך שהמדובר בסך־הכל בהצגת תיאטרון — היתה זו תגובה קיצונית עד להפתיע.

אלא שהמדובר לא היה, כמובן, באותו יום חמישי בערב, בהצגת תיאטרון כלל. המדובר היה בנפשה של הדימוקרטיה ב־ישראל — בזכותו של אזרח לקום ולהגיד דברים שאינם מוצאים־חן בעיניהם של אח־רים.

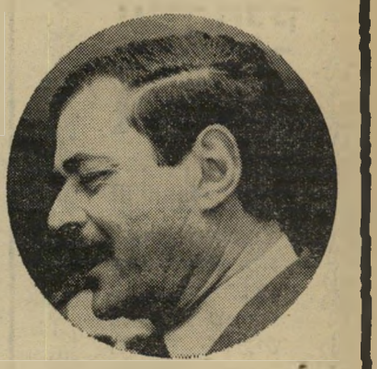
החלטת הנהלת הקאמרי להסיר את ההצגה היתה רק סיבוב ראשון במאבק על חייה של האמבטיה והדימוקרטיה כאחד.

סיבוב שהסתיים בנוק־אאוט לשתיהן.

רחל מרחלת על כל העולם

הפסיכיאטר זרק בתו מהבית!

ד"ר ליאו מילר

מי מאיתנו לא יודע כמה קשה ליצור היום קומוניקציה בין הדורות, ואיזה בעיות יש להורים להבין את בניהם, ולהיפך. לפעמים אפילו צריכים ללכת להתייעץ עם פסיכיאטר כדי לפתור את הצרות האלו. משום כך לא פלא שהתאכזבתי, כששמעתי שהבעייה קיימת אפילו אצל הפסיכיאטרים. או לפחות אצל אחד מהם. כתנתי למנהל משרד הבריאות והפסיכיאטר הראשי שם, ד"ר **ליאו מילר**, שזרק את בתו מהבית.

ותשאלו למה? אז מעשה שהיה כך היה: הבת, **יהודית מילר**, היא חתיכה לא רעה, כבת 24 בערך. לפני כחמש שנים, כשהיא היתה בסדיר, היא עבדה אצל דובר צה"ל, ויום אחד, כשהיא בילתה במלון מירמר בחוף חדרה, היא גילתה לידיד שלה על איזו פעולת תגמול שעמדה להתקיים בקרוב.

השמועה הגיעה עד אוזניו של סגן מנהל המלון, וזה מסר על כך למשרד הביטחון. יהודית נעצרה בלי הרבה גינונים של טקס, והושבה בית־הסוהר. ועד היום מספרים בצה"ל את המקרה שלה כדוגמה לפיטפוט אסור.

אבל מה התחלתי לספר לכם? אה, כן, הסיפור הזה בכלל לא שייך לאבא שלה. לא בגלל זה הוא זרק אותה מהבית. הוא עשה את זה בגלל שיהודית רצתה להציג את מעומדותה לתחרות מלכת היופי.

אבא מילר אסר זאת, הבת מילר ציפצפה, נרשמה, השתתפה בתחרות — ופיספסה. היא לא זכתה בתואר הנכסף.

אז כאילו זה בפני עצמו לא צרה מספיקה, עוד הלך אביה וזרק אותה מהבית בגלל זה. זאת אומרת, בגלל שהיא השתתפה בתחרות, לא בגלל שהיא פיספסה.

אני אומרת לכם, פסיכולוגיה זה דבר מסובך. אם לא הייתי יודעת שזה מעשה פסיכולוגי, הייתי חושבת שזה משהו אחר.

יהודית מילר

רומן על הקרשים

אני מצטערת — אבל הפעם אין שמות. פשוט, האיש נשוי, ולא אני זו שאלך לספר לאשתו מה אני יודעת, אולי אשתו לא מסכימה בכלל שהוא יחזיק מאהבת?

האיש שעליו אני מדברת הוא **שחקן תיאטרון** ישראלי ידוע. כשהוא הופיע לאחרונה בהצגה מסויימת, הוא התאהב ב**רקדנית** מלהקת כרמון לשעבר, ועכשיו לוהט שם רומן גדול.

עד כדי־כך גדול, שכשהוא זכה עתה לתפקיד ראשי במחזמר מסויים, הוא דאג לסדר לאהובתו ג'וב בתור מנהלת במה. כדברי הפתגם: „מה שקרוב — בטוח."

נסיך לשעה קלה

השם עושה את האדם, אמר כבר פעם מישהו שמבין את כוחה של ה־פירסומת. פירסומת עוד לפני שהמציאו את ה־פירסומת. באמיתותה של האימרה ה־זאת נוכח לא מזמן ז'יל **תמיר**, מב־כירי הדיילים של „אל־על". ז'יל רגיל, בין עבודה לעבודה ב„אל־על", לטוס לכל מקום בעולם, ולכן הוא מכיר את כל המלונות הגדולים בכל הבירות. ואת כל הנסיכות הנמצאות בהם.

האירוע המרכזי של העונה, במקום הקיט הזה, הוא נשף אדיר, ענק ומ־פואר, שבו נבחרת יפהפיית המקום וה־„פלייבוי" של המקום. בין השמות ש־זכו בתחרות זו בשנים שעברו היתה **הנסיכה סוראייה**, הנסיכה הדוגמ־נית המפורסמת **איירה דה פיסטנ־ברג**, וקליבריות דומות. אז ברור ש־להיות בקוטינה בלי להיות בנשף, זה פשוט אידיוטי.

מאחר שז'יל לא נחשב מעולם ל־משהו אידיוטי, הרי שלא עבר זמן רב וכבר היה בידיו כרטיס לנשף — על שם האביר ז'יל דה תמירוב ובת־זוגו. „הגעתי לנשף עם סמוקינג לבן ו־**ורוניק**, חשפנית מקסימה מרומא," מספר ז'יל. „בנשף היו כל השמות של אירופה, (נו, כימעט.)

היו שם הנסיכה איירה דה פיסנברג עם אימה, השחקן **רנאטו סלווטו־רה** ואשתו, השחקנית **אני ז'יראר־די**, אלא שאז הוא יצא החוצה, וגילה שמסביבו מסתובב הקהל רק ב„רולס־רויסים" וב„מרצדסים", ולנוסעים במ־כוניות הללו קוראים „ברונים" ו„קונ־טסות" ותוארים דומים. ז'יל הבין, ש־אם הוא לא הופך את עצמו במהירות גם כן לאיזה אביר או משהו, הרי חבל על הכסף שהוא השקיע במלון, כי פרולטאר לא נחשב אדם מן הישוב בין סנובה כזו.

ורוניקה וז'יל תמיר

ואפילו **ארי אונאסיס** — לא, לא עם ז'אקלין, הוא היה שם עם ידיד, איזה גבר בן 70 אולי שהתגנדר בטבעת על כל אצבע ובמכנסיים מהמודה האח־רונה — עשויות עור פרה, שכה אחיה. בגדים מעוררות משונים הם היום המילה האחרונה באירופה."

אולם סתם להשתוף בנשף לא הס־פיק לז'יל. זאת לא חוכמה. מה עשה? הוא שיחד את אחד המלצרים באלפיים לירטות, שזה איזה 11 ל"י, והמלצר ניגש לרמקול והכריז: „הנסיכה סורא־ייה מבקשת לטלפון את ז'יל דה תמי־רוב."

ברגע שנשמע שמה של הנסיכה סו־ראייה, השתררה לרגע דממה באולם הענק, ובתוכה צעד לו האציל לבית זמירוב באון לכיוון הטלפון, נכנס ל־תא, ועשה את עצמו מדבר.

ומה? כאשר הוא יצא, הוא גילה באמת שהשם עושה את האדם: מנהל התחרות קרב אליו, הציע לו להצטרף לתחרות על המועמדות ל„פלייבוי" של קוטינה. „ייתכן שחייתי מסכים," נזכר ז'יל, „אבל כל־כך התאמצתי לא לצ־חוק, שהחלטתי שיותר טוב להסתלק משם בשקט, לפני שיגלו אותי ויזרקו אותי ברעש."

לא נותנים לעשן בשקט

שוב פעם עלו עליה, על השחקנית **ברי־כה נאמן**. המשטרה אני מתכוונת.

היא נעצרה בשבוע שעבר פעם נוספת, אחרי שהמשטרה מצאה בביתה כמות זעי־רה של חשיש.

המשטרה לא מרפה מברכה לאחרונה, עוצרת אותה מדי פעם. אבל ברכה לא נשברת מזה. ברגע שהיא משתחררת, היא דואגת לחדש את הקשר עם אהובה הקבוע, היושב כרגע בקלבוש על — הברחת סמים.

סרטים פורנוגרפיים אצל משתיל הלבבות

ביום שבת האחרון נערכה מסיבה עלי־זה — מאוד מאוד עליזה —— לכבודו של **ד"ר יזהר חרוזי**. ואז, באמצע, פתאום גילתי תגלית רפואית ממדרגה ראשונה: שמשתילי הלבבות הם גזע נפרד, שונה בכלל מרופאים רגילים.

רופאים רגילים הם בדרך כלל כאלה רציניים, אתם יודעים, בקושי עד שמוצי־אים חצי חיוך. ואילו שותלי־לבבות הם חברה עם הלב בחוץ (הלב שלהם אני מתכוונת) תמיד שמחים וטוב־לב.

אתם רוצים דוגמה?

קחו למשל את המשתיל הגדול שבהם — **כריסטיאן ברנארד**. זה דומה לרופא זה? נו באמת. אתם הרי יודעים בעצמכם כמה הוא עליז. ביחוד אחרי שהוא התחתן עם אשתו החדשה בת ה־18.

וגם בארץ יש לנו דוגמה: ד"ר חרוזי.

יזהר הוא רופא, רווק, חתיך ויפהפה. הוא צויין בזמנו לשבח על־ידי הרמטכ"ל, היה המלווה של אשכול באפריקה, והיה חברן של מיטב יפהפיות הצמרת הישראלית.

ובאמת למסיבה הזאת בשבת באו רבות מהן כדי להיפרד ממנו כי זאת היתה בעצם מסיבת פרידה, מאחר שהדוקטור עומד להיע־לם לתקופה הקרובה מהנוף הישראלי. הוא נוסע ללוס־אנג'לס להשתלם שם בני־תוחי־לב — ובמיוחד בהשתלות־לב.

אז מי לא היה שם, במסיבה? איזה 300 איש: קציני צה"ל, רופאים, נערות זוהר, כמו למשל **ניצי לבקוביץ**, אחת מידידותיו לשעבר של יזהר.

ומה לא היה שם במסיבה? מרקים וגבי־נות זמעדנים וקוקטיילים — וכגולת הכות־רת, סרטי **מיקי מאוס**.

אבל זאת היתה רק הגולה הראשונה. כשהסתלקו מרבית האורחים, ונשארה רק איזו עילית של כחמישים חברי־ה, או אז הגיעה הגולה האמיתית של הנשף: סידרת סרטים פורנוגרפיים, שהיתה בירכת השלום האחרונה למשתיל היוצא מיקרבנו.

ד"ר יזהר חרוזי

במדינה

דרכי אדם
אהבתה הטראגית
של בת ה־27 לבן ה־14

מרים גיניש הכירה את אשר אביין לראשונה לפני עשר שנים. היא היתה אז בחורה בשלה בת 27 — ואשר נער בן 14. למרות זאת, התאהבו השניים.

כיצד נולד הרומן המוזר, שפרח במשך עשר שנים? מספרת מרים:

„כבר בגיל 14 נראה אשר כמו גבר גדול ומפותח, בן 20 לפחות. הוא התחיל לחזר אחרי; הפציר בי בלי הפסק לצאת איתו.

„בהתחלה בכלל לא רציתי לשמוע לו, בגלל הבדלי הגילים בינינו. אבל הוא התניף לי, ובסוף הצליח לכבוש את ליבי.“ השניים הפכו לזוג נאהבים.

בילויים בבתי־מלון. בגיל 18 התגייס אשר לצה״ל. „הוא הבטיח לי שנתחתן אחרי שישתחרר מהצבא,“ מספרת מרים.

כאשר היה מגיע לחופשה, היו השניים מבלים אותה בצותא בתל־אביב, בדירת מעבידיה של מרים, אצלם עבדה כעוזרת־בית. המעבידים הבינו שהשניים מתעתדים להינשא, התייחסו אליהם כזוג. חופשות אחרות היו מבלים בבתי־מלון. לדברי מרים, היתה זו היא שמימנה את כל מחסורו של אהובה כל עת שירותו.

הפיה מהתרגשות. במשך שנות הרומן הממושך שלהם, הרתה מרים ועשתה הפלה פעמיים. בפעם השלישית הרתה לאחר שיחרורו של אשר, אך הפעם כבר לא עשתה גרידה. היא קנתה עבורו טרקטור, הם קבעו תאריך לחתונה.

ואז יצא אשר למילואים. כאשר שב, היתה בחודש השני. הם החליטו לחפש דירה, ואשר נתן לה אלף ל״י לקניית רהיטים. אלא שבשלב זה נכנסה משפחתו של אשר לפעולה.

לדברי מרים, איים אחיו של אשר לרצוח אותה, הוריו חירפו וגידפו אותה — כדי

אשר אביין
סיום טראגי לרומן בן עשר שנים

להניאה לבטל את החתונה. הארוס המבוהל נבהל מהתקפת משפחתו על אהובתו — ונעלם למחנהו הצבאי. מרים יצאה בהולה לחפש אחריו, הגיעה עד קוניטרה, שם הפילה מהתרגשות.

נשכבתי מתחת למכוניתו. כעבור כמה ימים, מספרת מרים, חזר אשר והופיע, הודיע לאהובתו כי הוא מתחרט על רעיון הנישואין, מוכן לפצות אותה ב־15 אלף ל״י. „חשבתי שעולמי מתמוטט,“ אומרת היא. „כתבתי לו מכתב שאני מתאבדת בגללו, כי הוא הרס את חיי.

„לקחתי את המכתב ביד ויצאתי בבוקר השכם, נשכבתי מתחת לגלגלי מכוניתו וחיכיתי שהוא ידרוס אותי. ממש בנס עברה המכונית מעלי וגלגליה לא פגעו בי. „אולם ניצלתי ממוות, אך לא מגורל ארור.“

בזאת לא נסתיימו ייסוריה של מרים. נכונה היתה לה הפתעה נוספת: היא גילתה כי אשר עומד להתחתן עם בחורה אחרת.

את זאת כבר לא היתה מוכנה לשאת בשתיקה. היא פנתה למשרד עורך הדין חיים קאוזס, הגישה נגד אהובה תביעת פיצויים על 50 אלף ל״י. אם אשה אחרת, אז לפחות שישלם.

אירופה מוביל

ראה את אירופה עם מוטור קרוון
ללא כל הגבלה של ק״מ

הטיול המשגע ביותר והזול ביותר שהנך יכול לעשות בקיץ זה.

מוטור קרוון — בית מלון על גלגלים עם כל השרותים המודרניים.

תראה יותר + תהנה יותר ותגיע ככל שביל עם אירופה מוביל.

פרוספקט והרשמה:

סביב כל העולם
רח' בן יהודה 20 ת״א טל. 57353
ובכל משרדי הנסיעות

מרכז עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER
„גרוזובסקי — אישון לנצח“
תל־אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח' פינסקר 20), טל. 55029.
שעות קבלה 17—9
נשמח לשלוח חוברות הסברה לפי בקשה.

המשרד המרכזי של תנועת העולם - כוח חדש
רחוב החשמונאים 88—90 תל־אביב
קומה א', חדר 5.
טלפון מיספר 265836.

המשרד פועל במועדים הבאים:
יום א': 14.00 עד 22.00
יום ב': 9.00 עד 13.30
יום ג': 9.00 עד 13.30
יום ד': 14.00 עד 19.00
יום ה': 9.00 עד 13.30, 19.00 עד 22.00.
יום ו': 9.00 עד 13.00

מכון פסיכולוגי
בהנהלת נתן רזניק
הרפית מתח ולמוד הפנוזה
טפול בחוסר בטחון ותסביכים
ת״א, המלך ג'ורג' 44,
בשעות: 18.00—15.00.
חיפה, טלפון: 69300.

מחול וג'אז
הרקדן־והכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולסני־מחול בניו־יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר־תנועה־ומיקצב.
קורסי־בוקר וקורסי־ערב
(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)
פרטים: טל. 24 74 80 (8.00—10.00 לפנה״צ; 17.00—20.00 בערב).

ב־400 ל״י
רבשו מקצוע משתלם ופרנסה בטוחה
בזמן קצר ובהדרכה מקצועית מעולה
סַפָּרוּת נשים
קורסים יום וערב
פתיחת הקורס
2.6.70
דיאנה
רייטס 1, ת״א (ככר דיזנגוף) טל. 226066
הוותק, הנסיון, והמוניטין שלנו ערובה להצלחתך!

(המשך מעמוד 11)

במיזרח־התיכון. איני יכול להתחמק מתפקידי להגן על אדמה מצרית, וזה כולל את איזור התעלה.

ניסיתי לעשות זאת על־ידי הגנת העומק המצרי במטוסים שלי, ועל־ידי שיקום מערכת נגד־מטוסית משוכללת לאורך התעלה. אם הישראלים משתדלים למנוע זאת על־ידי הפצצות, אני אפעיל נגדה את המטוסים שלי לאורך התעלה. אולם אורה לטייסים שלי שלא לרדוף אחרי הישראלים לתוך השטח הישראלי.

המנחה: כחול, האם תפסיק את ההפצצות, עם הופעת הטייסים הסובייטיים בתעלה?

כחול: בהחלט לא. הדבר כלל אינו בא בחשבון.

זה לא עניין של שחצנות. אם אפסיק להפציץ את הצד השני של התעלה, ייחצר במהרה מצב קטסטרופלי. הריכוזים העצומים של התותחים הסובייטיים ממערב לתעלה, המופעלים בעזרת מומחים סובייטיים, לא יתנו לחיילים שלנו מנוח. תיווצר אפשרות של פלישה מצרית אל מיזרח התעלה. נצטרך להחזיק את הקו בכוח כבד, שיהפוך בשר־תותחים.

השליטה שלנו באוויר מעל לתעלה היא חיונית לקיום המצב הנוכחי. אם הסובייטים ינסו לבטל אותה, נילחם בהם. אני מקווה שהטייסים שלנו, שיש להם נסיון קרבי רב, יתגברו גם על הטייסים הסובייטים, אם כי האבידות יהיו הרבה יותר קשות מאשר בקרבות עם הטייסים המצריים.

המנחה: אנחנו נניח שכחול צודק בהערכתו. בקרב האווירי, שיתנהל מעל לתעלה, יהיה שיעור האבידות 2:1 לטובת ישראל. אדום, מה יקרה הלאה?

אדום: קודם כל, אני יכול לספוג אבידות כאלה. זה יהיה כדאי לי. לי יש עתודה מספקת של מטוסים וטייסים. לישראל יש מיספר מוגבל, גם של מטוסים וגם של טייסים. אני יכול להחליף מאתיים טייסים ומאתיים מטוסי מ־21. האם יש תחליף למאה טייסים ומטוסים ישראליים?

קח בחשבון שרק המטוסים הישראליים החדישים ביותר יכולים להתמודד עם מ־21. אני גם חושב שהטייסים שלנו ילמדו מהר. הוכחנו זאת במלחמת־העולם השנייה, נגד הנאצים. בקרב על לונדון התגברו טייסים בריטיים ירוקים על טייסים גרמניים עתירי־נסיון קרבי.

כחול: הם הגנו על ביתם. איזו מוטיבציה תהיה לטייסים הסובייטיים במצרים?

„יחידות סובייטיות יקבלו על עצמן משימות קרביות גם לאורך התעלה!"

המנחה: לבן, האם תפצה את ישראל על אבידות חיל־האוויר שלה במיקרה זה?

לבן: יש נטייה מסויימת אצלי לספק מטוסים במקום המטוסים המופלים — במידה שהם מתוצרת אמריקאית. אבל לא חשבנו על אבידות במימדים כאלה. ההחלטה לא תהיה אוטומטית. בוודאי היא תהיה קשורה בתנאים פוליטיים — שינוי הקו המדיני של ישראל לגבי הסדר. חוץ מזה, קחו בחשבון שאספקת מטוסים דורשת זמן — אינך מספק בערב תחליף למטוס שנפל בבוקר. זה בהדאי יקח שנה־שנתיים.

כחול: צריך להיות מובן שאם יתפתח קרב אחירי מעל לתעלה, הוא לא יצטמצם שם. אם אכנס לקרב פנים־אל־פנים עם טייסים סובייטיים, לא אתן עוד חסינות לטייסים ולטילים הסובייטיים בעומק מצרים. הקרב יהיה על־פני מצרים כולה.

המנחה: אדום, האם זה ירתיע אותך?

אדום: בהחלט לא. הרחקתי־לכת מכדי שאוכל להיסוג, מבלי לאבד את כל אשר יצאתי להציל. אם יפציצו הישראלים את עומק מצרים, נפציץ אנחנו את עומק ישראל.

כחול: איך? אני טוען שהמטוסים שלכם לא יגיעו, מול פני ההגנה הנגד־מטוסית שלנו.

אדום: אינני מוציא מכלל אפשרות שבמיקרה כזה נשתמש בטילי קרקע־קרקע מאדמת מצרים. אנחנו מעצמה גדולה, ולא נוכל לסבול מפלה מידי מדינה קטנה. הוכחנו זאת במלחמת פינלנד.

כחול: אם תביאו טילים כאלה למצרים, אפציץ אותם לפני שיהיו בשלב מיבצעי.

המנחה: אדום, האם אתה לוקח בחשבון הפצצת ישראל בטילי קרקע־קרקע מאדמת ברית־המועצות?

אדום: בולגנין איים בכך בימי מיבצע־סיני. איני יכול לענות על כך כיום. זה יהיה תלוי במצב הגלובאלי, במצבה של ארצות־הברית, ועוד.

ביה ספר גבוה לציור

מודיע על פתיחת

קורס הכנה לבית הספר

ביסודות הרישום והצבע לשנת הלימודים תשל"א, שייפתח ב־1 ביוני ויימשך 3 חודשים פעמיים בשבוע בשעות אחר הצהריים.

פרטים והרשמה במזכירות בית־הספר, רח' הגרא 26, תל־אביב, טל. 31868, בין השעות 9 עד 1 בצהריים ומשעה 7 עד 8 בערב. ביום ששי מ־9 עד 1 בצהריים בלבד.

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחודיע על־כך שבועיים מראש, על־מנת למנוע שיבוש במשלוח העתון למען החדש

המנחה: לבן, מה יש לך להעיר על כך?

לבן: אני מקוה שנעצור את ההידרדרות בשלב מוקדם יותר. הפצצת מדינות ידידותיות מאדמה סובייטית תיצור משבר בינלאומי ממדרגה ראשונה. אך אינני סבור כי נצא למלחמת־עולם למען ישראל, ולמען כל מדינה אחרת. דעת־הקהל האמריקאית לא תסבול שום התחייבות לצאת למלחמת־עולם למען כל מטרה שהיא, זולת הגנה על אמריקה עצמה.

המנחה: אין סיכויים רבים להתפתחות כזאת. נחזור לשלב מוקדם יותר: נניח שישראל ניצחה בקרב האווירי מעל לתעלה?

אדום: אצטרך להסלים. לא אוכל לסבול שייווצר הרושם שמצרים פתוחה בפני הישראלים. אגביר את כוחי באחיר, ואשקול הבאת עוצבות־קרקע למצרים. למשל, כמה חטיבות־שריון, שיחסמו את הדרך לקאהיר, יחד עם הנ"מ הדרוש להן.

המנחה: לבן?

לבן: לא אוכל להתנגד למיקום כוחות־קרקע בתפקיד הגנתי. אחרי הכל, כך בדיוק עשינו בחיאט־נאם.

המנחה: כחול?

כחול: אין לי כוונה לכבוש את מצרים, אם כי עלול להיווצר מצב שאצטרך לחצות את התעלה כדי להשמיד ריכוזים מסוכנים של חיל־קרקע, תותחים וכו'. הסכנה תתעורר רק אם הרוסים יתקרבו לאיזור־התעלה, או יתמקמו לאורכו.

המנחה: אדום, האם אתה רואה אפשרות כזאת?

אדום: בהחלט כן. צריך להיות ברור שברגע שנכנסתי למצרים, אני חייב להגן על מצרים ולאפשר לצבא המצרי לנקוט יוזמה מיתקפתית מוגבלת לאורך התעלה. אחרת תהיה כל ההתערבות שלי מגוחכת. מובן שלקחתי זאת בחשבון כשהחלטתי את ההחלטה המקורית להיכנס לשם. יש לקחת בחשבון שיחידות סובייטיות יקבלו על עצמן משימות מסויימות גם באיזור התעלה.

המנחה: תגובתך, כחול?

כחול: אם יהיה צורך להילחם, נילחם. איני מטורף, ואיני רוצה במלחמה של ממש עם ברית־המועצות, אך אם נעמוד במצב של אין־ברירה, נצטרך להילחם.

המנחה: לא שמענו את דעתו של ירוק במשך התפתחות זו.

ירוק: איני מאושר מהתפתחות זו. התמקמות חטיבות רוסיות במצרים עלולה להביא לשינוי פני המישטר שלי, שאיני מעוניין בו. המישטר שלי אינו קומוניסטי, והוא סובל בקושי כמה קומוניסטים בתוכו.

אבל מה אני יכול לעשות? כחול מדבר על אין־ברירה. גם לי אין ברירה. אני חייב להגן על מצרים, ואיני יכול לקבל את התכתיב הפוליטי של ישראל, שפירושו כניעה לסיפוחים ישראליים והפקרת אחינו, הפליטים הפלסטיניים. אצטרך לקרוא לרוסים.

המנחה: לבן, האם לדעתך יש סיכוי לנצל את התנגדות העם המצרי לסובייטיזציה, כדי להפיל את המישטר הנאצרי במצרים?

לבן: יש אצלי אגף מסויים המטפל בזה, אבל איני תולה בו הרבה תקוות. עבד־אל־נאצר מבטיח לנו, לפחות, אזושהי יציבות. אם נעזור לשבור אותו, מי יודע מה יבוא במקומו? (

המנחה: אנחנו מסכמים, איפוא, שיש סיכוי סביר להתפתחות שתביא בעתיד הנראה־לעין למלחמה בין צה"ל והכוחות המזוינים הסובייטיים באוויר, ביבשה, ואולי גם בים.

לבן: אני רואה אפשרות זו. אני חושב שכחול מתייחס לכך באדישות מוזרה, וכימעט בקלות־דעת. אין לי כל רצון להפקיר את ישראל, אבל עוד מחות יש לי רצון להסתבך בגללה במלחמת־עולם. אני רוצה שזה יהיה ברור לגמרי. אני גם משוכנע כי אדום אינו רוצה בכך.

המסקנה שלי היא שעוד לפני שתגיע ההתפתחות לנקודה שהזכרת, אצטרך לנקוט צעדים חריפים מאוד כדי להכריח את הצדדים לקבל שלום כפוי. אני מתכוון להסדר ברוח תוכנית רוג'רס. ראיתם שההתפתחות הצפוייה תביא לכך שישראל תהיה תלוייה בסיוע אמריקאי, ונשתמש בזה כדי להפעיל עליה לחץ.

המנחה: אדום?

אדום: אני מצטרף למסקנה זו. נוח לי להתבסס במצרים, אך אינני רוצה במשבר עולמי. אם לבן יכול לכפות על ישראל הסדר סביר, ברוח ההחלטות מועצת־הביטחון מנובמבר 1967, נסתפק בהישגים שכבר השגנו במצרים, ובהתקדמות איטית במיזרח־התיכון כולו.

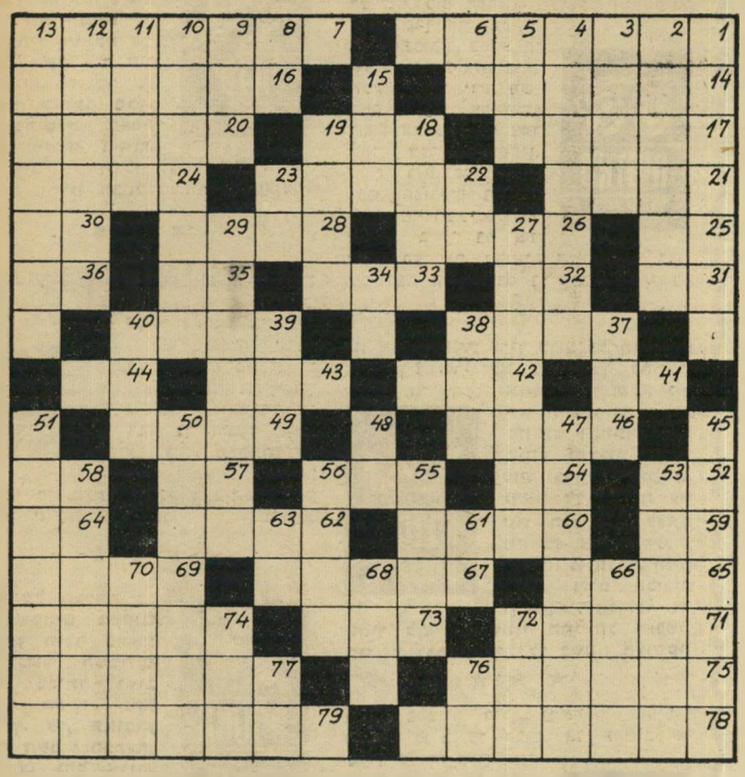
המנחה: ירוק — לאור התפתחות זו, האם אתה חושב שעם גבור ההתערבות הסובייטית תהיה נוטה להסדר יותר מעכשיו?

ירוק: איני רוצה להיות בסיס סובייטי. אני מוכן להסדר עכשיו, לפי הקוים שאמרתי. לא אוכל לוותר מהם. אך אהיה מוכן להסדר כזה גם מחר.

המנחה: ואתה, כחול?

כחול: קשה לדעת איך יתפתחו אצלי הנתונים המדיניים והפסיכולוגיים, אם תימשך ההידרדרות כפי שתואר כאן. ייתכנו שינויים מסויימים בצמרת, פוליטיים ואישיים, שיביאו לשינוי הקו הנוכחי. אבל אינני יכול לומר שזה בטוח.

לתשבץ העולם הזה 1708

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136 תל־אביב, ולציין על המעטפה „תשבץ 1708". בין הפותרים יוגרלו 3 פרסי ספרים.

מאוזן:

1. מכלי הנשיפה בתזמורת. 7. כנר מפורסם. 14. נמל בים הצפוני. 16. לוחם גרילה. 17. עיר באיטליה. 18. בושם. 20. תנה אהבהבים. 21. נפזר. 22. מזון בתחנת דלק. 24. מילת גנאי שגורה בפי נהגי ישראל. 25. האות העשרים באי"ב האנגלי. 26. השמע מגגינה ללא מילים. 28. נוהג בהמות. 30. קיא. 31. מכינויי אלוהים. 32. קוסם. 33. שיר. 35. נע ונד. 36. טנא. 37. פרי טרופי. 38. תרעומת. 47. שמו של דב מפורסם. 42. שיער קשה. 43. מזג אויר חם ויבש. 44 כוננית. 46. חור קטן. 49. דבר נעלם ונסתר. 52. שמנהגו להצחיק. 54. מילת זירוז. 55. בהרת שמש. 57. שניים. 58. זו. 59. כלל הדברים. 60. ברית. 62. רכוש. 64. נדבא. 65. בנו של למך, לוטש נחושת. 67. האזור בדרום לבנון, עליו נערכה פשיטת צה"ל. 69. מפעל לקרטון גלי. 71. תפארת. 73. הרם למעלה. 74. שצורתו כשל תפוח־אדמה. 75. נסיכות נפט ערבית העומדת לקבל עצמאות. 77. לשם נשואות עיני כל אוהדי הכדורגל. 78. מבניו של דוד המלך. 79. חלחלה.

מאונך:

1. חומר ממיס צבע. 2. מדינה אפריקאית. 3. מפציץ־קרב צרפתי. 4. תכונת השעון. 5. המציא מעשיות. 6. האומות המאוחדות בלי ראש. 8. מאברי הפנים. 9. מלאך. 10. מס+ שטבעו לחשוד. 11. מלך צור. 12. תכשיר כימי להשמדת מקקים. 13. מרכזי. 15. אבין של יהושע. 18. שר. 19. מתאונן. 22. זהב. 23. מילת זירוז. 27. אחד היסודות הכימיים. 29. גיבורה הלאומי של איטליה. 34. נהר באפריקה. 37. עוף לילה טורף. 38. כלי בישול. 39. לא כשר. 40. הנה. 45. גברה על שלמה בחכמתה. 47. זמר ישראלי. 48. ישן. 50. הדמות המסמלת את ארצות־הברית. 51. סירות הדר צהובים גדולים. 53. אביהן של בנות מפורסמות במקרא. 55. זעקת חמור הבר. 56. שניתן לראות בעדו. 58. היא מאלאגאש. 61. זע. 63. עיר כוהנים. 66. יצרו. 68. קול שמחה. 70. הצגה של פזמונים ומערכונים. 72. שמו הפרטי של זמר כושי עיוור. 74. ראשית היום. 76. בכי, מספד. 77. מאותיות האל"ף בית.

זכו בפרסים

ואלה פותרי התשבצים שפיתרונותיהם עלו בהגרלה וזיכו אותם בפרסי ספרים:

תשבץ מס' 1696: שלמה עקרוב, אבא הלל 100, רמת־גן; יצחק א' דגני, ת.ד. 305, טבריה; רב"ט יצחק פינקלשטיין, דואר צבאי 2297, צה"ל.

תשבץ מס' 1697: נחום סלע, דוד מרכוס 14, חיפה; תרצה קרת, אוסישקין 4, קרית־מוצקין; משה גרובר, אחד־העם 94, תל־אביב.

תשבץ מס' 1699: שרה ויצחק מרגלית, גן־יאשיה, דואר־נע השומרון; אביבה גינזברג, רידינג 43, תל־אביב; יונתן ישראלי, שדרות בן־מימון 60, ירושלים.

תשבץ מס' 1701: מכלוף אמסלם, רחוב הפלמ"ח, טבריה. נעמי רון, לונדון; אבי ברזילי, קיבוץ מענית, דואר־נע מנשה.

תשבץ מס' 1703: אביבה גיא, אוריאל אקוסטה 1, תל־אביב; הרמן חנוך, יואב 34, רמת־גן; אבי לוריא, דואר צבאי 2431, צה"ל.

תשבץ מס' 1704: סמל אברהם יפרח, דואר צבאי א/2737, צה"ל; אמי וניסים פרחי, טבריה 31, בני־ברק; חנה פרידמן, דוד רמז 154/19, צפת.

תשבץ מס' 1705: יהודה שמיר, קיבוץ עמיעד, דואר־נע חבל כורזים; יוסף מזרחי, קיבוץ שמרת, דואר־נע אשרת; אברהם פלינט, זמנהוף 5, תל־אביב.

פרסי חשבץ

ואלה הפותרים שזכו בפרסים עבור פיתרון חידות חשבץ.

חשבץ מס' 1701: 20 ל"י — דני קדם, מס' אישי 2078238, דואר צבאי 2308, צה"ל.

פרסי ספרים — אמיל סלמאן, רחוב 118 מס' 15, נצרת; ראלי רובין, קיבוץ חולתה, דואר־נע גליל עליון; אבישי יערי, קק"ל 4, תל־אביב.

חשבץ מס' 1703: 20 ל"י — עירית סקוב, ויצברד 17, ראשון־לציון; **פרסי ספרים** — חנה בן־גרא, פרחים 3, רוממה, חיפה; שלום פרינץ, מכבי 6, רעננה; יחיאל זוטלר, שיכון המועצה, רמת־השרון.

חשבץ מס' 1706: 20 ל"י — רוני קציר — ברודצקי 24, תל־אביב; **פרסי ספרים** — רות מלמד, שדרות המלך דוד 6, תל־אביב; יעל מרחב, קיבוץ בית־זרע, דואר־נע עמק הירדן; בנימין וייס, ברדיצ'בסקי 16, גבעתיים.

הפרסים יישלחו לזוכים בדואר.

תה רואה, בן־טלה,
מאמץ השתלם. לא
רחת לחינם. אל
רפה את המתח —
בעתיד ישתלם לך
דבר. אתה עוד תג־
לשיא. העיקר ש־
משיך באותו מרץ.
ך, בת־טלה, מצפה
בוע שיגרתי ביותר.
ם שינוי. השתדלי לעבור את המש־
" — אחריו תבוא המנוחה המצופה.

★ ★ ★

הצלחה בעסקים. אבל
אל תסתנוור. המשיכי
לעזור לאנשים הקרובים
לך. בני־משפחתך יגרמו
לך נחת־רוח בשבוע ה־
הולך ומתקרב. ילדיך
גדלים — והם עוד יג־
רמו לך רגשי גאווה.
לך, שור, ממתינה בש־
בוע המתקרב היכרות
ם בת מזל דגים. תחילה היא תעלה יפה
— אך ידידות זו תיגמר במריבה סוערת.

★ ★ ★

בוע של הצלחה ב־
ל השטחים. במקום
בודתך תוכה להער־
ה מצד הממונים
לייך. בביתך ישוב
שרור השקט. נחת
ילדיך. לך, תאומה,
צפה השבוע הפתעה,
צד בן מזל אריה,
מנו לא ציפית לחר־
ה בזמן הקרוב. קבלי אותה והראי את
ימחתך. הרבי בטיולים ובמסעות ברגל.

סוף־סוף עומדת שא־
פתך להתגשם. בצע את
המוטל עליך ותראה
אור במלוא. ידיד קרוב
יגיע לביקור קצר שב־
סופו תחול מריבה בי־
ניכם. בשטח האהבה
את, סרטנית, עומדת על
הגובה בשבוע המתקרב
ובא. אבל, לעומת־זאת,
פנע בך קונוניה במקום עבודתך. ליבשי
ום בהיר ושמרי על הופעה חיצונית נאה.

★ ★ ★

תקופה בה אתה
ול להסדיר את כל
ניותיך. ראשך צלול
אתה שוב מסוגל ל־
תגבר על המיכשולים
המסומנים שעמדו
דרכך. אם תתאמץ
ך מעט אתה יכול
הפוך את הקערה על
ה. פגישה מיקרית
הפוך לרומן סוער. חבק עולם ומלואו.
תה בדרך לאושר. החזק בו היטב!

★ ★ ★

נכנסת לעבודה במלוא
המרץ. עבודתך מראה
סימני הצלחה מובהקים.
אך לעומת זאת הינך
מזניח התחייבויות קוד־
מות. אתה סובל כאבים
בגופך, אל תזניח את
עצמך, אתה זקוק כר־
גע לכל כוחותיך ומח־
שבותיך. מוטב שתלך
רופא כדי לברר את מצבך הגופני. בנות
זולה, זה הזמן למצוא את בחיר ליבכן.

שוב פחדיך הכמוסים עומדים לך בדרך.
החום השרבי מעיק עליך ואתה הולך מדחי
אל דחי. כוח העבודה שלך גם הוא סובל.
אולם קרן אור תשפיע
עליך לטובה בסוף ה־
שבוע בדמות אדם אותו
תכיר על־ידי ידיד מש־
פחה. היה אסטראמג
ובצע את כיבושיך צעד
אחר צעד ובבימחון.
הייה רומאנטי ועדין
נפש. הכוכבים מנבאים
לך שינוי רציני לקראת
העתיד. הדרך בה את
יוקר. הפזרנות תביאך, בסופו של דבר,
של דבר היא תפגע בך. אל תתגרי בו.

★ ★ ★

נו, אתה באמת צריך לריב כל הזמן עם בת־זוגך? הרי לא כדאי לך להחליף אותה. איך שלא יה־יה, התנהגותך תורגת מתחום המותר. אתה שוקע בעצבות, בעיי־פות וברחמים־עצמיים. נדמה לך שאתה עו־שה הכל כדי לצאת מהסבך אליו נקלעת, אך לא זו הדרך. הייה אדיב, נעים הליכות והפגין רוחב־לב. זה יחזיר לך את שיווי המישקל הנפשי. הצלחה רבה צפוייה לך בשטח העיסקי.

★ ★ ★

מצבך בעבודה הולך ומשתפר. סוף־סוף
הפסקת לריב עם הבוס. אל תחשוב על
מקום עבודה אחר. אתה
שוב מקדיש את זמנך
לעיסוקים אינטלקטואל־
יים. במישור הרומנטי
זה שבוע נפלא. מחזריך
חוזרים אליך. אתה נר־
אה שוב צעיר ובעל
מרץ, עצור! אל תצעד
בביסחון מופרז. זה
מוקדם מדי. רסן עצמך,
אחרת תשלם שוב ב־
מתנהגת כלפי בן־זוגך אינה הוגנת ובסופו
לחוסר כיס. הרבי לקרוא בזמנך החופשי.

★ ★ ★

כוח הרצון שלך השבוע מעל לכל. יש מקום להגיגים יסודיים. אתה לא מרו־צה מהעבודה ומהמ־מונים עליך. זה מצב זמני חולף. השתדלי לחשוב יותר על ה־בית ועל הסובבים אותך. צאי לבלות, היי אדיבה ופשרנית לבני משפחתך ולידי־דיך. הם זקוקים לך. בן גדי, זה בהחלט לא שבוע להימורים. התרחק מהם. הקשר שלך עם בת מזל דגים חולך ומניב פירות. לבש כתום.

★ ★ ★

המתח בו היית שרוי בשבוע שעבר חלף.
זהו שבוע שקט, בתחום הרומנטי, העיסקי
והמשפחתי. אתה שוב
יודע לוסת את רגשו־
תיך. צפה לרגעים מה־
נים ואף להצלחות מסו־
יימות, בעיקר בשטח ה־
רומנטי. עכשיו העת
לחשוב על העתיד, ולש־
קול מחדש את כל צדדי
אישיותך. עשה זאת ב־
קור רוח ובאובייקטי־
יות. אל תנסה להשלות
את עצמך. הרבי לבקר בתערוכות, במופ־
עים ציבוריים ובמקומות־בידור. ליבשי חום.

★ ★ ★

אל תתרגזי בת־דגים, זה לא יעזור, זה רק יגביר את המתח בינו לבינך. הוא אומנם לא מבין אותך כר־אוי, אולם הוא אוהב אותך ועליך להסתפק בשלב זה באהבתו. שימרי על פנייך שלא תיראנה עייפות ור־עות־מראה. מישקלך ירוד ועליך להש־תדל לעלות במישקל. החיוך אף פעם לא מזיק. כשמחייכים השמיים מתבה־רים. סוף השבוע יחיה על מי מנוחות. הרעיפי עליו אהבה. היזהרי מהצטננות.

"זה יכול להישמע מצחיק," כתבה לי י.ד. מירוחם, "אבל ביטלתי המון פגישות עם הרבה בחורים, רק בגלל שאיני יודעת כיצד להתנשק. הנני שוכבת ערה ותוהה אם עשיתי מעצמי טיפשה במיקרים הקור־מים. וכל הזמן אני חושבת כיצד צריך ל־התנשק. הדבר מסריד אותי כל־כך ואני רוצה מהר תשובה."

תשובה: ישנה רק הנשיקה ה־רגילה. לא קיימים ספרים או חו־קים של „איך להתנשק". לכן, ה־דרך, כיצד להתנשק' הינה הדרך שלך, בהתאם לרגשות שלך. חש־בי על הנשיקה כמו על חיוך, וכ־בר תפסת את הרעיון — הינך מחייכת כפי שאת מרגישה.

60/70

אני בטוחה שתצחקי למשמע השאלה: „כיצד לחייך אל נער שחייך אלייך?".

★ ★ ★

חם ומרגיע

אג'לא רוצה לסכסך אבל **58/70** הוא רב־ט, ואילולא היה משרת אי־שם בין ה־חולות הוא לא היה זוכה אצלי בעדיפות ראשונית. מאחר וזכה, לא אפסח על פר־טים, הנהו ככתבו וכלשונו:

"ובכן אני חייל שגילו — 21, ומשרת אי־שם בין החולות, לכן, כולי צהוב, שחור וכל היתר. גובהי נמוך יחסית, 162 ס"מ, אך דומני שישנן בכל זאת בנות בארץ הזאת שמשתחת אלי במובן זה.

"השעמום בחגים ושבתות מעבירני על דעתי. אין אני מוצא סיפוק בכתיבת שירים ופיזמונים ואהבת חיים (ברגע שאני יוצא לחופשה), כי אני מרגיש צורך לקרוא מכ־תב חם ומרגיע."

רגשן במיקצת, לא כן?

★ ★ ★

שחורה היא ונאווה

כתוב ל־**59/70** טוב? היא לא רוצה ממך הרבה, העיקר שתהיה נחמד האוהב לבלות ולטייל ושמחוג העיתים שלך מורה על אחת השנים בין 28 ל־40.

בתמורה מובטחת לך נערה שחרחורת, נאווה ובת ירושלים.

★ ★ ★

מי את?

לא אעצור בעדך את תרצה להתכתב עם נערה כבת 19+, אבל מאיידך, אני רואה חובה לעצמי להתרות בך שהיא עלולה להפתיע אותך ביופי נדיר והעזות אין קץ — עד כדי לשלוח אלי „תמונת־בריאות" מעין זו.

ללא חת היא מכריזה על עצמה: „אני ממוצא „גוזי" אבל היא לא שלחה לי את תעודות היוחסין שלה. מה שכן, היא חז־בבת צילומי־עירום ממש מושבעת. צילומים שלה, כמובן. אכן, היא נרקיסיסטית מכף רגל ועד ראש, מה שלא מונע ממנה לעסוק בין צילום עירום אחד למישנהו בשירטוט דקורציה פנימית.

אפילו לגבי **60/70** היא אלמונית. אבל מה שברור לי, שאם אין לך מצלמה — אין לך סיכויים!

★ ★ ★

עירום לאור הירח

אם אתם עדיין לא יודעים, אז זה בכלל לא מקובל לכתוב „רותי יקירתי". כי אני לא יקירה של אף אחד חוץ מאשר, אולי, של האמ'שלי, ורק לה מותר להדביק לי כינוי כזה, אבל רק לה.

את כל ההקדמה הארוכה הזו אני מכוונת אל **61/70** המאופיין על־ידי שתי עיניים ירקרקות המשתלבות יפה בתוך גוונם הש־זוף של פניו, כדבריו הוא. והוא כבר מנ־חש מה תגובתך: „בטח תשאלי, אתה כזה מוצלח?! אז מה אתה מחפש פה?" רגע, רגע, אתה חושב שרק עקומים כותבים אלי? אלו לא מעידים!!

והוא ממשיך: „התשובה היא שאני מח־פש גם מחפש. משום ש„היא" חייבת לה־יות מיוחדת, שאילמלא כן, היא לא תוכל לענות על דרישתי."

ואילו שמעת איזו דרישה יש לו??

„הדרישה המיוחדת שלי: כן, כן, היא צריכה לאהוב לשחות איתי עירומה לאור הירח..."

כימעט שכחתי, מימדיו הם 22/175, והוא גם סבור שהוא בכלל לא מגזים, עד כדי כך ששכח אפילו לציין את כתובתו בגוף המכתב.

אז 61/70, שלח אלי מהר את כתובתך, כי אני כבר מנחשת שתהיינה המון מועמ־דות ולו גם מעבר לגיל 30 שנה. (כמבוקש).

★ ★ ★

תל־אביב או חיפה

לא יכולתי להציל הרבה מעטו של **62/70**. כל מה שנתן לי להבין הוא שהנו חייל בחיל־הים, המעוניין להכיר נערה רצינית מהעיר תל־אביב או העיר חיפה. לובש המדים הלבנים מבטיח: „המתקשרת לא תתחרט".

לפני שאת מתיישבת לכתוב, דעי לך: גיבורך המיועד מתנשא לגובה 182 ס"מ וכבר מלאו לו כ"א שנים.

זה הכל.

★ ★ ★

כתוב מהר

אני פשוט מתפוצצת משמחה להציג בפ־ניכם את **63/70**:

„אני יפהפיה בלונדית, ירוקת־עין וחסו־בת אברים,

„שוחרת קצב וריקודים וכותבת סיפורים ושירים.

כתוב לי, אך ורק אם אתה חייל מחיל־הים, טייס או צנחן

בסביבות שנות העשרים לחייך. רצוי ש־תהיה מזוקן ויפה־תואר,

שהקצב יזרום בדמך, והספרות לא תהיה זרה לרוחך.

כתוב מהר, אני מצפה!!!"

אם היא השמיטה דבר מה, מלא את החסר!

יש בעיות?

מלכת המים
1970
מטעם
העולם הזה
בחסות שעוני
CITIZEN

המועמדות הסופיות

3

ביאטריס שורץ

לשגע

אם יש משהו שביאטריס (ברכה) שורץ (16.5) אוהבת הכי הרבה, זה לשגע גברים בבריכה.

איך? פשוט: ראיתם כבר גבר שלא מתפוצץ, כשהוא נוכח לפתע שהבחורה שהוא מנסה להשוויץ בפניה במים — שׂחה פי עשר יותר טוב ממנו?

זה בדיוק מה שקורה לגברים שנתקלים בבריכה בביאטריס. כי מה הם רואים? בובה מיניאטורית (166, כשהיא עומדת ביבשה) בלונדינית וכחולת־עיניים, משתכשכת במים ועושה רושם שאינה יודעת איך לעשות מה. ואז, כשהם באים להפגין את גבריותם המימית וללמד אותה, היא מפליגה במהירות, בכל סיגנון שתרצו, ומשאירה מאחוריה פס של קצף. ואם לא די בזיון וקצף הקוצף, היא עוד

על כל לשון בגיל 16, אפשר עוד לסלוח לה שהיא אוהבת ללקק ארטיק. ביאטריס היא בלונדית טבעית, ורק לעיתים נדירות היא נעזרת בספריי מיוחד לשיער, וולה פלקס.

מוכנה לפעולה ביאטריס ב־מדים האהובים עליה ביותר — בגד ים. והיא רוכשת רק מהמובחר. כאן: בבגד ים טופסי של גוטקס.

מטפסת לקינות על המקפצה, מסיימת בקפיצה מסחררת.

מלבד זה אוהבת ביאטריס סתם להשתובב — גם ביבשה. היא מלאת מרץ שופע, כפי שניתן למצוא רק בבת 16, מסתובבת תמיד יחפה, כשזה מתאים וכשזה לא מתאים, ונהנית להפגין את שתי גומות החן הנהדרות שלה. „אני רגילה שכולם מביטים בי,“ היא מסבירה כאילו היה זה הדבר הטבעי ביותר בעולם.

הדבר היחידי שחסר לה בחיים זה עוד כמה שנים. „כמה שהייתי רוצה להיות מבוגרת יותר,“ היא נאנחת, והלב ממש נשבר מהשתתפות בצערה. „פשוט לא מתייחסים אלי מספיק ברצינות בגלל שאני כל כך צעירה. אני עוד זוכרת איך שרפי שאולי פעם זרק אותי מהדיסקוטק שלו: ‚ילדה, לכי הביתה,‘ הוא אמר לי.“

* * *

נוסף לזה, אוהבת ביאטריס, ילידת בואנוס־איירס שעלתה ארצה בגיל שנתיים, גם ריקודי עם וסלוניים, פלאקאטים פסיכודיליים, ולרכב הרבה על אופניים. יש לה שנתיים תיכון בקיבוץ בית־אלפא, שלוש שנים בלט אצל אלישבע מונה, אבא מנהל מלון ואמא מסג׳יסטית.

ומה היא רוצה להיות? לא — הפעם טעיתם. היא לא רוצה להיות — היא כבר עושה את זה: דוגמנות צילום ומסלול.

פרצוף שכמוחך

זוהי ביאטריס במלוא זוהרה. „צבעי המלחמה“ שלה הם שהר הקיץ של הלנה רובינשטיין, שיצא לשוק רק השבוע. ביאטריס מקפידה מאוד על בחירת חומרי האיפור, ומדקדקת בכל פרט בשימושם.

גברים בבריכה

דור הולך ודור בא

ביאטריס מבלה בחברת כמה צעירות פחות, בטיילת, כשהיא מדגימה את בגד החוף בצבע הבז׳, מתוצרת חברת גוטקס. הבגד קרוי קמל הייר ולביאטריס ממש נוח ללבוש אותו.

אמנות

תדריך

יאטרון

★★★ **איזק עדין** (הבימה) — מחזה של אלבי („וירג'ינה וולף") על בדידות, אנוכיות וצביעות בבורגנות האמריקאית, מבוצע היטב על ידי מרים זוהר, סטלה אבני ומשתתפי ההצגה האחרים. תיאטרון טוב.

★★ **המכשפה** (תיאטרון גודיק) — מחזה של גולדפאדן בלבוש צבעוני חדש, בקצב מודרני של יוסף מילוא (במאי) ו־נועם שריף (מנהל מוסיקלי). לחובבי הצגות ראוה.

★★ **מזון פלאזה** (הקאמרי) — שלשה מערכונים בשניים, המתרחשים כולם באותו חדר מלון, גדושים מקצועיות ועם משחק מהנה של עדנה פלידל ואבנר חזקיהו.

★★ **נרנדה בשניים** (התיאטרון הצעיר) — גבר ואשה מחפשים מפלט זה מזה ומצרכונים בשניים, המתרחשים כולם באותו חדר מלון, גדושים מקצועיות ועם משחק מהנה של עדנה פלידל ואבנר חזקיהו.

בידור

★★ **תל־אביב הקטנה** (בימות) — שיחזור שלישי של ימי תל־אביב הראשונים בזמר ובמחול. אושיק לוי וחנן גולד־לאס נחמדים. לאלה שלא ראו את ההצגה הגלגוליה הקודמים.

★★★ **חיי כלב** (התיאטרון העממי) — גדי יגיל מתמודד עם חומר שאינו עומד ולו על רמה גבוהה, ויכול לו. ההצגה עבדה הודות לכשרונותיו המגוונים של גדי כקומיקאי, מגיש פזמונים ורקדן לעת מצוא.

מחול

השראה מדיסקוטק

„רקדן היום הוא אמן מסוג ג', גם ב־משכורת וגם ביחס הוא נחות גם מן ה־שחקנים וגם מן הזמרים. ואין זה פלא, מ־שום שהמחול מפגר היום אחרי שאר ה־אמנויות ואיני מצליח להדביק את הרוח הזמן. ה„פוסטרים" הביאו את הציור לכל בית, החיפושיות הפכו את המוסיקה לנחלת הכלל ופתחו אזניים אטומות רבות, אבל איש לא הצליח עדיין לעורר תגובות דומות בעזרת תנועות מחול".

שמעון בראון, מולידה של להקת ג'ז פלוס מנסה להסביר מדוע בחר בדרך שבחר.

„הייתי חבר בלהקת בת־שבע, רקדתי עם כמה שנים. אבל בסופו של דבר הרגשתי יובש. זה יפה, זה אסטטי וזה לא מעניין איש. נסעתי לאמריקה ולמדתי שם שנה, וחזרתי מלא אידיאלים — הראשון בהם להוציא את הריקוד מן ההסגר האמנותי ש־לו. עשרה ימים לאחר שהקמתי את להקתי הראשונה, פנו אלי מן הטלוויזיה ורצו ש־נשתתף בתכנית, כרקע להופעת זמרים.

מירנה סטרום
„חושבים שאני ,מחפשת'..."

אני צריכה קודם להראות מה אני יודעת. צריכה להתחיל מהתחלה, ומקווה שזה יהיה בסדר. אני חושבת שבגלל שאני יכולה גם לשיר וגם לרקוד — זה טוב. כי משחק זה בעיה של שפה. ועד שאני אגיע לזמן שאדבר טוב...

★ ★ ★

אני אדם שכך הזמן חושב. הזמן בשבילי הוא משהו חשוב. אני יודעת שרק פעם אחת אני אחיה בעולם.

פעם הייתי רגישה מאד, היה איכפת לי מה אחרים חושבים עלי. אבל החיים לימדו אותי קצת להתבגר. היום אני יכולה לו־מר: תלוי מי. כי אני כבר די מבוגרת לחשוב שאני זה — אני. מובן שאני רוצה להיות נחמדה עם אנשים. אבל אם הם לא אוהבים אותי אז מה? אני בתחרות פופולאריות?

אני עכשיו מוכנה כבר לחיי נשואין. כשהייתי בגיל 21 לא חשבתי על זה. אהבתי בחורים. עבדתי. היו לי חיים משלי. רציתי משפחה משלי. אבל לא חשבתי שאני צריכה זאת. ואני באמת שמחה שלא התחתנתי מוקדם.

היום התיאטרון בשבילי זה הכל בחיים. אבל אני יודעת שבעל וילדים יהיו יקרים לי יותר. כי עכשיו חסרה לי משפחה. ואני יודעת שאם יהיה לי קשה גם תיאטרון וגם משפחה, החיים לימדו אותי שעלי לבחור במשפחה. כי אני אוהבת אהבה. מהעבודה את מקבלת המון, אבל כשאת חוזרת הביתה ואת לבד...

★ ★ ★

אם לא היו לי חברים ידידים, לא הייתי יכול להסתדר לבד.

יש בחורים שרוצים להיות רציניים איתי, אבל אני לא רוצה. יש לי שני ידידים אינטימיים. אחד מהם זה יותר פרטי. אבל מה יהיה הלאה? אני נותנת לזמן לעשות את שלו. אסור לחשוב ולעשות תוכניות. יש לי גם בעיות עם מחזרים. בדרך כלל אני אוהבת אנשים, לא מפחדת מהם. מדברת איתם בחופשיות. אבל אני רואה שזה עושה לי בעיות לא מעטות. כי הם רוצים יותר מזה. הם חושבים שאני „מחפשת". עכשיו אני רואה שאני צריכה להפסיק להיות חברותית ונחמדה לאנשים שאני לא מכירה. זה עושה לי רק בעיות.

אני בת 24 ומספיק מבוגרת לסדר דברים. אני לא במצב שאני מפחדת להזמין חברים הביתה לדירה. אני לא ילדה. אני גם לא הולכת עם אנשים שחושבים כמו בני 18.

אם אני הולכת עם בחור שאני לא מכירה טוב, והוא רוצה לעלות אלי לדירה לאחר בילוי של לילה, אני יודעת לדחות אותו בעדינות אך בתקיפות. צריך להתנהג באדר־בות. בלי סטירות. אני משתדלת להתנהג כמו אשה. חם ויפה. אני עושה מה שאני רוצה לעשות בלי צעקות וסצינות, כדי שאותו בחור לא יתבייש אחר כך. כי אני בטוחה שהוא לא רצה לעשות לי משהו רע. זה רק שהוא רוצה ואת לא רוצה. ואם את מתנהגת יפה. הוא מבין אותך. כי הוא רק בן־אדם.

למרות החוצפה של הבחורים הישראלים, יש בהם קסם. הם יפים מאד. כולם. ואני אוהבת אותם נורא.

והי מירנה סטרום — העולה מארצות־הברית

ברגע שניבחרה לכוכבת המחזמר הסנס־יוני שיער, יצאה השחקנית־רקדנית־זמרת, עולה החדשה מארצות־הברית מירנה סט־רום, מאלמוניותה.

אם יזכה שיער בישראל להצלחה הסנס־יונית לה זכה באירופה ובארצות־הברית, היה מירנה סטרום כוכבת מפורסמת.

משום כך מעניין במיוחד הראיון שנתנה כתבת העולם הזה — בטרם ידעה כי תה־וך לכוכבת, כאשר היתה עדיין נערה בו־רה בעיר גדולה, שחקנית אלמונית שעת־ה לא ברור.

●

פעמים עציב לי. נורא עצוב. אני לא יודעת אם זה בגלל שאני לבד , בגלל עתידי המעורפל. כשאני מדברת ם הורי בטלפון, למשל, אני בוכה בפנים, תוך הלב שלי. בקול רם, אני פוחדת כוכות, כי אז אני מתפרצת חזק. ואני לא צה שהם ידעו שם בניו־יורק, כמה שאני דדה ומתגעגע אליהם.

אני יודעת שלחיות לבד זה לא קל. ב־ך זה גם לא מקובל. אבל בניו־יורק שות את זה הרבה בחורות.

אני חושבת שזה לא שאלת חיים לגור ד, אבל זה רעיון טוב. את חופשיה עשות מה שאת רוצה. את לומדת את זים מקרוב יותר, וביסודיות.

לא הייתי מוכנה לגור יחד עם חברה. הייתי צריכה לשתף את הבית שלי עם ד אדם, אז זה רק עם בעל.

לא קל לי בחיים האלה. אני עצבנית אד ומדברת כל הזמן עם תנועות ידיים. י גם לא יכולה לשבת על מקום אחד. לי מזל שהחברים שלי מבינים את ה־צב שלי ומשתדלים לעזור לי.

★ ★ ★

כסף לא מספיק לי. דירה ואוכל ולפעמים קצת בגדים אוכלים לי את המשכורת. כי אני רוצה להיות יפה. ו־ רוצה לחיות כמו כל בחורה צעירה א כמו זקנה. קרה לי כבר פעמים ש־בתי על הכסף ולא רציתי לצאת לבלות. בניו־יורק הייתי שחקנית והרוויחתי טוב. באתי לארץ ישראל חשבתי להתחיל ב־תו מקום שהפסקתי. אבל אני חושבת ש־ל המיבטא הזר שלי אני צריכה להתחיל ל מחדש. אני מרגישה שחורתי אחורה, ל מצד שני אני חושבת: ,מי אני ב־לז' האם אני יכולה לבוא פתאום ולהגיד: ני כאן — אתם לא שמחים?' לא! אני יכולה.

שקיבלה את התפקיד הראשי במחזמר ,שיער'

רוצה להיות נחמדה עם אנשים. אבל אם הם לא אוהבים אותי אז מה? אני בתחרות פופולאריות?

אני עכשיו מוכנה כבר לחיי נשואין. כשהייתי בגיל 21 לא חשבתי על זה. אהבתי בחורים. עבדתי. היו לי חיים משלי. רציתי משפחה משלי. אבל לא חשבתי שאני צריכה זאת. ואני באמת שמחה שלא התחתנתי מוקדם.

היום התיאטרון בשבילי זה הכל בחיים. אבל אני יודעת שבעל וילדים יהיו יקרים לי יותר. כי עכשיו חסרה לי משפחה. ואני יודעת שאם יהיה לי קשה גם תיאטרון וגם משפחה, החיים לימדו אותי שעלי לבחור במשפחה. כי אני אוהבת אהבה. מהעבודה את מקבלת המון, אבל כשאת חוזרת הביתה ואת לבד...

★ ★ ★

אם לא היו לי חברים ידידים, לא הייתי יכול להסתדר לבד.

יש בחורים שרוצים להיות רציניים איתי, אבל אני לא רוצה. יש לי שני ידידים אינטימיים. אחד מהם זה יותר פרטי. אבל מה יהיה הלאה? אני נותנת לזמן לעשות את שלו. אסור לחשוב ולעשות תוכניות. יש לי גם בעיות עם מחזרים. בדרך כלל אני אוהבת אנשים, לא מפחדת מהם. מדברת איתם בחופשיות. אבל אני רואה שזה עושה לי בעיות לא מעטות. כי הם רוצים יותר מזה. הם חושבים שאני „מחפשת". עכשיו אני רואה שאני צריכה להפסיק להיות חברותית ונחמדה לאנשים שאני לא מכירה. זה עושה לי רק בעיות.

אני בת 24 ומספיק מבוגרת לסדר דברים. אני לא במצב שאני מפחדת להזמין חברים הביתה לדירה. אני לא ילדה. אני גם לא הולכת עם אנשים שחושבים כמו בני 18.

אם אני הולכת עם בחור שאני לא מכירה טוב, והוא רוצה לעלות אלי לדירה לאחר בילוי של לילה, אני יודעת לדחות אותו בעדינות אך בתקיפות. צריך להתנהג באדר־בות. בלי סטירות. אני משתדלת להתנהג כמו אשה. חם ויפה. אני עושה מה שאני רוצה לעשות בלי צעקות וסצינות, כדי שאותו בחור לא יתבייש אחר כך. כי אני בטוחה שהוא לא רצה לעשות לי משהו רע. זה רק שהוא רוצה ואת לא רוצה. ואם את מתנהגת יפה. הוא מבין אותך. כי הוא רק בן־אדם.

למרות החוצפה של הבחורים הישראלים, יש בהם קסם. הם יפים מאד. כולם. ואני אוהבת אותם נורא.

שמעון בראון (במרכז) ורקדני „ג'אז פלוס" בדיזנגוף
רקדן — אמן סוג ג'

הסברתי להם שאיני מעוניין בהצעה מסוג זה. אני מוכן להכין כוריאוגרפיה לטלוויזיה, אבל לא כרקע אלא כמופע בפני עצמו. לאחר ויכוחים רבים הסכימו."

העיקר שהצופה נהנה. התוצאה ידועה היטב. החלק היחידי בתכניות אולפן עגול שזכה להערכה בלתי מסויגת של ה־קהל והביקורת גם יחד, היו אותם קטעים בהם הופיעה ג'ז פלוס. בעקבות הצלחה ב־טלוויזיה באה סדרת הופעות על הבימה.

„תוך שלשה וחצי חדשים באו לראות אותנו יותר אנשים מכל הקהל שראה את להקת בת־שבע בחמש שנות קיומה. זה הוכיח לי שאני נמצא בדרך הנכונה. כל האמנויות מנסות היום להגיע אל קהל גדול ככל האפשר, וזאת גם שאיפתי. לכן עברתי גם מג'ז, שהיה עד עתה הבסיס לרקודים שלנו, ל„פופ" — המוסיקה הקרובה וה־חביבה היום על מרבית הצעירים.

„אנחנו מנסים לתאר הרגשות פשוטות ומובנות לכולם, כמו אהבה, מין ומחאה אנטי־מלחמתית, והמוסיקה שמלווה אותנו היא של להקות רוק כבד.

„זה בעצם מה שקורה היום בדיסקוטקים, וזה דוקא מוצא חן בעיני. התנועות ה־מתמשכות הללו, מן הראש ועד כף הרגל, המפעילות את כל הגוף כולו."

„אם יקראו לזה אחר־כך אמנות או בידור או מי יודע מה, זה כבר לא מעניני. אם הצופה נהנה, אני השגתי את מטרתי."

מלון ליל־קיץ

★ **חלום ליל קיץ** (התיאטרון הקאמרי) — „חלום ליל קיץ אינו מחזה קלאסי על יותן, שקספיר רצה לכתוב סאטירה מודר־נית, חריפה וציניות, בלי הרומנטיקה של מנדלסון," כך מסביר שמואל בונים, הבמאי, את חלום ליל קיץ שלו, המעודכן עד ימינו.

„חלום ליל קיץ הוא מחזה על סקס, ו־המחזה הארוטי ביותר בין מחזותיו של שקספיר," מצטט בונים את הפרשן יאן קוט. „אוברון מודיע בפירוש כי יעניש את טי־טניה בכך שתשכב עם חיה. החמור נבחר משום שבימי הרינסאנס הוא נחשב לבעל אבר המין הארוך והחזק ביותר".

קליפת הכלום. אבל אין צורך לד־אוג — ההצגה מותרת לכל הגילים. על הבמה אין אפילו רמז לאורגיה. כל מה ש־נשאר מן האירוטיקה התיאורטית הוא הצד המגוחך שבה. למשל: זהרירה חריפאי, ב־תפקיד טיטניה, מעיפה את נעליה אל על כל אימת שהיא מתחממת למראה זכר, אבל רצה מיד אל מאחורי הקלעים כדי לכלות בו את זממה.

„שמרנו על לשון מליצית בתרגום כדי ליצור את הניגוד הקומי שבין אנשים פשוטים לשפה מנופחת," דברי בונים. ו־אמנם, התרגום של טוביה כרמי מלא הב־רקות: „לצידך ולא לצודך אשכב" אומר אחד הנאהבים לבתירת לבו הדורשת חופה לפני קידושין. „הניצנים אשר הסריחו," נכשל אחר בלשונו, ומתקן עצמו בחפזה „הניצנים אשר הפריחו". „התנדפי מכאן קליפת הכלום, קוצו של קוץ, קליפת ה־שום" מגדף אחר את אהובתו שנמאסה עליו. אבל מה לעשות ורוב השחקנים ה־ישראליים מתקשים מאד בהיגוי, בעיקר כשמדובר במליצות שיש להשמיען במהי־רות ובטבעיות. אז נבלעות הברות ומת־לבלות מלים.

„שקספיר שאינו מגיע לקהל אינו שק־ספיר!" אומר בונים בצדק על בן סטראט־פורד המפורסם, שהקהל היתה דאגתו ה־ראשונה. חלום ליל קיץ של בונים מגיע לקהל משום שיש בו הרבה הצחקות מבוי־מות: פוק (שלמה וישינסקי) מרסס אהבה במשאבת פליט, ובאותה הזדמנות גם מרסס את כל החדר נגד זבובים. הרמיה (עליזה יצחקי) מתפשטת לעיני הקהל (אל חשש — רק מחליפה שמלה לכותנת לילה) שעה שמכריזה את אהובה להסתתר מאחורי פרגוד.

אבל כשמופיע פוק בסוף המחזה ומציע לכל מי שמצא כאן סגיעה בטעם, לחשוב כי רק חלם לרגע, אי אפשר שלא לחשוב כי אפשר למצוא במלון ליל קיץ דברים רבים — אך לא חלום.

קולנוע

תדריך

תל־אביב

★★★★ **פסיכו** (מקסים, ארצות־הברית) — סרט־מתח יוצא מן הכלל. אחד משיאיו של אלפרד היצ'קוק, בעלי עצבים חזקים — אל תחמיצו.

★★ **פרח הקקטוס** (דקל, ארצות־הברית) — קומדיה סלונית על רופא־שיניים אוהב־נשים ומזכירתו הנוקשה. עם אינגריד ברגמן ואלתר מתאו, מתאים לקיץ.

★★ **פריחה ושלכת** (אוריון, אנגליה) — מלודרמה משפחתית על התנגשות בין אב מחמיר לילדיו המתבגרים. מישחק טוב של ג'יימס מייסון.

★★★★ **שמונה וחצי** (גורדון, תל־אביב) — לבטי יצירה של אמן באחד ה־סרטים המעולים של פרדריקו פליני.

★★ **משפחת טרפס** (הוד, צרפת) — קומדיה נוספת של לואי דה־פינס, המשתולל כדרכו, הפעם בגלל קרוב־משפחה שקם ל־תחיה לאחר שהיה קפוא 65 שנים.

★★ **היה שלום מר ציפס** (צפון, ארצות־הברית) — סיפור רומנטי על מורה שמתייחס למלאכתו בקדושה, בתוספת מוסי־קה בינונית ומשחק נהדר של פיטר או'טול.

ירושלים

★★ **הג'וב האיטלקי** (אור־גיל, אנג־ליה) — קומדיית־פשע שמצטיינת במיוחד במירוץ מכוניות אקרובטי לקראת הסוף.

★★ **פופי** (רון, ארצות־הברית) — מלו־דרמה על אב המגדל ילדיו בפרבר־עוני ניו־יורקי. אלן ארקין מצויין.

חיפה

★★★ **כנופית הסיציליאנים** (עצ־מון, צרפת) — סרט־פשע צרפתי, מקצועי מאד, עם ז'אן גאבן, אלן דלון ולינו ונטורה.

★★ **טופאז** (פאר, ארצות־הברית) — ריגול נוסח היצ'קוק מתחיל בניו־יורק, נמ־שך בקובה ומסתיים במאירים.

פסטיבל קאן

נערת הזוהר

בת ה־78

הקולנוע הוא בית־החרושת הגדול ביותר בעולם לאשליות. בזה אין כל חדש. פסטיבל קאן הוא תצוגה של נערות מופשטות ומודעות־פירסומת מוחשיות. גם זה ידוע.

כדי שמישהו ישים לב אליך בפסטיבל מעין זה, אינך צריך להיות טוב, אבל צריך לעשות הרבה רעש. גם זה אינו סוד. אבל מה לעשות כשאתה מישראל הקטנה, כשתקציבך אפסי (יחסית) כשאתה בא מארץ בעלת בעיות בטחוניות (אשר לא אחת משפיעות על הלך רוחם של השופטים הנכבדים), ובאשר הכוכבת שלך היא בת 78, ומעל לכל: אתה רוצה להצ־ליח, למצוא שוק לסרטך הנוכחי ועידוד לסרטך הבא?

מכאן לקאן. כך, בערך, נראתה התמו־נה כאשר לפסטיבל הסרטים האחרון בקאן יצאו עמי ארצי (המפיק) ודני וולמן (הבמאי), עם הסרט שבחר לייצג את ישראל — התמהוני. הכוכבת הסבעית שלהם, ליאורה ריבלין, דרשה שמלה בתיכנונו של גדעון אוברזון. מחירה היה 1200 לירות.

בתקציב שהועמד לרשות המפיק על־ידי הממשלה, 20 אלף לירות באופן תיאורטי (ארצי הלווה את הכסף באופן פרטי, בהבט־חה שיקבלו חזרה מן הממשלה לאחר הבאת הקבלות המתאימות) נתנו הנחיות מדוייקות על מה מותר לבזבז את הכסף.

זה צריך לכלול כרטיסים למייצגים בפס־טיבל, הוצאות פירסום ואירוח, כל מיני דברים, אך סעיף ביגוד לא היה שם. הוחלט, איפוא, להציע לגברת ברתה ליטוינה, בת ה־78 (המגלמת בסרט אשה במושב־זקנים צפתי) לעשות סיול לקאן, בשמלה ממלתחתה הפרטית.

שנושת אלפים תפוזים. לא רק הכוכבת הישראלית גבדלה משאר נערות הפסטיבל. הכל מתחרש שם ברחוב קטן אחד, בין בתי המלון ל„ארמון" (שם יש ביתן לכל ארץ המייוצגת בפסטיבל), דרך שדרת דקלים. בין דקל לדקל עמוד מודעות.

כולם יודעים שמתפרסמים כאן אלה שיש בכיסם די ממון כדי לקנות קיר שלם. למפיצי התמהוני היו רעיונות אחרים: הם פנו לאל־על בארץ וביקשו כובעי טס־בל. אבל מי יתן אותם חינם?

קנו איפוא 7000 כובעים, ועליהם הדפיסו התמהוני.

פנו למועצת פרי הדר בארץ וביקשו תפוזים. נענו כי צריך לדאוג לכך המשרד בפריס. הוא דאג. אנשי התמהוני קיבלו משם 3000 תפוזים ו־2000 אשכוליות.

„איזו עבודת־פרך היתה זו, להדביק תוויות התמהוני על כל כך הרבה תפוזים ואשכוליות!" נאנחת דסי ארצי, אשתו של המפיק, אשר לותה את הסרט לקאן, „ולחלק אותם לאנשים. זו היתה עבודת־פרך!"

בוכה וצוחקת. „ביום ההצגה לא האמנתי למשמע אזניי", מספרת דסי, „ניגשו אלי אנשים ברחוב ושאלו אם יש עוד מקומות".

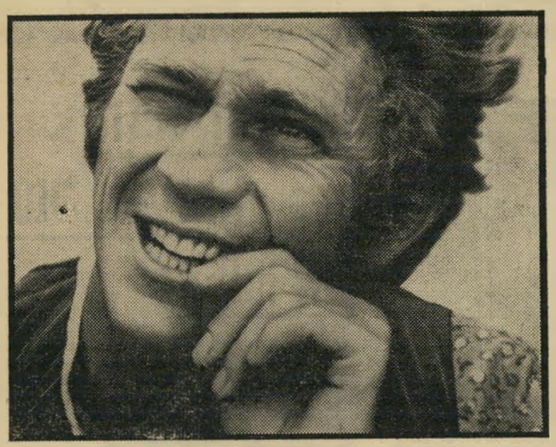
אבל בערב היתה ההפתעה הגדולה. בר־תה ליטוינה נולדה מחדש, כשבאמצע הסרט, כשהיא ממלמלת עברית מהולה ביידיש היו מחיאות־כפיים סוערות.

ברתה יצאה אל הקהל כשהיא בוכה וצוחקת: „זה כמו חלום... אני לא מאמי־נה". היא רקדה כל אותו הלילה, ולא רצתה לעזוב כילדה קטנה, ממש.

אבל השבוע נערכת הפרמיירה החגיגית באולם קרנגי בניו־יורק. באמצע יוני יראה את התמהוני הקהל הישראלי.

התבגרות על גדות המיסיסיפי

מק־קוין ב„הפירחח": קצת לשקר וליהנות

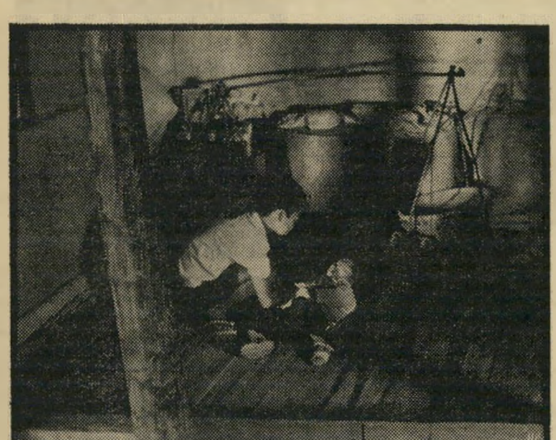
הפירחח (בן־יהודה, תל־אביב, ארצות־הברית) — זהו סרט המבוסס על הספר האחרון (פרס פוליצר) שכתב חתן פרס־נובל האמריקאי, ויליאם פוקנר, לפני מותו.

שני פועלי חוות, אחד לבן (סטיב מק־קוין) ואחד כושי (רופרט קרוס), נער בן שתים־עשרה (מיטש פוגל), יוצאים יחד למסע אל העיר ממפיס, מסע שבו יחפוץ הנער לגבר.

הבמאי מארק רידל („חשוער") הצליח לשמור על האווירה המתונה של הימים בהם התרחש הסיפור, והוא מתייחס לגיבוריו בכל אותו חום ואהדה הנובע מתוך נוסטאלגיה של אדם המתבונן אחורה אל נעוריו (הכוונה לנעורי פוקנר, כי רידאל עצמו הוא עדיין בשנות השלושים שלו). סצינות כמו ארוחת־הערב בבית־הפגישות, כשבעל העסק רודה ב„פועלות", המכונית הנתקעת בבוץ, או מירוץ־הסוסים הסופי, המוקרן במהירות איטית, יגרמו הנאה רבה לצופים. מישחקם של סטיב מק־קוין, הכושי רופרט קרוס המתגלה כקומיקאי מחונן, והילד מיטש פוגל, הוא יוצא מן הכלל. גם אם יהיו כאלה שיאמרו כי הסרט מציג צד ורוד מדי של דרום ארה"ב, ואין בו מספיק גזענות ושיטנה, גם הם יצטרכו להודות ש־„הפירחח" שייך לסוג הבידור היותר טוב.

ילדי המיקלטים של וויאט־נאם

„ילדי המיקלטים": אבא, מה זה שלום?

ילדי האפר (תכלת, תל־אביב, צרפת) — הוא סרטו הראשון של הצלם הצרפתי הנודע ראול קוטאר („Z", „ז'ול וז'ים", "הסינית" ועוד) סרט המוקדש כולו לצורה בה משת־קפת מלחמת ויאטנאם בחיי האזרחים הנשארים בעורף.

הסיפור שבחר לצורך זה, ניתן בכל תכונות ה„קיטש" ה־אופייניות: אם מתה מסרטן, קרובת משפחה רעת־לב המסר־בת לטפל בילדים הנותרים יתומים (האב יצא להילחם בשו־רות הויאט־קונג), מבוגרים מנצלים עבודת ילדים, ועוד ועוד. אם בכל זאת מצליח קוטאר להשתחרר מן הריבה הסנטימנ־טלית שאחרים היו שוקעים בתוכה, הרי זה משום שהעדיף להסתכל בכל המתרחש כמשקיף מן הצד, המנציח מאורעות.

הוא נעזר בזוג ילדים נפלאים, ילד בן אחת־עשרה וילדה בת שנה וחצי, ואהבתו של הבכור לאחותו הקטנה ברורה ומוצגת ברגישות גדולה כל־כך, שהיא חייבת לנגוע ללב כל מי שיש לו לב. דרך עיני הנער משתקפת בבואה של מלחמה מבעיתה. אך כל זה נראה בטל בשישים בהשוואה למבט אחד רווי חום של הנער, המחייך אל אחותו, שעה שהוא מעמיס עגלה בבגנות להרוויח כמה פרוטות. מדכא? עצוב? כן.

אהבהבים סוערים במים פושרים

טיילור וביטי ב„מישחקי אהבה"

מישחקי אהבה ותאווה (תל־אביב, תל־אביב, ארצות־הברית) — זהו סרט שמבחינה סטאטיסטית חייב היה להצ־ליח. הבמאי ג'ורג' סטיבנס („מקום תחת השמש", „שיין") נחשב לאחד מגדולי הוליבוד. התסריט הוא פרי עטו של פראנק גילרוי („דבר אלי בוורדים"), ואילו השחקנים אליזבט טיילור וורן ביטי הוכיחו כבר את יכולתם (בעיקר הקופתית) בהזדמנויות קודמות רבות.

אלא שלמרבה הצער הקולנוע אינו כפוף לסטאטיסטיקה, והסרט, על אף כל נתוניו, אינו מגלה שום נטייה לחרוג מן הבינוניות, שהיא סימן־החיכר של עיר הסרטים.

הסיפור על אהבתם של פסנתרן מהמר ורקדנית, הממתינה לגירושי מחזרה הקבוע, נכתב תחילה לבמה, ועל כן הוא מתבטא כולו בדיאלוגים ולא בתמונות. הברקות בימוי מעטות, בעיקר בעריכה (מעברים קצת בלתי־שיגרתיים מסצינה לסצי־נה, בתחילת הסרט) נעלמים עד מהרה, ומה שנותר על הבד זוהי עבודה מיקצועית של מי שיודע כיצד לא להפריע לדיא־לוגים במצלמה.

אליזבת טיילור, מבוגרת, כבדה ומסורבלת מדי לתפקידה מול וורן ביטי, שנראה הרבה יותר צעיר ומוכשר ממנה. אולי משום כך מתרחשות מרבית הסצינות בחשיכה למחצה.

הבת החורגת של הפיזמון הישראלי שבה הביתה

אסתר עופרים

לאן?

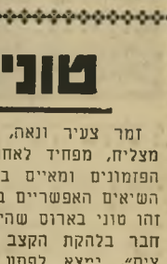
אסתר עופרים

סוף־סוף, אחרי כ־8 שנות גלות וחרם, הופיעה אסתר עופרים שוב לפני הקהל הישראלי. לא היתה זו אסתר רייכשטאט

טוני האיום

זמר צעיר ונאה, הנעזר במחבר להיטים מצליח, מפחיד לאחרונה את שוכני מצעדי הפזמונים ומאיים ברצינות לכבוש את כל השיאים האפשריים בממלכת הפופ הבריטית. זהו טוני בארוס שהיה עד לפני פחות משנה חבר בלהקת הקצב הכושלת „אנשי העצי־צים", וּמצא לפתע את המפתח להצלחה. הוא פרש מלהקתו, הפסיק להופיע בפני קהל והחל להתרכז בהקלטות בלבד. התו־כנס הפזמון הראשון שהקליט למצעד הפז־מונים הבריטי, וכעבור שבוע בלבד הגיע למקום הראשון. היה זה הפזמון „אהבה צומחת" אותו הקליט טוני עם להקה הנקראת „מגדלור אדיסון" שלא היתה מוכ־רת עד אז לאיש. למותר לציין שהיה זה להיט המהיר ביותר במצעד, והנמכר בי־תר השנה, והוא הכניס למבצעיו ממון רב.

לא עבר שבוע ואל המצעד נכנסו בסערה שתי להקות חדשות שעד עתה עדיין לא הופיעו לפני קהל. להקת „מישורים לבנים" שהביאה את הפזמון הקצבי „ילדתי אוה־בת לאהוב" ולהקת „אחות אדם" שביצ־עה פזמון שקט ה־נקרא „מאוחדים אנו עומדים". הסולן ב־שתי הלהקות היה לא אחר מאשר טוני בארוס, וחובבי הפז־מונים התוודעו למח־בר פזמונים וזמר חדש ישן, רוג'ר גרינ־וו, אשר זימר בע־בר בצמד „דויד ויהונתן", ואשר כתב את שני הפזמונים המצליחים ואף השתתף בשתי הלהקות. בארוס וגרינווי לא הסתפקו בהצלחה המשו־לשת, הקימו את צמד „הפיפקינס" והקליטו את אחד הפזמונים המשוגעים ביותר בשנים האחרונות הנקרא „תני לי את הדבר הזה". תוך שבוע התברג הפזמון אל צמרת המצעד.

טוני בארוס

היתה לי הופעה אחת ביום־העצמאות ווה נותן לי הרגשה נהדרת גם באשר למאורע עצמו וגם באשר לעיתוי".

בעוד להיטם האחרון **לחיות ולאהוב** מטפס במצעדי הפזמונים, יצאו הצ'רצ'יליב לסיבוב הופעות באיטליה ובצרפת. נקווה שבעת סיורם באירופה לא יפגשו את להקת **לד צפלין**, המבצעת המקורית של הפזמון. אגב, רוב האקסלי החלים לחלוטין מהניתוח בעינו, ומיקי גבריאלוב כבר אינו קרח. ● בלונדון תיערך בשבוע הבא הקרנ־ת הבכורה של הסרט **נד קלי** שבו מככב מיק ג'אגר, מנהיג להקת **האבנים המתגל־גלות**. מיק מגלם בסרט את דמותו של השודד האוסטרלי נד קלי, וכמעט קשה להכיר אותו. כזכור, היתה צריכה להשתתף בסרט גם ידידתו של מיק, הזמרת מאריאן פייתפול, שהתפקיד נלקח ממנה ברגע האח־רון, לאחר שניסתה להתאבד. ● שני חידו־שים בעולם הפופ האנגלי הם חקליטונה הראשון מזה כשנה של להקת **ניימן הרר־עם** הנקרא „תאונות", והקמתה של להקת קצב חדשה הנושאת את השם הארוך והמו־זר ביותר בתולדות להקות הקצב האנגל־יות. הלהקה נקראת פשוט **רמפלסטילסטקין** והיא מורכבת מארבעה נגנים. ● גם בארץ נזכה לראות בעתיד הקרוב להקת זמר חד־שה, או ליתר דיוק, שלישיית זמר. שניים מיוצאי **להקת פיקוד דיזנגוף**, אריה מוס־קונה ושני קשת מצאו להם כשותף שלי־שי את הזמר־חקיין־שחקן־מנחה מוטי גלע־די, והקימו שלישיה אשר שמה המוזר עוד עלול להבריח את קהל הצופים מהאולמות. השלושה קוראים לעצמם בשם **שלישיית העצמות היבשות**. מעניין מה חושב הנביא יחזקאל על החזיון הזה. ● הלהיט המצליח ביותר בעולם כיום הוא הפזמון **בית השמש העולה** המבוצע בפי הלהקה האמריקאית **וורוד קפוא**. הפזמון, שזכה בשנת 1964 להצלחה עצומה בביצוע להקת **החיות** נמצא של פסטיבלי הזמר הראשונים ושל אהובי יבנה לי בית (מישהו עדיין זוכר את הלהיט הזה?), אלא זמרת פופ בקנה מידה בינלאו־מי, אמנית בזכות עצמה. שלכל הזמרים המקומיים יהיה בודאי קשה להתמודד עימה. הליטוש והברק המאפיינים כל תנועה וצעד שלה על הבמה ובחיים היומיומיים, רק מדגישים את ההבדל העצום שבין עולם הפזמונים הישראלי והבינלאומי.

הופעתה הראשונה של אסתר, ביום־העצמ־אות האחרון, היתה מורכבת מפזמונים בעברית, אנגלית, צרפתית, ספרדית, ולא־דינו, שרובם היו בעלי משמעות לגבי אס־תר. בין השאר שרה את פזמונם של לנון ומקרתני היא עוזבת את הבית, את פזמונו של המלחין היהודי־האמריקאי ליאונרד כהן צפור על חוט ופזמון ישראלי הנקרא צפור נודדת מחפשת קן. מפזמונים אלה עלתה נימה של רצון עז לשוב הביתה ולמחוק את אשר אירע בעבר.

אסתר ואבי עופרים שעזבו את הארץ בתחילת שנות השישים, נתגלו דווקא בשיא הצלחתם באירופה בחרם ישראלי שהוטל עליהם בשל מספר דברים שהשמיעו בגנות המדינה, ובעיקר משום שבחרו את גרמניה למקום מושבם. כאשר עברו בתחילת 1968 לאנגליה, הצליחו העופרים להחדיר שני פזמונים למצעד האנגלי, שאחד מהם, סינדר־לה רוקפלה הגיע למקום הראשון והפך לתקליט זהב. כשנה לאחר מכן חל משבר ביחסים שבין אסתר ואבי, הם התגרשו והצמד התפרק.

איך רואה את עצמה אסתר כזמרת סול־ניט? „העובדה שאני מופיעה ומקליטה לבד איננה משנה לגבי כזמרת, כי זמרת יכולה לשיר בלהקה או לבד. כמובן שהקהל מקבל זאת אחרת, אבל לגבי השוני היחידי הוא שכל מה שאני מחליטה — אני מחליטה ומבצעת לבדי וזה נותן הרגשת סיפוק עצומה".

לאסתר יש פזמון סולו חדש הנקרא מוצאי־שבת בעולם ולאחרונה אף יצא תק־ליט מאריך נגן שלה. בהולנד עשה עליה במאי צעיר בשם בוב רויאנס סרט טלויזיה בשורך מלא, הנקרא „אסתר עופרים", ונראה שהצלחתה של אסתר בעולם נמשכת. אבל אסתר מודה שהיא רוצה לשוב הביתה.

ברור שעם קריירה כמו שלה זה קשה, שכן אי אפשר להפיק בארץ עשרות תקלי־טים ותוכניות טלויזיה בשנה, ואף אחד לא ישלם לה עבור הופעה את הסכום שהיא מקבלת באירופה. מסכמת אסתר: „בינתיים עתה בעת ובעונה אחת במצעדי הפזמונים של ישראל, אנגליה, ארצות־הברית ורדיו לוכסמבורג. את ההצלחה החוזרת של הפז־מון, שנמכר עד עתה בלמעלה משני מליון עותקים, יש לזקוף לזכות העיבוד החדש שהוסיף לו צ'ילי וויבראפון אלקטרוני. לדברי מנהיג הלהקה קלי גרין יהיה זה הצליל של שנות השבעים המכונה על ידו „רוק דטרוטי כבד".

מצעד הפזמונים של

השבלם הזה

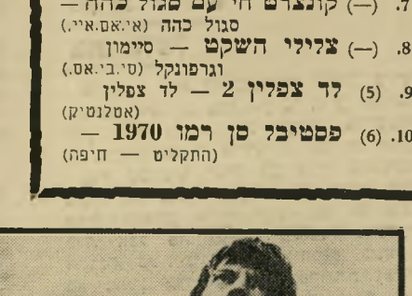
לפי מכירת תקליטים בשבוע שבין 17.5.70 — 23.5.70

תקליטונים

1. (1) **וונום** — כחול מזעזע (א'.אם.איי.)
2. (2) **דרך אגב** — הטרמלוס (סי.בי.אס.)
3. (4) **מרי צועקת הצילו** — האריות (פונודור)
4. (7) **שלום קאנדי חיפה** — ז'אן פרנסואה מישל (התקליט — חיפה)
5. (3) **להקה נודדת** — תחיית קרידנס קלירווטר (סי.בי.אס.)
6. (8) **רכבת הבוקר** — עוזי והסגנונות (הד — ארצי)
7. (5) **מה אתה עושה כשאתה קם בבוקר** — אריק איינשטיין ושלום חנוך (הגר — פונודר)
8. (6) **השתקפויות חיי** — המרמלדה (פאקס)
9. (9) **אני גבר** — שיקאגו (סי.בי.אס.)
10. (10) **דרכים נלוזות** — סנטה (סי.בי.אס.)

מאריכי נגן

1. (1) **היי ג'וד** — התיפושיות (א'.אם.איי.)
2. (2) **10/23** — חוזה פליסיאנו (אר.סי.איי.)
3. (4) **גשר על מים סוערים** — כיימון וגרפונקל (סי.בי.אס.)
4. (8) **נשמת פריסיאנו** — חוזה פליסיאנו (אר.סי.איי.)
5. (3) **איפה את אהובה** — יהורם גאון (סי.בי.אס.)
6. (7) **דרך אבי** — החיפושיות (א'.אם.איי.)
7. (—) **קונצרט חי עם סגול כהה** — סגול כהה (א'.אם.איי.)
8. (—) **צלילי השקט** — סיימון וגרפונקל (סי.בי.אס.)
9. (5) **לד צפלין 2** — לד צפלין (אטלנטיק)
10. (6) **פסטיבל סן רמו 1970** — (התקליט — חיפה)

מיק ג'אגר

חזיון העצמות היבשות

העולם הבא

מזה צוחקים הסטודנטים

פי האתון

שבועון הסטודנטים

גולדה ואלון הגיעו לאורגאזמה

רה"מ: הקשיים היו מרובים אך הסיפוק רב

זוהי הכותרת של חגליון המיוחד של „פי האתון", שבועון הסטודנטים של האוניברסיטה העברית בירושלים, שיצא לרגל יום הסטודנט. מתחת לכותרת זו הודפס הטקסט הבא: „ראש הממשלה גב' גולדה מאיר וסגנה יגאל אלון ביקרו אתמול במוצבי צה"ל בצפון סיני ובהיאחזות נח"ל אורגאזמה. בתום מסע ארוך נחתה ה־פמליה בהליקופטר על תל אורגאזמה שלמרגלותיו שוכנת ההיאחזות החדשה. אני שמחה שהגענו סוף סוף לאורגאזמה,' אמרה ראש־הממשלה, כשחיוך מלא סיפוק שפוך על פניה. ומר יגאל אלון הוסיף ואמר: ‚היה קשה מאוד להגיע עד כאן'."

לאחר דיון סוער שהתקיים בעיריית ירושלים, הוחלט לאשר את פלאקט יום הסטודנט. חברי מועצת העיריה הביעו התפלגות בעיניו של הפלאקט ובקשו העתקים אישיים. המציעים הדגישו התעקשו להבהיר אולם הציעו תקון קל. אשר יבליט ביתר שאת את ייחודה וקדושתה של העיר. החצעה נתקבלה במחיאות כפיים סוערות והתיקון בוצע בו במקום.

אחרי שמועצת עירית ירושלים סירבה להתיר להתאחדות הסטודנטים להדביק מודעת יום־הסטודנט, הדפיס „פי האתון" מודעה משופצת כנ"ל, מתחתיה נרשם: „לאחר דיון סוער שהתקיים בעיריית ירושלים, הוחלט לאשר את הפלאקאט. חברי מועצת העיריה התפלגו מיופיו וביקשו העתקים אישיים. הנציגים ה־דתיים הצטרפו לחבריהם, אולם הציעו תיקון קל אשר יבליט ביתר שאת את ייחודה וקדושתה של העיר."

אחרי שיצאו בגנות הצנת מלכת האמבט־ה בתיאטרון הקאמרי, יצאו הסטודנטים של האוניברסיטה העברית בירושלים להוכיח כי אם יש חוש הומור בריא, הרי הוא נמצא אצלם.

הגליון המיוחד של שבועון הסטודנטים הירושלמיים פי האתון, שהוסיע לרגל יום הסטודנט, מהווה דוגמא להומור של עוריכיו. בין השאר הופיעו בו הקטעים הבאים:

אושרו הרפרטוארים של „הבימה" ו„הקאמרי"

במסיבת עיתונאים שקיימו השבוע מנהלי התיאטרונים הלאומיים הבימה והקאמרי, נמ־סר כי הצנזורה אישרה את כל ההצגות ש־נשלחו לה לאישור. באותה הזדמנות נמסרה לציבור הרחב רשימה של ההצגות שיועלו השנה על־ידי התיאטרונים. בין השאר יועלו המחזות הבאים: מלך בית־השימוש, נסיכת בית־הכיסא, רוזן הפרוזדור, דוכס חדר־המיטות ונסיך המשתנה הציבורית.

בהקשר זה מוסיף כתבנו לעניני עבודה כי ארגון הקבלנים החליט על שיטה חדשה בבניית בתים. לפי שיטה זו יוקצה כ־90% משטח הדירה לחדר הנחיות ואילו השאר למטבח, חדר־שינה וסלון.

„מלכת האמבטיה" ירדה

„כיון שהוחלט בתיאטרון הקאמרי להוריד את הצגת מלכת האמבטיה, נתעוררה השאלה עד היכן אפשר להוריד הצגה זו.

הנהלת התיאטרון מצד אחד טוענת שה־מקום הנמוך ביותר אליו יכולה ההצגה ל־הגיע הוא יום המלח (392 מטר מתחת לפני הים התיכון). לעומתם טוענים חוגים המקו־רבים למתעבי ההצגה כי יש להוריד את השחקנים באופן אישי מן הארץ.

בינתיים נודע כי לקראת בואה של ההצגה לירושלים, באודיטוריום ע"ש וייז, פירסמו שירותי הבריאות הודעה כי הביטוח הרפואי הסטודנטיאלי אינו בר תוקף ביום ההצגה.

איך כבש צה"ל את מוסקבה

בירצנוייג תפס אותי על המדרכה.

„אתה מוכרח לבוא איתי למשטרה!" אמר.

„מה עשיתי?" תמהתי, „עד כמה שאני זוכר אתה חייב לי כסף ולא אני לך."

„זה יהיה בסדר," אמר בירנצוייג, „תקבל מה שתרצה. אבל אתה מוכרח לבוא למשטרה לחתום לי על תעודת־יושר."

„מה קרה הפעם?" נזהרתי שלא ליפול שוב בפח.

„אני עומד לקבל מינוי של מושל צבאי בלנינגראד... גיוב נהדר... תוכל לבוא לבקר. אבל בינתיים שזה יישאר בינינו."

„איך זה?" שאלתי. ידעתי שידידי בירנצוייג, איש ארץ־ישראל־השלמה, יודע עוד קצת רוסית מהתקופה שלפני עלייתו לארץ לפני 42 שנה. אבל הוא לא היה אף פעם קומוניסט. מעולם לא חשדתי בו שהוא עומד לרדת חזרה לברית־המועצות או שיש לו קשרים עם איזה סוכנים סובייטיים.

„אה!" אמר בירנצוייג, „גם אתה מהספקנים והדפיטיסטים. שמע! שלא יגידו שלא הזהרנו אותם מראש!"

„אתה מתכוון לאזהרה ששלח קוסיגין לגולדה?"

„לא! אתה רוצה להגיד שלא שמעת את נאומו של אלון?"

„הנאום שבו אמר שנילחם על כל שעל של אדמתנו?"

„בדיוק. אבל אתה בטח כמוהם. לא לקחת את זה ברצינות."

בירנצוייג הסתכל סביבו אם איש אינו מאזין. אחר־כך סחב אותי לפתח אחד הבתים ואמר בלחש: „אני מספר לך את זה רק מפני שאנחנו ידידים. הקרבות פרצו הבוקר. כוח שריון סובייטי חצה את התעלה עם מיטריה אחירית אדירה. הם מקימים עכשיו ראש־גשר להתבססות, חה־חה־חה..."

„וזה מצחיק אותך?"

„זה עוד לא כלום. טור שריון סובייטי מתקדם לעבר אל־עריש. נחתים רוסיים נחתו בשארם א־שייך. כוח מוצנח רוסי תפס את נמל אילת. לפני שעה החלה דוויזיית השלג הסובייטית לגלוש מכיוון החרמון, מגבול סוריה..."

„וצה"ל?"

„פתחנו חזית שנייה," אמר בירנצוייג כשחיוך של אושר על פניו. „העניינים מתקדמים בדיוק לפי התוכנית."

„איזו תוכנית?"

„אפה אתה חי?" התבונן בי בירנצוייג ברחמים. „אני מספר לך את זה בקיצור מפני שאתה מוכרח לבוא לחתום לי במשטרה. חוץ מזה העניינים מתפתחים הרבה יותר ממה שצ׳פינו. אתה יודע — כל תוכנית היא רק בסיס לשינויים. אז שמע! הם עשו את השטות הגדולה ביותר שלהם — הם חשפו את העורף. ברית־המועצות נשארה ללא הגנה אזירית. סין קפצה על ההזדמנות ושלחה מפציצים אטומיים לעבר מוסקבה. סוכני סוכנות הביון האמריקאית קיבלו ידיעות מוקדמות על העומד להתרחש. הם גילו שכל כוחות ברית ורשה נמצאים כבר במצרים. הם אירגנו מהפכות בצ׳כיה, הונגריה וגרמניה המזרחית. יאשה קאוקוב הקים ממשלה רוסית בגולה. אנשי האירגון להגנה עצמית יהודית כבר תפסו את משרדי הנציגות הסובייטית באו״ם. הם הרביצו מכות לניספח החקלאות ה־סובייטי..."

„בסדר, אבל מה קורה בחזית?"

„הכל לפי התוכנית. הסובייטים מתקדמים מבלי שאיש יעצור אותם. יכול להיות שבערב הם יגיעו כבר עד לאשדוד."

„זאת אומרת שהם יהיו בשערי תל־אביב?"

„כן, אבל פועלי הנמל הכריזו שביתה. זה ישבש את כל המערך הלוגיסטי שלהם. זה יקח להם לפחות יומיים להשתלט על כל הארץ."

„ואז?"

„אז כבר יהיה מאוחר מדי. הסינים כבר יכבשו את כל סיביר. מוסקבה תהיה בידינו. יהודי ברית־המועצות ידאגו לכך, מחר בערב יש מסיבה בקרמלין. יהיו שם כל החבר׳ה. טוב, אני לא יכול לספר לך את הכל, המטוס של המושלים הצבאיים ממריא בעוד שעתיים, לפני שיכבשו את שדה־התעופה בלוד. אתה בא לחתום?"

תן כותרת!

זכו בפרסים

ואלה הכותרות שנשלחו לתמונה מימין, שפורסמה בגליון 1703, שמחבריהן זכו בפרסים:

● **„יופי! זה הציוח! עכשיו נרכיב למכונית וינטלאטור ונוכל גם להמריא!"** שאול יהישלום, אורלנסקי 7, פתח־תקוה.

● **„מצטער יקירתי, אבל זו הדרך היחי־דה בה אפשר להגיע לחו"ל בלי לשלם מיסים."** לאה סביון, קרליבך 41, תל־אביב.

● **„איציק יקירי, כשאמרתי לך שאני משתגעת להיות איתך על אי בודד — לא התכוונתי לזה ברצינות!"**, מרדכי דן, המלך ג׳ורג׳ 76, תל־אביב.

● **„תגיד מוישה, יש לך ביטוח נגד כרישים?"** גיל דגני, מצולות־ים 16, גבעתיים.

● **„חנה הכניסה למוביל הארצי, עוד מעט נגיע לנגב?"**, ניר בן־ארי, עוזיאל 72, ירושלים.

פרסי הספרים ישלחו לזוכים בדואר.

חשבץ

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע בציור למטה מייצג סיפרה. לאותן הספרות יש אותם הסימנים. באמצעות פעולות החיבור, החיסור והחילוק, עליך למצוא איזה סיפרה מייצג כל סימן ומה היא הפעולה החשבונית המתוארת בציור זה.

את הפתרונות יש לשלוח, על גבי גלויות בלבד, לת.ד. 136 תל־אביב, בצירוף הכותרת „חשבץ 1708". בין הפותרים נכונה יחולקו פרסים בהגרלה. פרס ראשון — 20 ל"י ועוד פרסי ספרים.

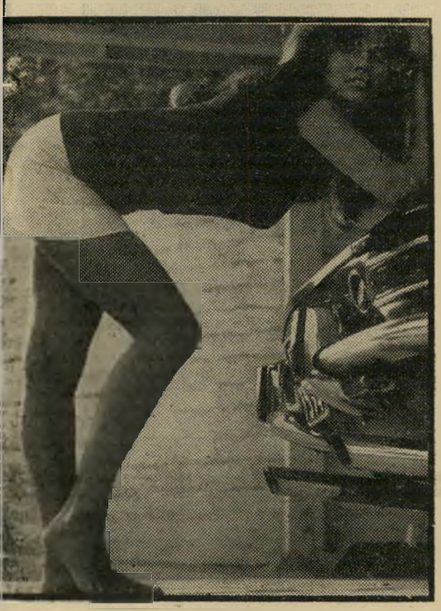
תמורים

נחוג • בווילה פרטית בהרצליה, בנוכחות כ־400 מוזמנים, רובם קצינים בחיל־האוויר, טקס הבר־מצווה של **אילי רוזן**, בנו של היהלומן חיים רוזן, הידוע כאיש התורם 1.000 ל"י עבור כל מטוס מיג המופל על־ידי טייסי חיל־האויר הישר־אלי. תשומת הלב בטקס הבר־מצווה, התרכז זה סביב מטוס המיג 17 המוצב בחצר הווילה ובתוכי שצרח לעבר המוזמנים: „מטומטם! אידיוט!"

נישאו • בפילדלפיה, בטקס אזרחי, השחקן־זמר־בדרן **סמי דיוויס** וידידתו מזה שלושה חודשים, הרקדנית הכושית **אלטרווז קול** (26). רעייתו הקודמת של דיוויס בן ה־44, היתה השוודית מאי בריט.

מונה • לשר התעופה האזרחית של ברית־המועצות, **בוריס בגאייב**, טייס־לשעבר שביצע ב־1957 את הטיסה הראשונה ממוסקבה לניו־יורק עבור חברת התעופה הסובייטית אירופלוט.

מחדימה • בביתה, לאחר ששברה את זרועה, סמוך למרפק, השחקנית **רחל וולש**, המופיעה עתה בסידרת תוכניות טלוויזיה שתקציבן הגיע לחצי מיליון דולאר.

רחל וולש

באחת החזרות מעדה רחל ושברה את הזרוע, שהושמה בגבס. לאחר כמה ימים התברר שהעצם אינה מתאחה כראוי, ורחל נאלצה לעבור ניתוח ליישור העצם.

הורשע • בבית־משפט פדראלי ב־ברוקלין, בעוון הברחת חשיש בשווי 35 אלף דולאר לארצות־הברית — האזרח הישראלי **אביאל עוזרי**, בן 25, סוכן מכירת רהיטים מתל־אביב. פסק הדין יינתן בעוד כחודש והנאשם צפוי למאסר עד 20 שנה ולקנס עד 20 אלף דולאר.

נעצרה • בטקסס, כאשר עמדה בראש הפגנה שנערכה בבסיס צבאי אמרי־קאי, נגד המעורבות האמריקאית בקאמבו־דיה, וחילקה כרוזים בין החיילים — שחקנית הקולנוע **ג'יין פונדה**. לפני כמה שבועות נעצרה ג'יין בעבור השתת־פות בהפגנה אחרת — למען זכויות האינדיאנים באמריקה. אגב, נישואיה של פונדה לרוז'ה ואדים, עדין מעוררים, וא־דים מנהל עתה רומן עם השחקנית סיבל שפארד בת ה־23. ואדים עצמו מכחיש כי הוא עומד להיפרד מג'יין, אך כרמז להתנג־דותו לפעילותה הפוליטית של אישתו, הכריז: „חשבתי שנשאתי לאשה צעירה רכה וביישנית — וגיליתי מעין ז'אן דארק."

נפטר • לאחר מחלה ממושכת, בגיל 75, מי שהיה ממגיני תל־חי ומרא־שוני אגודת השומר — **יעקב ממנוב**. יליד רוסיה, עלה לארץ ב־1913 באותה אונייה בה חזרו לארץ יצחק בן־צבי ודויד בן־גוריון, הגיע לתל־אביב ועבד כשוטר רכוב ובמשך תקופה מסויימת היה שומר ראשו של פרופסור חיים וייצמן. במלחמת העולם־הראשונה שירת בגדוד העיברי וב־מלחמת־העולם־השנייה התנדב לחיל התעופה הבריטי כעובד קרקע והתמחה בפירוק והרכבת פצצות למטוסים. במלחמת השיח־רור שירת בצה"ל.

אימנסיה ריאלית

ההרשמה לשנת הלימודים תשל"א לכתות בוקר ט', י', י"א, י"ב

תיכון ערבי בנצרת
הומניסטית ריאלית

תיכון מקצועי במגמות
רדיו־אלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

כל המגמות כוללות הכנה לבחינות בגרות
חוראח על-ידי מורים אקדמאיים בעלי נסיון * סטיפנדיות

פרטים, הרשמה, 8-5, 1-9	תל־אביב ברנר 17 פנת אלנבי 55	חיפה שמריהו לוין 30	רמת־גן ביאליק 42 בית האזרח	בת־ים רוטשילד 33 ע"י המצבה	חולון סוקולוב 68	פתח־תקוה בר־כוכבא 1	כ"ב חברון 22 מפנת מודיעין 77 ר"ג

קייטנה — פנימייה

ההרשמה לקהל הרחב תמשך שבועיים

ת. ד. 283 נהריה ● טל. 01־923088

שבועיים כל מחזור.

ה מ נ ו י —

קיבלת חשבונך לחידוש המינוי, פרע נא אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום

בוטיק

„קוקי את קובו"

לגבר האקסקלוסיבי

רח' אבן גבירול 30
(בפסג')
(מול הכניסה לדיסקוטק עינבר)

לא מתחשק לגונדה

אחרי חמישה שבועות התכנסה הכנסת.
כולא התכנסה — לא היה הדבר משנה דבר.
בחמישה שבועות אלה חלו שינויים הרי־גורל במצב המדינה. ההתערבות הצבאית הסובייטית — אותה ניבאה סיעתנו מזה זמן רב מעל דוכן הכנסת, מול גלי־צחוק של כל שאר הסיעות — הפכה עובדה מאיימת. בארץ אירעה התחלה של התקוממות הנוער נגד ממשלת גולדה מאיר, וגם התחלה של מערכת־הסתה כימעט פאשיסטית מצד חסידי־הסיפוח נגד שוחרי־השלום.
מה מכל זה השתקף בכנסת?
שום דבר לא.
הכנסת חיתה על אי בודד. היא עסקה בכמה הצעות־חוקים טכניות — מעמד משרדי־החקירה, אפוטרופסים של חוסים, עבירות שוחד בקופת־חולים. היא בחרה בנציגים בוועדות למינוי קאדים וד'יינים.
היתה לנו הרגשה נוראה שהנה רומא בוערת, והכנסת מנגנת עלי נבל, (ובאותו כישרון מוסיקלי כמו נירון קיסר המנוח.)
כמובן, על הממשלה היה למסור בפתיחת המושב הודעה מדינית. על כך היה צריך להיערך ויכוח מדיני כללי. אולם לגברת ראש־הממשלה לא היה חשק. פשוט כך — לא היה חשק. התחשק לה לנאום אחרי שתקבל כמה ידיעות משמחות מאמריקה, שקיוותה להן. וכשלא מתחשק לגברת ראש־הממשלה — הכנסת עומדת דום. הדיון נדחה בשבוע.
מעולם לא היה שבוע נורא כזה בכנסת — שבוע של חוסר־מעשה מוחלט, של דיונים חסרי כל חשיבות, של ישיבות קצרצרות וחסרות עניין, של ניתוק מוחלט מן העם המקיז את דמו.
הכנסת הופכת אי־רלוונטית. ההחלטות מתקבלות (או לא מתקבלות) בלעדיה. הממשלה מתעלמת מקיומה, מלבד לגבי אותם דברים שהחוק מחייב לגביהם את החתמת חותמת־הגומי הפרלמנטרית. הפרלמנטריזם הישראלי שוקע לתהומות הדמוקרטיה העממית.
סיעתנו תיאבק נגד הידרדרות נוראה זו. זהו תפקידה. אך אין היא יכולה לעשות זאת לבדה. הציבור הנאור חייב להתעורר לגודל הסכנה — הציבור הנאור כולו, ולא רק אותם 17 אלפים שראו את הנולד ודאגו לכך שסיעתנו תהיה מצוייה בשדה־הקרב הפרלמנטרי.

לצה"ל – באהבה

מן התעלה הביתה

לפני שלושה חודשים פנו אלינו כמה חיילים המשרתים בסיני, והתלוננו על כי אין לוקחים אותם באוטובוסים מאזור התעלה הביתה, גם כשיש בהם מקומות ריקים.

הגשנו שאילתה לשר־הביטחון, ומשה דיין השיב לנו תשובה סתמית. בשאלה נוספת שאל אותו אורי אבנרי מדוע אין מנצלים לפחות את המקומות הריקים. דיין, שנראה כי לא נתן את דעתו על נושא זה, ביקש שנפנה אליו בכתב ונציע את הצעתנו.

נעגינו לבקשה זו, ושיגרנו מכתב לשר־הביטחון, בו ביקשנו שכל המקומות הריקים ינוצלו לטובת חיילים, גם כשהם טוראים בשרות־חובה.

השבוע נמסר כי קואופרטיב אגד "נענה לבקשת יושב־ראש ועדת־הכספים של הכנסת, חבר־הכנסת ישראל קרגמן," והחליט להשתמש בכל המקומות הריקים באוטובוסיו מסיני כדי לקחת חיילים.

זו הפעם השלישית שקרגמן מתהדר ב־צורה די זולה בהישגים בפרשת הטרמפים, שהיו כל־כולם פרי יוזמתה העקשנית של סיעתנו. אך לנו לא איכפת. העיקר הוא שתיסע בנוחיות הביתה.

כל חייל — עולה חדש!

יוזמה אחרת של חיילים מצאה אף היא השבוע ביטוי ביוזמת סיעתנו.

באסיפה של תנועת העולם הזה — כוח חדש שאל, לא מכבר, החייל נועם בלום (שהשתחרר בינתיים), מדוע אין נותנים ל־חיילים המשתחררים לפחות את אותן ה־זכויות הניתנות לעולים חדשים. הרעיון נקלט מייד, והשבוע הוגשה בשם אורי אבנרי הצעת־חוק פרטית לאמור:

„כל חייל משוחרר יהא זכאי לכל פטור מתשלום מס, לו זכאי עולה לפי פקודת מס־הכנסה, ולפי חוק מס־רכוש וקרן־פיצויים, ולי־גבי משך הזמן וסכום הפטור יש לראות לצורך חוק זה כל חייל משוחרר כאילו היה עולה, ויום שיחרורו משירות סדיר יהא יום עלייתו."

לכך הוסיף אמנון זכרוני, שניסח את הצעת־החוק, את דברי־ההסבר הרשמיים ה־באים:

חיילים המשתחררים משירות סדיר, וה־מתחילים להשתלב במעגל העבודה, נת־קלים בקשיים כלכליים ניכרים, שעה שהם באים להקים לעצמם בית, או לרכוש לעצ־מם אביזרים בסיסיים.

עולים חדשים זכאים להקלות ניכרות ב־מיסים ולהטבות אחרות.

מוצע להשוות לפחות מבחינת מיסי הכ־נסה ורכוש את הזכויות של חיילים מש־תחררים לאלה של עולים חדשים.

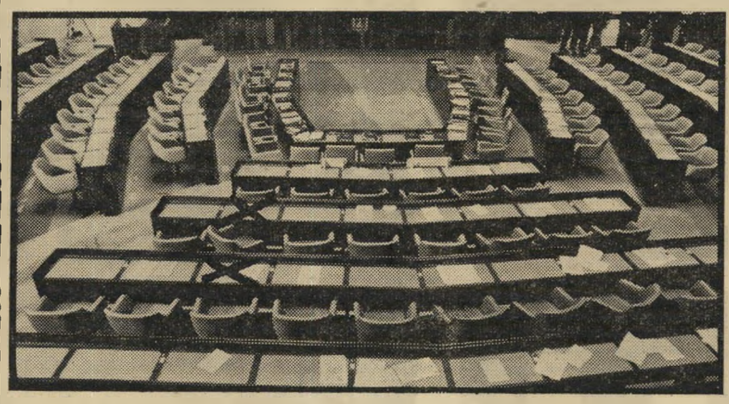
סעיף 9(16) של פקודת מס הכנסה קובע כי 1200 ל"י לכל חודש, מ־18 החודשים הראשונים לעלייתו של עולה לישראל, 700 לירות לכל חודש מ־12 החודשים שלאחרי־הם ו־220 לירות לכל חודש מ־12 החודשים שלאחריהם, יהיו פטורים מתשלום מס.

סעיף 241 לחוק מס רכוש מעניק פטור חלקי מתשלום מסי רכוש וקרן פיצויים ל־עולה לגבי דירת מגוריו או עסקו.

אין בהקלות אלה כדי לפטור את ה־בעייה הנ"ל, אך יש בכוחן להביא במידת מה להתאקלמותם של חיילים משתחררים בחברה האזרחית. מובן שהצעה מעין זו — אם תתקבל — תבטא את הוקרת העם לאלה אשר נשאו במידה נכבדה בעול ביטחוננו השוטף.

מלחמת הכסאות

מלחמת הכיסאות נסתיימה השבוע.
המזימה להזיז אותנו ממקומותינו נועדה להרחיק אותנו מעיני מאות האלפים המבק־רים ביציע הכנסת, ולשים קץ לקריאות־הביניים שלנו, שהפכו שם־דבר. העובדה הפשוטה היא שסדרי־הכנסת, שהיו מקודשים 21 שנה, שונו בגללנו. כדי להסות עובדה זו, הרמצאו אמתלות שונות, שאף אחת מהן אינה עומדת במיבחן הביקורת ה־אובייקטיבית.
הודענו בשעתו כי נאבק נגד מזימה זו, ואף התכוננו לאחוז באמצעים קיצוניים ל־מדי של אי־השלמה. אולם כאשר בוצעה השבוע, ויתרגו על מאבק זה.
מדוע? מפני שקבענו כי אין השעה כשרה להיאבק על נושא כזה, בשעה שנכונים לנו מאבקים על עניינים גורליים. ייתכן שנצ־טרך, בקרוב, לאחוז באמצעים קיצוניים מאד כדי להחדיר לתודעת הציבור את הסכנה האיומה הצפונה במדיניות הנוכחית של ה־ממשלה בענייני מלחמה ושלום. במצב כזה, לא יהיה זה אחראי להיאבק באותן שיטות על „כיסאות".
לפיכך עברנו השבוע, תוך מחאה אך ללא התנגדות ממשית, למקומות החדשים שלנו במרכז האולם, מול היו"ר — אבנרי בשורה השניה, שלום כהן מאחוריו, בשורה השלי־שית. כפשרה, התקינה הנשיאות מקירופו־נים מיוחדים בחלק זה של האולם, כך ש־קריאות־הביניים שלנו ייקלטו להבא גם ב־אולם, גם ביציע וגם ברשמקול של שידורי ישראל.
את הקריאה הראשונה במיקרופונים אלה השמיע אורי אבנרי באותו יום, כאשר דיבר ח"כ אגו"י, יעקוב גרוס. גרוס תבע לקבוע גיל מינימום של 25 שנה לחוקרים פרטיים, בטענה כי צעירים מגיל זה אין דעתם מיושבת.
קרא אבנרי: „ובן כמה צריך להיות מפקד מחלקה בצה"ל, המחזיק בידיו חיי עשרות אנשים?"

המקומות החדשים של הסיעה בכנסת

קריאה לבן־גוריון

מאז הושבע בימים הראשונים של הכנסת הנוכחית, לא הופיע בה בן־גוריון כלל. ה־שבוע הופיע, התיי־שב במקומו (בדיוק לפני המקום החדש של אורי אבנרי), שלח פתק ליו"ר בו הודיע לו על הת־פטרותו, ונטש את האולם.

בן־גוריון

אותה שעה התנהל דיון על הצעת־חוק שנועדה להסדיר את ענייניהם של חוק־רים פרטיים. הנואם הבא היה אורי אבנרי.

החלטנו להשתמש בהזדמנות זו כדי לה־ביא באופן דרמתי לתודעת הציבור כי דויד בן־גוריון, מנהיג המלחמות וסמל התקיפות הלאומית, דוגל עתה בשלום ללא כל סיפוח (מלבד ירושלים והגולן). לכן נקטנו במחמה בלתי־שיגרתית: פנינו לבן־גוריון מעל דוכן הכנסת, ולאחר מכן במיכתב שמסרנו לפיר־סום, בבקשה לחזור בו מהתפטרותו.

היה ברור לנו, כמובן, שלא נשנה את הח־לטתו. אך קיוינו, והצלחנו, על־ידי מע־שה זה, שזכה לפירסום רב ברדיו ובעיתו־נות, להזכיר לחסידי בן־גוריון כי הזקן הגיע למסקנות הדומות מאד לדעתנו.

בפתח דבריו אמר אבנרי:

אורי אבנרי: במהלך ישיבה זו הגיש חבר־הכנסת דויד בן־גוריון את התפטרותו מן הכנסת, וזו תיכנס לתוקף, אם לא יחזור בו, תוך 48 שעות.

אני רוצה להשתמש בהזדמנות זו כדי לבקש מחבר־הכנסת בן־גוריון לחזור בו.

לחמתי בחבר־הכנסת בן־גוריון במשך ש־נים רבות, אך דווקא כיום יש חשיבות מיו־חדת לכך שדעתו של בן־גוריון תישמע, כשהוא לוחם למען שלום ללא סיפוח, ונגד הפיכת ישראל לרודזיה יהודית, בה ישלוט עם־אדונים על עם־עבדים. חשוב שדעה זו תישמע דווקא מעל בימת הכנסת.

אני רוצה להזכיר לחברי־הכנסת שבשעתו הגשתי הצעת־חוק, שבה הצעתי להעניק ל־חבר־הכנסת בן־גוריון חברות בכנסת לצמי־תות. אני מצטער שרעיון זה לא נתקבל בשעתו.

על כל פנים, אני רוצה לפנות מעל דוכן זה לחבר־הכנסת בן־גוריון ולבקשו לחזור בו.

מרדכי סורקים: עכשיו יש כל ה־סיכויים!

אורי אבנרי: הייתי רוצה שדעתו תי־שמע כאן יותר מדעתך.

בנימין הלוי: ומדעתך.

אורי אבנרי: נדמה לי שבעיקרו של דבר אין בינינו כיום חילוקי־דעות.

מרדכי סורקים: ——— (לא נקלט).

אורי אבנרי: בשעת הכרעה קורים דברים משונים. אתם הייתם במפלגה אחת, והיום אתם שייכים לשני קצוות. אנחנו היינו בשני קצוות, והיום אין בינינו חילוקי־דעות עיקריים.

מרדכי סורקים: ——— (לא נקלט).

אורי אבנרי: אינך יכול להכתיב למר בן־גוריון את דעותיו!

מספר 1708 | שנה 34 | כ"א אייר תש"ל, 27.5.1970 | המחיר 1.50 ל"י

העולם הזה

חשד של רצח באמצעות מכונית!

האִם נפטרה בבית-החולים

הבן נקם ברופא

מירדף עד מוות

חשוד ברצח צבי צוקר מוכל למעצר

"משחק המלחמה" קובע:

הרוסים ינחתו בחעלה!